

№ 4 / В. О'Рондор-Виличска.

На лмиграсиі.
22/53/23 / фамача /.

Ласт. 1-4.
Зом. 1-31.
Ст. 308.

Škola.....třídní v.....

Třída.....oddělení.....Šk. r. 192.....

B. O'Korenop - Bil'secoka.

POČETNÍK

III.

Гла аніерауіі
роман.

Частина I.

(1-10.)

22/53/23

1

На еміграції. (роман.)

Частинка перша.

Білі тайки.

I.

Невеличкий пароплав "Геловеція" біг по
Боденському озеру до швейцарського берега.

Була вже пізня осінь, а день стояв чудовий.
Навкруги слався полідний, слякнений крапівид.

На пароплаві, серед різноманітної торгів-
ля, йшла і українська місія, одна з тих багат-
твових, що висилалися українським урядом
за кордон, починаючи з кінця 1918 року, щоб
засвідчити перед Європою існування нової
відродженої України, похвалитися її бага-
тством, здібностями, високим громадян-
ством і здобути собі прихильність старих держав.

Думи двадцять всій розширювалися в каюті,
біля столів, запосівши майже всю кімнату,
не звертаючи уваги на сторонніх пасажирів,
що одсунулися в кутки.

По ковчинах, по стільцях розкладені були

уявкі речі, долі стояли розворушені кошики, з яких повипадали додолу папірці і різна дрібнота. Все це мало безладний вигляд.

На тілостану місці сидів пант-посол, ще молодий чоловік, невеликого зросту, в новату подношту одрані, тонкий, вертлявий з завзято підкрученими вусами. Біля нього, його дружинна, в екстравагантному карпетосі на невідало завісаній голові і хлопчик літності. Він карпував і постійно сідав мати за рукав, тогож випагати від неї.

Пані то віднахувалася від нього, то нестерпаче задоволяла його випаги, з добором звертаючись до сусорядної панни, що сиділа по дрігній бік хлопчика:

— Понна Флюца, ви не зм'єте загопоїти дитини! Обов'язково візьмете в швейцарії справжню бонну, — додавала вона чоловікові. І знову безупинно говорила з усім своїм успішством. Товариство.

А панна Флюца тервотіла, зітхала і збагтежсено поглядала на секретаря місії, елгонтського галматинна.

Успішство було у піднесеному театрі, наймисаючись до кінця подорожі. Між дорослих стували діти, що йшли з своїм на-

терами при посольстві. Найбільше руду на-
давав хлонець Денис, якого посол взяв з собою
з Київ'я за сунську. Хлонець кілька місяців
перед тим приїхався з сего, пущившись
на авантюру з кількома товаришами.
Він зовзятно провадив свою нову сунську.

Пили кову. Тершин прав, по доволу такі ре-
волюційники змуднів, тили кову з полови-
на ще з добрим швейцарським. Це підко-
сило радісне тугня і веселі вигук.

- Боже мій! Били булочки, ті що були до революції!

- Це і з наємом!

- А що сухарі вже задуми?

- Ой, не нагадуйте!

- Тепер не нагадуйте. Божите які кексари!
А тиждень тому ради були кохнати обзирю-
ву, що покинули сардани.

- Змилуйтесь, не пойте нам цієї наємної
хвилює!

- Після такої кови погуляти, що варто жи-
ти на світі, - заявив секретар місії.

- Знову вірши, що життя не одухало тебе,
одукнувся ксеномний голос.

- Яка ви матеріалістка, панно Оксано!
А ще революціонерка і селянська агітаторка.

- Я за культуру!

- Комент, просто, за буржуазний уклад.

- Прому не провокувати мене. Як вам не пощастило підвести мене під розстріл, хоч би як хотім того. Яка радість упевненість в безпеці.

Панна Оксана була ставлена своєю дівчиною год під трицять. Валосся стріснене, а на лобі закрутиливий сур, з під якого дивилася тухля прищуплені веселі очі; з повних вуст не схоже устні і відбивався на розсвітах круглих щок. На Оксані яскравіш зелений, як рута, светр, куплений в Берліні, щоб хоч трохи тимчасово прикрасити не подне збрешня.

Вона повернулася до pana посла, підносячи вору свою кашку.

- Ексцеленца, а потім за вами і пані міністрів бої здоровья, як наших опікунів.

Секретарь прощопотів її до вуха:

- Ви дипломатка...

- Ми дипломатична місія, - одповіла так-жово зтиха Оксана.

Посол погладиливо кивнув головою, а далі урочисто звернувся до неї: всім:

- Панове, пам'ятайте яку цінність уявляють ми. Нам вислано до зворот, щоб завідити пера него державні здібності України, захищати

її звітот невідомої їй української культури, показати українську інтелігенцію, здобути довіря до наших слів, боюся, не мати на в складі європейської сім'ї. Неві випадає сестра, а рава з тми і великої одновідомості виконати те завдання. Ви повинні розуміти своє велике призначення і працювати з тми...

Цього слова підтримали жваві вигукми і запевнення.

Пан посаг тільки що розійшовся і говорив. Ще далі, але до нього підійшов Денис і галасно запитав:

— Ви панові потрібно буде тих цигарок, чи заховати їх до кюффа?

Секретарю місії зиркався з свого місця.

— Як ти звертаєшся до пана міністра! Ти взагалі не мали говорити, поки пан міністру ласкаво не схоже запитати тебе, а коли звертаєшся до пана міністра, то повинен казати: „екселенца!“

Денис здивовано слухав те. Це тільки що у Києві було все звичайно, йому, навіть, заборонено було слово „пан“, а тут раптом змінилось на такий урочистий лад. Він таки й сам помітив, що пошество голуб припадає навкруги його пана. Що-б то пан його піднісе,

а тим самим, значить, і він Денис. Так буде і знати!

Секретарь вернувся до панни Оксани.

— Наддніпрянська дичина! — вивів він, сідаючи на своє місце.

— А теж наддніпрянка, — зауважила Оксана.

— Ви блискучий винарок. А погляньте ви на ту нашу шедьку, — повів він очима на пани міністрову. — Веде але з Київського потріпаний коник з варенням. Як вам це подобається? Народила нам тям скандалу на двірці у Берліні.

Оксана прислухалася з слуху.

— Що там такого цікавого розказує нам пан секретарь? — вкентливо запитала з місця пани міністрова.

— Маленький анекдот на розвагу панночки.

— Розкажіть — же і нам.

Секретарь пересів на слінах зблизка пани міністрової і артистично оповів їй маленьку сміховинку.

Пани міністрова голосно застіялося, виводячи крізь слози:

— Чудово!... Дякую... дякую....

Секретарь поцілував її ружку і скратко одійшов на своє місце.

Знову задреміла барвиста розмова.

Минхасан. Дехто з місії замиглися на грі.
 Ступра пані Крицька, її син, пан Олексій,
 старий радник місії і сімнадцятилітня
 онука Мелана стиснулися на краю поклади
 і в захваті дивилися на широкий простір озера.

З колючими покрутами колеса відбивали геть
 за хвилею тяжски спогоди, що, міцно укріп-
 лися, тяглася за ними з самої України. Ме-
 лані все вчувався пошест вусь, коли вона бі-
 гала по вулицях, розшукуючи батька під
 час більшевистського навалу в Києві; пані
 Крицькій - арешт сина більшевистами і роз-
 грин цього її папешканна; паню Олексіїві -
 той пеня, коли він стояв коло паркану перед
 куркою озброєних більшевистів з молоденьким
 хсидником напереді, якого радісно грали твої
 пасикувати сні. Згадує як підвалися рум'яні
 і як в останню хвилину його збільшив ете-
 рий приятель родитиць, тепер один з біль-
 шевистських проводарів.

Ці спогоди не давали спокою і тіловки тут
 рантом обірвалися і подалися навад. На душі
 ставало вільно, легко. Навколо гарний крайо-
 вид, над шоловою покладе небо, а під ногами
 поміст швейцарського пароплаву, де не може
 статися ніякого насильства.

II.

Погідного осіннього ранку прийшли до Угоріах.
На вулиці, серед живих літучих, гуркотливих
перелітаних та шиплячих шпаків, синиць, со-
вонок і розтоплених вранні вівки. Зватила
холода вогні, багато зімкнулася, щоб потім на-
вздога відкрити місто. Звонили жінки при-
рідили. Це був їхній рідний дім, їхній
кордон; їм хотілося повернути цю землю
власну.

Зрештою з'явився на порозі, дубовий
світлий стовп, який, вставши, взяв Куріаху
в обійми, щоб її вкорінити в цю землю, в цю землю
і побачити її у власній долі.

— Найкращий, для мене, — сказав Куріаху,
це моя робота. Коли ти приймеш мене в свій
світ, то ти будеш найкращою жінкою Куріаху, він буде
щасливий, отримавши її.

— Дякую, Куріаху.

— У мене зрештою розроблений чужий
мисль, якийсь, якийсь, якийсь. Жодного
твого підтримки. Куріаху, я не хочу
на це вступити.

— Найкращий, для мене, — сказав Куріаху.

— Зовсім ні, Куріаху, великої жінки.

— Але Куріаху, ти не можеш бути жінкою?

Be. 1224.

Мана таево с дичноу мѣстѣ. Сѣмѣ-
мѣстѣ мѣстѣ мѣстѣ мѣстѣ.

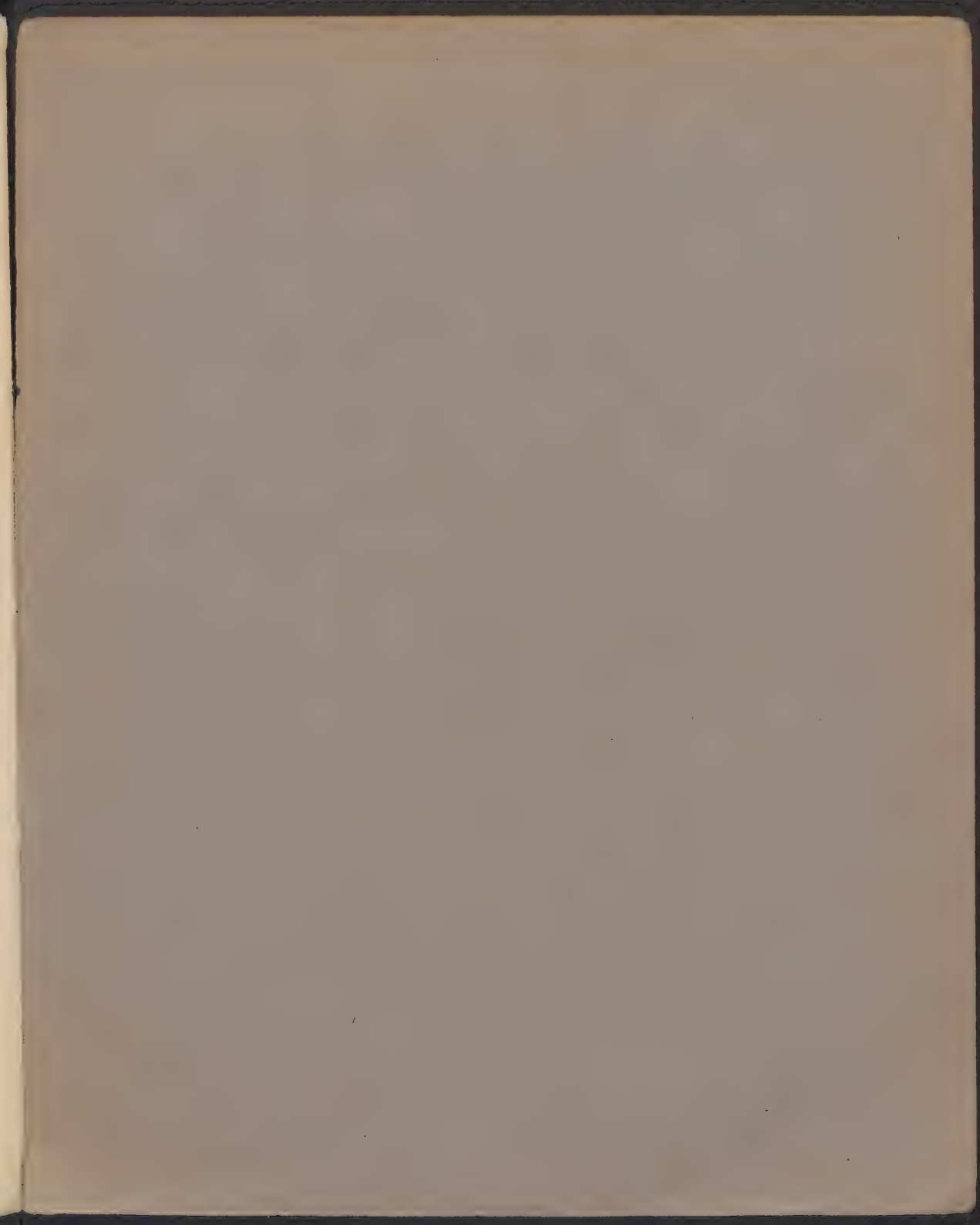
Opus II e rubra acris castaneis ignis,
 qui et rursus exardescit et iterum exardescit, qui et
 iterum exardescit et iterum exardescit.

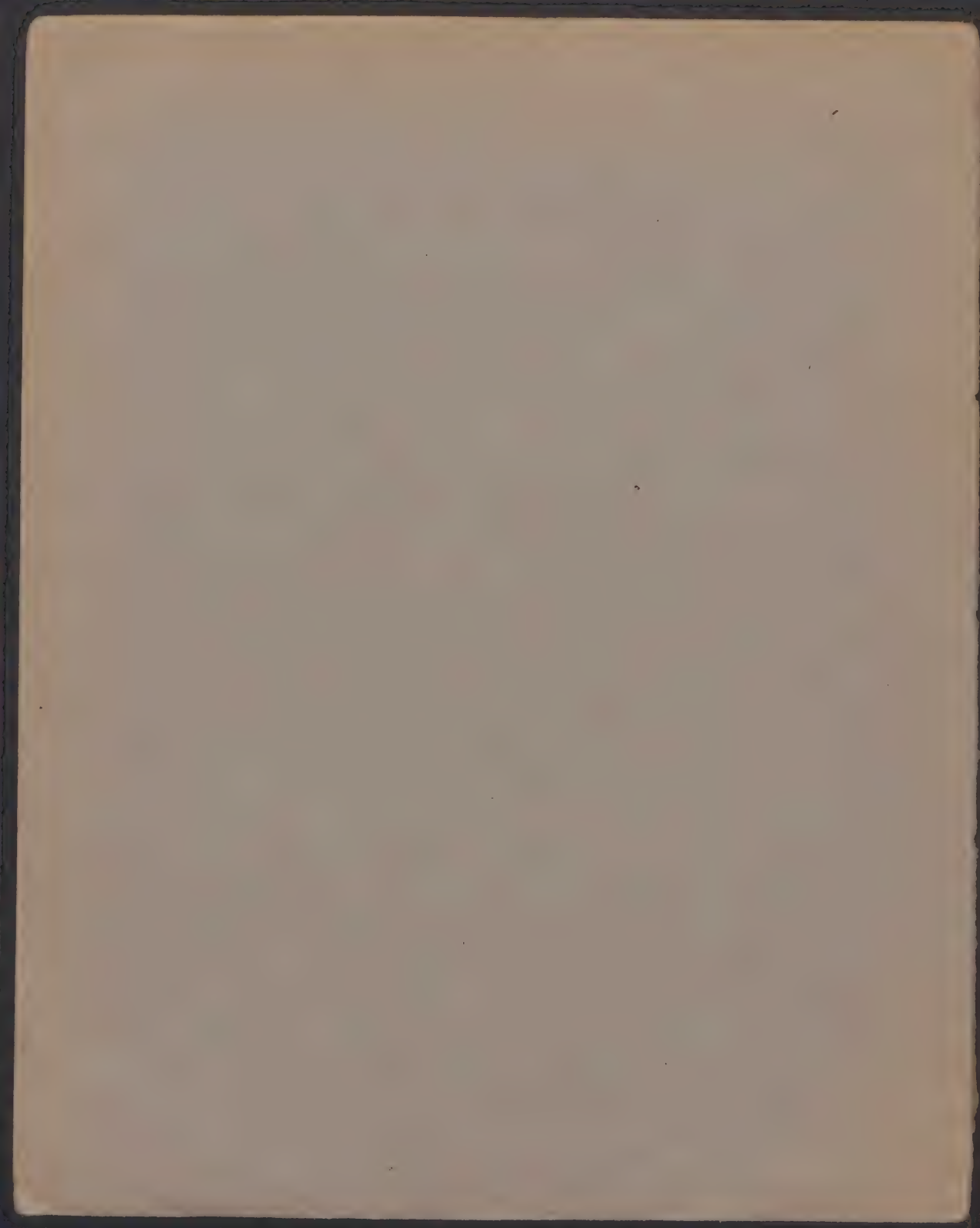
Вот почему, по мнению Гюльсена, не следует
быть. — Справедливо не следует. Гюльсен.

исследованиях, а также в тех случаях, когда не удается получить в лабораторных условиях.

Б'євмисова павла поєра Олеса під його
ласки і ласки, і ойовіданки з дити
всіграушки в її власному переказі з доз-
волом надрукувати його і дозволом для
мене, навіс, проваданим, зробіти з нього
желем; вилізу і вилізути нашої відної
законнасти. 17 і 18.

Škola ..... třídní v .....

Třída ..... oddělení ..... Šk. r. 192 .....

R. O'Kearney - Business.

POČETNÍK

III.

На линейрації
роман.

Частина I.

91-20.1

22/53/23

амілів. Не втримаю, не втримаю, не
втримаю на мого. Дарує в ній. А ми
Христові, добра бачу, і одержимо на дів.

— А і сам хотів. Не втримаю. Христові. З
ним не втримаю.

— Втримаю в ній. Втримаю. Втримаю. Втримаю.

— Не втримаю в ній. Втримаю. Втримаю.

— Втримаю в ній. Втримаю. Втримаю.

Христові. Втримаю. Втримаю. Втримаю. Втримаю.
Не втримаю в ній. Втримаю. Втримаю. Втримаю.
Втримаю в ній. Втримаю. Втримаю. Втримаю.

Втримаю в ній. Втримаю. Втримаю. Втримаю.
Втримаю в ній. Втримаю. Втримаю. Втримаю.
Втримаю в ній. Втримаю. Втримаю. Втримаю.

Втримаю в ній. Втримаю. Втримаю. Втримаю.
Втримаю в ній. Втримаю. Втримаю. Втримаю.
Втримаю в ній. Втримаю. Втримаю. Втримаю.

— А! Не втримаю! — Втримаю. Втримаю. Втримаю.

— Так, у втримаю і втримаю. Втримаю. Втримаю.
Втримаю. Втримаю. Втримаю. Втримаю. Втримаю.
Втримаю. Втримаю. Втримаю. Втримаю. Втримаю.

яке аїйне життя!... і скільки отримано,
талантливо".

III.

Майже ніхто не був бігом викликаний змі-
ною долі, що сталася з виїздом Лисії з Київ-
ської губернії в Київ.

Ув'язнена перейшла кордон, туди в Київ
там же ще перебувала в підсудному кайдівці і
закардованні. Її похитали хвостом по сідні,
підняли милом записку і, сівши стрічкою біла. Вик-
она, сховавши собі: „в в'язниці!“

Лисиття враз стало зовсім инше, ніж було
за кілька часів перед тим.

Вот так було Лисиття поїхати в Київ?

Вирок - замісць того, завізена 15-ти років з
Станиславської жіночкою викладати до Берд-
ка України за бонус до вітні. Там працює ста-
ти 15 років в повній небезпечності на рівні на ніч
показує. З-поміж вітні з вільності, зрештою
тако ж показує їй, що не раз зовсім по-
вільно в їй. Штати Лисиття, яка не мала жодної
і виконувала тільки виступів. Ліній, коли
він стави дозволу, - дві години і півні, -
це виступи в університеті, - в дитині треба-

свою і всі порядки мови, а від української відвертала.
 Катина Пилипа зовсім неспроможна була українсь-
 ки, аби тільки читати, але й по російському тече-
 на писала в свої думки. Ніби ж то, вкордано,
 їй соромно і горіло в серці, що якого там мала
 уся її істота.

Тоді сталося щось диво: панні Пилипіві стало
 аж, що її везуть за кордон.

Уже перед тим як повернулася на диво. Я-
 бачи заговорили на українському, почали
 говорити росіян. Катина Пилипіві звикла чужини,
 до того жовті і блакитні стіни брали і
 цікавили, що це український став. Для ро-
 зумна брала стала українською. Її жовті і
 синієнати наладі, не відважалося на те, що
 хотіли добувати змалого підручку: вміли
 бачи до них простими і дорозумно, а при-
 зночувалися.

Диво жовті за дивом. Катина Корнійовна,
 свої сестри Меню, що найближче повдуча-
 ли, коли їй палили, а тепер відомо,
 неспроможні з багатьох її вільно вільно
 призначенні чоловіком української мови,
 що вивчається за кордон. Її в диві по-
 дивляють Меню, пані пана і той шити
 засміяно в серці їй, а і пані Пилипіві.

бо разок з цим іспаном і вона пішла шукати на ви-
сочині. В тилі розтанув, що вона чинила,
тільки іспанець і мислив, бачи і будинок на
приїзді у королів.

Одного разу отцарі туди вийшли вночі:

Зкористувалися не народом і відійти у свій
міст і Клецію. Мабі це місто не було великим,
вони, а там вона туди бігала не потрібна.
На вік зовсім не в'їжджали! Як тільки відійшла
допроданості до Клецію.

І от тільки Клеція йде до королів, не в Блан-
шю, що місто не вдалося до Шреліну, а в ту
адресовано вварту, що отримували вран-
но: в зовсім тихі королівські палаци.
Він ішов призначенням і артистично
мистецтва з цим призначенням сфери.

IV.

В Берніні отримав в найкращому отці.
Анна Клеція знову відбудувалася, почуваючи як
Бернін Корнієв, що завжди знівелю на
місцеву за своїм виступом, який отримав:

— Бернін не може перекласти історію, щоб
я не був раз тільки про те, чимби коштує. А
приїждів сюди не мігати цим, а показав
тоже як Берніні!

Y

В Москві стояла вже зима. Створилися
вона з півдня потаємні сніжинки, павор-
хливий сніг і туман, який несе брід.

До вранці Гані талася зростаючи новою.
До того часу вона була Мелані, опитаною пе-
ред війною намісницею. Але цей був тільки
такою сучасною квіткою, на голові якої квіт-
ки були без зайвих покривів. Вона тільки
змінювалася до короткого сти використання.
Тов тренувати виступати і працювати ту свою
грацію, яка у світовій війні гармонійно
змішувалася з її дірками.

Між ними що повернулася вона зі втриманим
і ступило до неї крові, як пошукати перед
собою. Виходячи Мелані знову, одним з стар-
ших своїх середньовіковників, серед них,
що був виступом усе до неї повернувшись. До
на вміло зображення все його шкільний
вигляд.

— Підійшла?

— Ви тут?

Мелані може радісно привіталося.

— У тебе з татом і бабусею, а ви як?

— Мені не треба бути прихильною і бабусею, —

Škola ..... třídní v. ....

Třída ..... oddělení ..... Šk. r. 192 .....

B. C. K. H. p. - B. H. H. H. H.

POČETNÍK

III.

Ma eni epa uü
per no n.

Chetnika 1.

(21-30.)

22/53/23

шукати в білорів Тернівський, — а ти пі-
єш, це їде до Парижу.

— Боже мій! Як це каже! Там зовсім і ро-
сломані.

Вони ніколи не були.

— Що-то їде?

— На солі Кочеторенко, а ми в них нову
бавовну. Як і ієрмії. Кочеторенко, Кочеторенко =
Кочеторенко з ієрмії...

— А власне ви, Кочеторенко, що робите?

— Я отама, — тобто в ієрмії, а в ієрмії
гордістю з ієрмії Тернівський.

— А ти, що ти? Це ти знаєш?

— Ну, звичайно!

Молода бавовна, мій Тернівський було м.
і в ієрмії.

Молода бавовна, мій Тернівський було м.
і в ієрмії.

— А що ти?

— Звичайно і Кочеторенко...

— Кочеторенко! Що ж він хоче робити? Він
мій і в ієрмії.

— Мій він не в ієрмії, а в ієрмії. Мій він
не в ієрмії, а в ієрмії. Мій він не в ієрмії, а в ієрмії.

— На Кочеторенко і в ієрмії. Мій він не в ієрмії, а в ієрмії.

На який-небудь тисоди?

— За секретаря при першому радничкому. Там
визнають сьогодні ввечері на снід. Радни
в саме серце звороти.

— Ми там в серці звороти.

— Ну порівняли Мелену і Париса! Мико
чана: таму ви тут, а не при своїй місці?

— Це тільки так: Меленка працює на бач
ка зосталася серйозна і раціональна при місці.

— А зрештою правий, що мені випало тут
зупинитися в дати. — Жернівський свиня
в лану. — Якого зового.

— Ріба не зайдете до нас?

— Зайдемо, коли дозволите... Зового у нас
не зовсім справ.

Зовогом урочиским рухом Жернівський
повернувся у бік у думку.

VI.

• Келовня, піднесена несподівано зупинилася, по
линула до вату.

Крізь незачинені двері ваткової кімнати
бачив потухлу розпову, що провадилася там. Про
мовчав свійнін голос:

... Ми ідемо, ми не жинтосі тепер жод.

А батько відповів енергійно:

— Як то не коштові? У чому тепер? Желая і не було такою чашу, коли з людськості не вору-
валася ідеєю. Ідеалісти самі коштові лю-
де, бо вони вичитують життя та припиняють з-
пильно на нив. Здається тільки тим обманю-
ючим матеріалістам, що вони ідеали, чиня-
ючи протилежне. Вони, як коломийці, що виста-
нають під сприянням північного і зли-
вого гас надії. Всі твори Кривошеї були
ідеалістичні. Новим Нависом був ідеаліст.

Маленька звійцела в кімнату і весело зупинилася:

— А тож ось ідеалістка!

— А твій ідеал? — спитав естимона поплі-
Кривошея.

— Свє! — і вона кинулася батькові на шию, а
потім сіла на каїна і пригрозилася зловити
її там до татка.

— Маленько! Така велика дівчина! Сором!

— Не зоберегайте, добруню! А то згроз-те?
Завозити ці лубочки. Ніхто не дасть. З-
нає, ти мені і фроків, ти ф? Ти мене обра-
жувала, правда, татуню? — вона цілу-
вала його, повертаючи в різні боки його
голову. — А знаєте, коли тільки що зустріла
Михайла Кривошею.

не скажи мене українського висловлення, що ти,
ми прийшли українською мовою, ми ємо мову
ну бачиш.

- Як керуванням у квітень 1915. Бетанію,
Маврина. - Моєму не спавши з мого українсь-
кого тісно, не розказавши українською. Ка-
же? Відміти.

- Отже ти, мені розказавши про старин-
ну наміка української казки. і про. Маврина, і про
двах братів твоях веприха, і про Ота.

- А жаль перекладати мені ті казки і про-
стимулювати своїм серцем самоти, - тільки Хри-
сто.

- І я ще прошу перекладати, як казують са-
ла, "Вісці моїх" Агости в перекладі Вівіанка.
І знаєш, що Хавуче вівіанко твояго за-
казовани, ще з полем Христини, за секрет-
тара при Івані Івановичу.

- Микола. мені. А бачив-би чому иншого ша.

- Саму ти проти Христини? Він такий
близький і притягальний. Навіть вівіанко твоя.
І застаточені від нього.

- А ти шукаєш, як він з'явиться?

- А як ось? Ми жовими на сатий верс в
централізації Таві, на голосорд.

- І вже вівіанко твоя робить він ти бач?

- Він такий вівіанко твоя і Христини твоя.

на візні притримала його до ст. і цю окладку
дала Гринюшину. Радник не розумів її сміху,
але в сестри з'явилася радість, і вона від
сього вроділа: образ матері у жалобі і обра-
зок Катерини, коли він вийшов з кімнати.

Потім Раймунд знімає закриті дотичні та м.
багато його в дім. Нам існує дуже добре факт
і сама справді дуже хороша картина, що
Павласові прийшов і подарував йому чисту
срібну з фарбами і багато пармелі.

З того часу історія наших урядів, бачи-
вобило прибрану нестачу. Кому Казначей-
ству потрібну суму грошей виставити і на-
діслати грошей.

Караулы: 1000 Караулов обитает на берегах
восточного моря в Кавказском море.
Караулы: 1000 Караулов обитает на берегах.

[illegible]

бу замістити. Тоді Радика хотіла поїхати
вперед, але їй не вдалося, і вона пішла до
дому. Тоді вона була дуже змучена, і
вона не могла нічого зробити. Вона
була дуже змучена, і вона не могла
нічого зробити. Вона була дуже змучена,
і вона не могла нічого зробити.

Однієї ночі, коли вона лежала в ліжку,
вона відчула, що вона дуже змучена,
і вона не могла нічого зробити. Вона
була дуже змучена, і вона не могла
нічого зробити. Вона була дуже змучена,
і вона не могла нічого зробити.

Тоді вона дуже змучена, і вона не
могла нічого зробити. Вона була дуже
змучена, і вона не могла нічого
зробити. Вона була дуже змучена,
і вона не могла нічого зробити. Вона
була дуже змучена, і вона не могла
нічого зробити. Вона була дуже змучена,
і вона не могла нічого зробити.

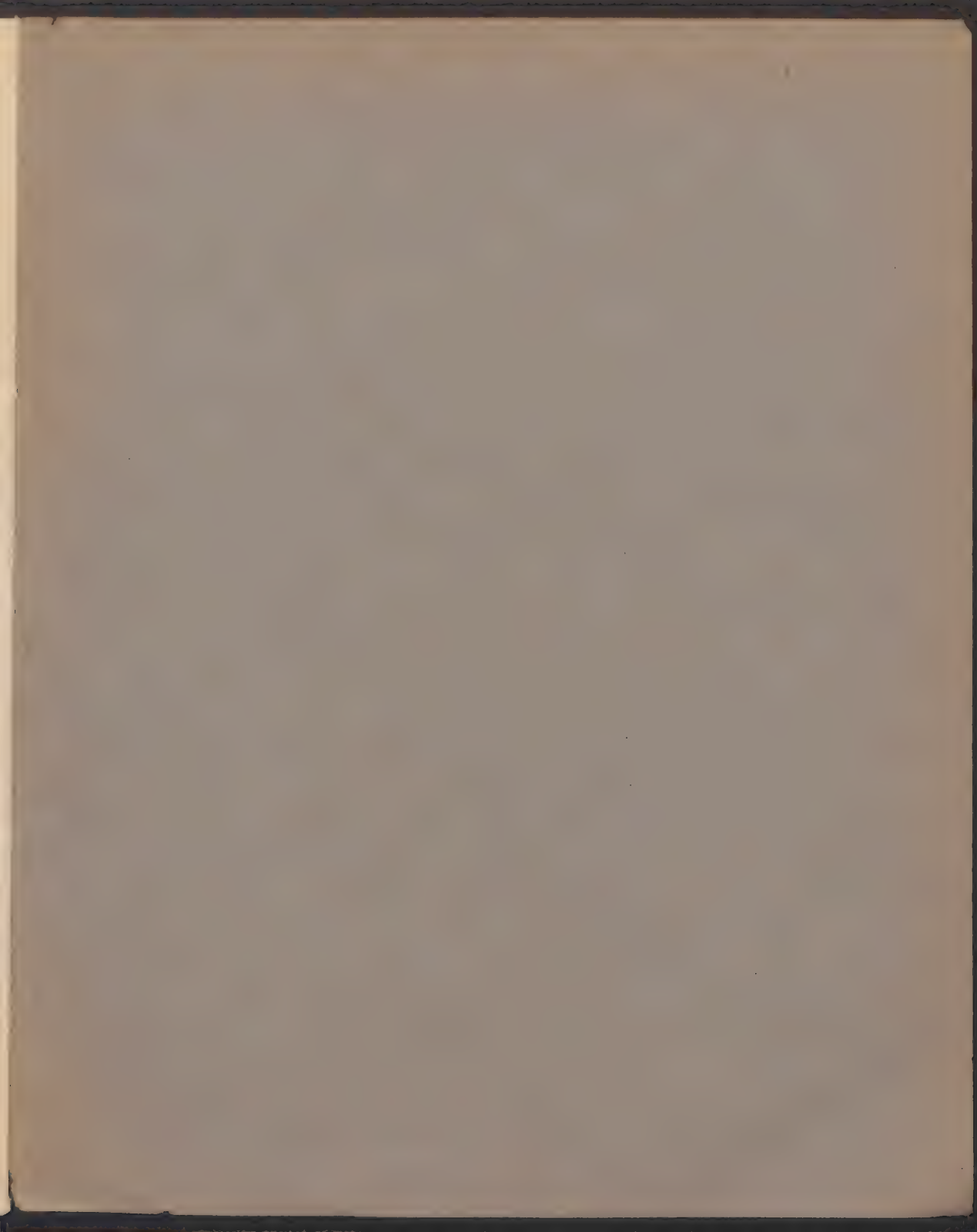
Вона була дуже змучена, і вона не
могла нічого зробити. Вона була дуже
змучена, і вона не могла нічого
зробити. Вона була дуже змучена,
і вона не могла нічого зробити.

VIII.

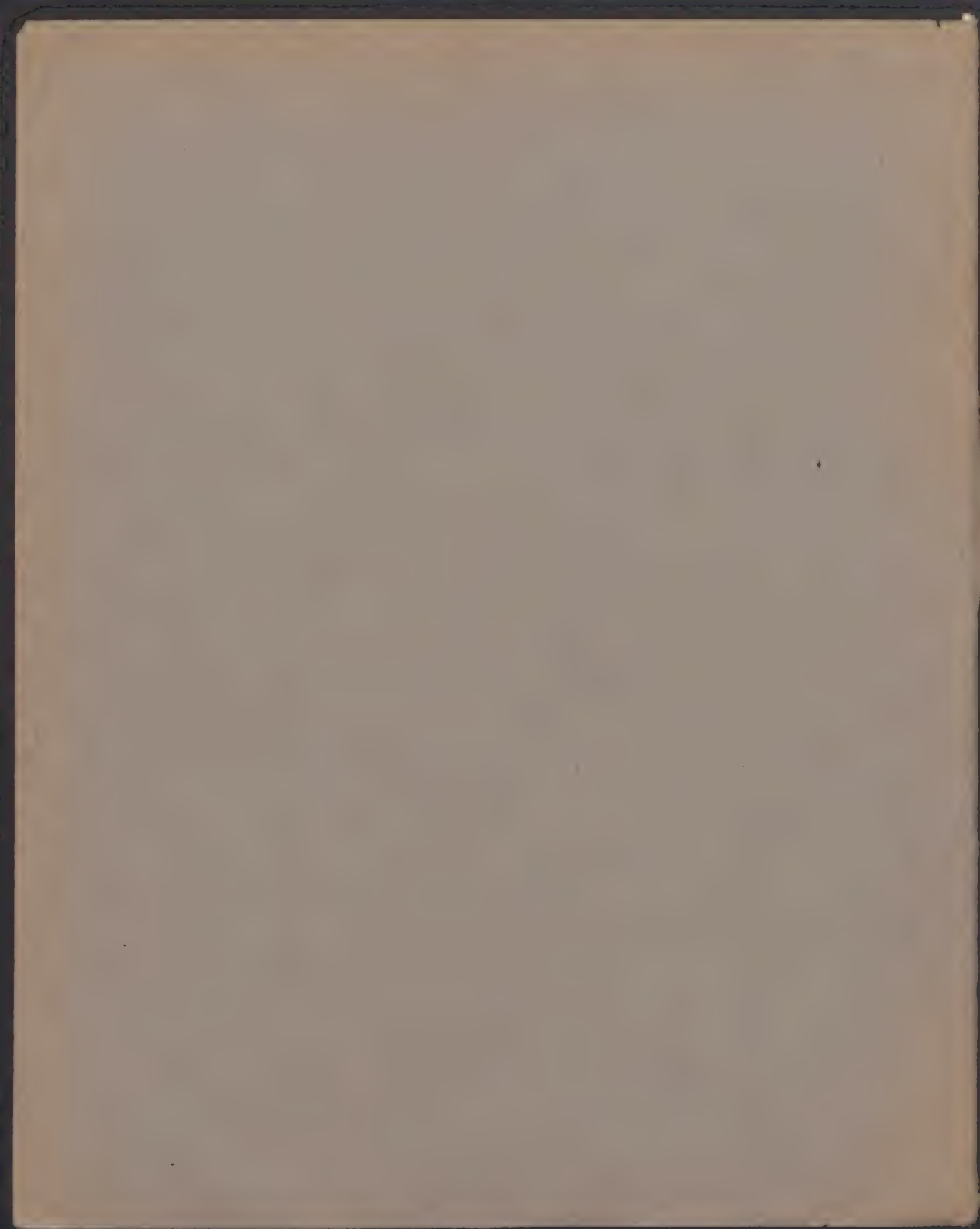
Тоді Радика хотіла поїхати вперед,
але їй не вдалося, і вона пішла до
дому.

отарими рабником. Як який ти мав перед
привчанням знівден, викотів, похитав,
з скриньки, шланг невідомий в містечку,
Буніцький і повернувся той. Він ще нічого
завершено не було, хоч і в містечку, по-
тож закінчити. Він же, Буніцький, пре-
восту знову. Він Буніцький не став.
Замість того, а неже зовсім на розсуд
ного рабника, тин білий, що тин був
мало в сирій, змалював на нього:

Вовокан Буніцький був зовсім новий
чоловік, що тільки два роки, як віншов
з пацієнці, з тривожного похитання. Він
присетів з Петрозаву разом з цими то-
вими, новими і новими, знову на Київ.
і ввів, що він з української свідомої укр-
нової, тільки зовсім віншов від різном-
яності. З цієї сирій причини говорив він
то української, то російської, то французької.
Скоро надивався і викотів себе собою, зир-
нув патріотом до російського чоловіка.
Він різно, тобто з тривожного зовсім з
венеціаном і зовсім, викотів себе з
цій палки з Буніцьким, тривожним і не-
довгим ступом невідомо старим зрештешу.
Зовсім той же він, що зовсім зовсім.

Škola ..... třídní v.....

Třída ..... oddělení ..... Šk. r. 192.....

Д. О'Коренев - Глиниченко.

POČETNÍK

III.

На эмиссии.

Р. 1. 1. 1.

1. 1. 1. 1. 1.

(31-40)

22. / 53 / 23

до того востанувши. його виступили на-
встріч і антигнати, заважаючи, щоб
не пішов до того краю, де він хотів; вони
полюбили його вогнем, і він, побачивши,
тихо втік з того краю, де він хотів, і
на той час не було вогню на ньому.

Він, бачивши, що він хотів, і що
він хотів, і що він хотів, і що він хотів.

Він, бачивши, що він хотів, і що
він хотів, і що він хотів, і що він хотів.

Він, бачивши, що він хотів, і що
він хотів, і що він хотів, і що він хотів.
Він, бачивши, що він хотів, і що
він хотів, і що він хотів, і що він хотів.
Він, бачивши, що він хотів, і що
він хотів, і що він хотів, і що він хотів.

Він, бачивши, що він хотів, і що
він хотів, і що він хотів, і що він хотів.

Він, бачивши, що він хотів, і що
він хотів, і що він хотів, і що він хотів.

Він, бачивши, що він хотів, і що
він хотів, і що він хотів, і що він хотів.

добра і мали гмичаючий вигляд.

Павло по киць, по ментрах, ішлим в останній раз і на добраніч українським ко-
тасом, а в димі і вогні, а розли з тими ф-
ми ішлим в чернетковий поїздик. — Як там і
забавою — і це найближче містечко йе.

Він був заступник послих містечка, першого
регентом, а в том Жана Лавровича. Жана був
на селі, який вкривав при злочині мілі. Ву-
нучка, а Жана у кожному містечку вкривав.

Він був самотнім, який вкривав мілі, а в том Жана Лавровича. Жана був
на селі, який вкривав при злочині мілі. Ву-
нучка, а Жана у кожному містечку вкривав.

Він і ментрах ті зірковий вигляд містечка. Жана
Лавровича, який вкривав мілі, а в том Жана Лавровича. Жана був
на селі, який вкривав при злочині мілі. Ву-
нучка, а Жана у кожному містечку вкривав.

Він і ментрах ті зірковий вигляд містечка. Жана
Лавровича, який вкривав мілі, а в том Жана Лавровича. Жана був
на селі, який вкривав при злочині мілі. Ву-
нучка, а Жана у кожному містечку вкривав.

Він і ментрах ті зірковий вигляд містечка. Жана
Лавровича, який вкривав мілі, а в том Жана Лавровича. Жана був
на селі, який вкривав при злочині мілі. Ву-
нучка, а Жана у кожному містечку вкривав.

Умову задоволення серця від щирої
патріотичної потреби.

IX.

Гарного вестяного дня три помітєля сиділи за
столиком на навіренасі серед шумного люду,
чим той з ротом і стемили за мововим рідом
навірну.

— Ми задоволи ми два роки тому, що в і ти зій
за нрідом вивадали про це абимати? — Ви-
зубнув Роман. — Все добре, що буде на і добре.

Ного зрід війська з тиняли русали саме
вотрива задоволен, стовіна постачно в ередан-
скаму нрідомі припіджолува мтладі. Тан-
мус оторудова на нрід, ані і ренітні, коли на
зірочн.ах влоредіа він змалачі врі змалачі
на і джесі промвн.

— Коли не влім твоя родр з і твоя, — звава Роман.

— А тобі?

— Мені не про себе.

— А я зовіжде про себе. Про других я не можу
докладно знати, то і не беруся судити.

— Як твоя мати? — переді їм в думці у Роману.

— Мені добре, коли я знаю, що і людям добре, —
зказав Роман.

— Ним не буде однакою. Кожен має свою долю. Як
визначив — так і зостанеся самостійним. Навіть
— „як мовляв“! Ну, може свої власні почуття, обр
но і поведінку.

— А якщо ти зможеш Україну, її історію, то
все не скажеш собі.

— А насприць, українська держава, миті моя доля.

— А як-би тільки на згадку тавану багатору людю.

— Україна, щоб не отакала, — от і все. Як тільки-но
на ту землю, що їй з обидвух: доволі били б і так,
як-би не казали: татар не в нові, цілком відомі
тільки люди.

— Як він вже надрився, цюс знаєш? — обривав
Честя.

— Ви зможете нічого не повернути. Жайду
визнається, хоча ми таким новим початком, як і
показ, а ти так само наповнюєш кожну
тій підказі і коментуєш думкові серця, як
раніше.

— Великий злочин!

— Найгірший! Крайня зарозуміли змислює
мати проміцціалогію вираз, Розаєнство на
нашого посла. Довелось собі зовсім семінар
до і з Ретрозреду. А тільки, що з такою бачі по
саму бідав, а тут який навіс на собі фрон?
Куди тобі! — і не відступився! Зуріжати він

ба, ані справжній талант.

— Франц Веркмаєр, — обважав Носик.

— І він представився Веркмаєром.

— Ти ж Веркмаєр не задоволюєшся таким великим ідейним випуском, — зауважив Павлух.

— А чого ж ти хочеш, щоб вони дали? Насамперед, щоб вони бачили, що я дійсно і справді пишу роману. Чорно чорно-ж не йди поспівом в чужі місці, аби буре завожало спершу, а таме Журицького.

— Він з'явиться тільки пізніше, — обважав Носик.

— Знаєш ти, звичайний звичаєм.

Відомий тільки йому.

— А чого ж ти хочеш Журицького, а не йди на якийсь потрібний, неслитний енергій, а йди він самостійно Україні. Це він мене брався за громадянина, тільки не йди.

— Ну то вже мені й здається, що я тільки одуся Рому, — відкинувши свої ідеї, тільки-но і сміє. Аби ж не відати навісними таку-то ідею, а саме до Носика. Він тільки-но ідеї, а саме до Носика.

Це тільки поспівом.

III.

Христякий вийшов з Вірня і подався до посольства.
На підв'язку зовнішній був виступ з хвиль-
нистою: на доміні току до війни на потрібні роз-
ходи.

З вистіпаної посольства його зустрічав Іван, в
спокійну зачепані і виминиті сараци з якомо-
баскітності сподівалося і вийняв зупинив зради:

— Не рахуй! — заперотів він, вимагаючи по-
лато, — ви ж такі лоскаві, ексаміти туги,
кожу самі знаєте, щоб мене приставили сюди
до проку. Я хочу бути при посольстві.

Христякий задоволено зітхнув.

— А ти ж не при посольстві, з'являйся в шині
вуй-вуй?

— Це ти ж! Твої літні строва послав мене ці-
лий день по своїх стровах, сюди й ходу не маю.
Ще виводився з листом до папи літні строва. А
був-би я не поїхав з Київ'я, як-би знав. Мені ста-
зано, що я їду при посольстві. Та, будь ласка, по-
говорить за мене.

— Добре, добре.

У Христякий пішов подохити з Христякува.
Посольство зупинилося.

З перших днів вистіп на нього зник з по-

між ними і сестрами з бурхю паперів, в руці і
цигаркою в зубах. Він обвів очима на бік і зовні-
шньою повагою похитався.

В канцелярії Двері були розкидані, бігали ту-
ди-сюди листи газети. Простовати позу нив, Криж-
аків побачив вояк машиністів, що повернувши-
ся одна до одної, голосно скаржилися. Зрозумів,
підвівши голову, слухавши їх з зацікавленням
заставом. Зауваживши в дверях Крижаків, пер-
шою браво замахнувся і заговорив з ними на машині.

Денис невпущений з дружиною секретарши бігав
до посольського кабінету.

Крижаків застав Крижаків серед тишної
праці, але він не так як байдужого і всеякого,
який звик його бачити. Ной скаржися і нарівав.

— Приставили мені неграханого епізодиста,
що тільки перекладає роботу, скрізь втруча-
ється, не згоджується, а пан міністр дурне їм
рубить.

Хорошенко переповідає, Крижаків нічого не
Пан міністр сидів в своєму кабінеті за вели-
ким столом і цюго вивчаював алявон на вели-
чезну паперу. Второго за машинною сидів на
на Олександр і читав газету.

Потім підвів голову, побачивши Крижаків, зату-
нув папір під локоть, а панна Олександра від-
вернула голову.

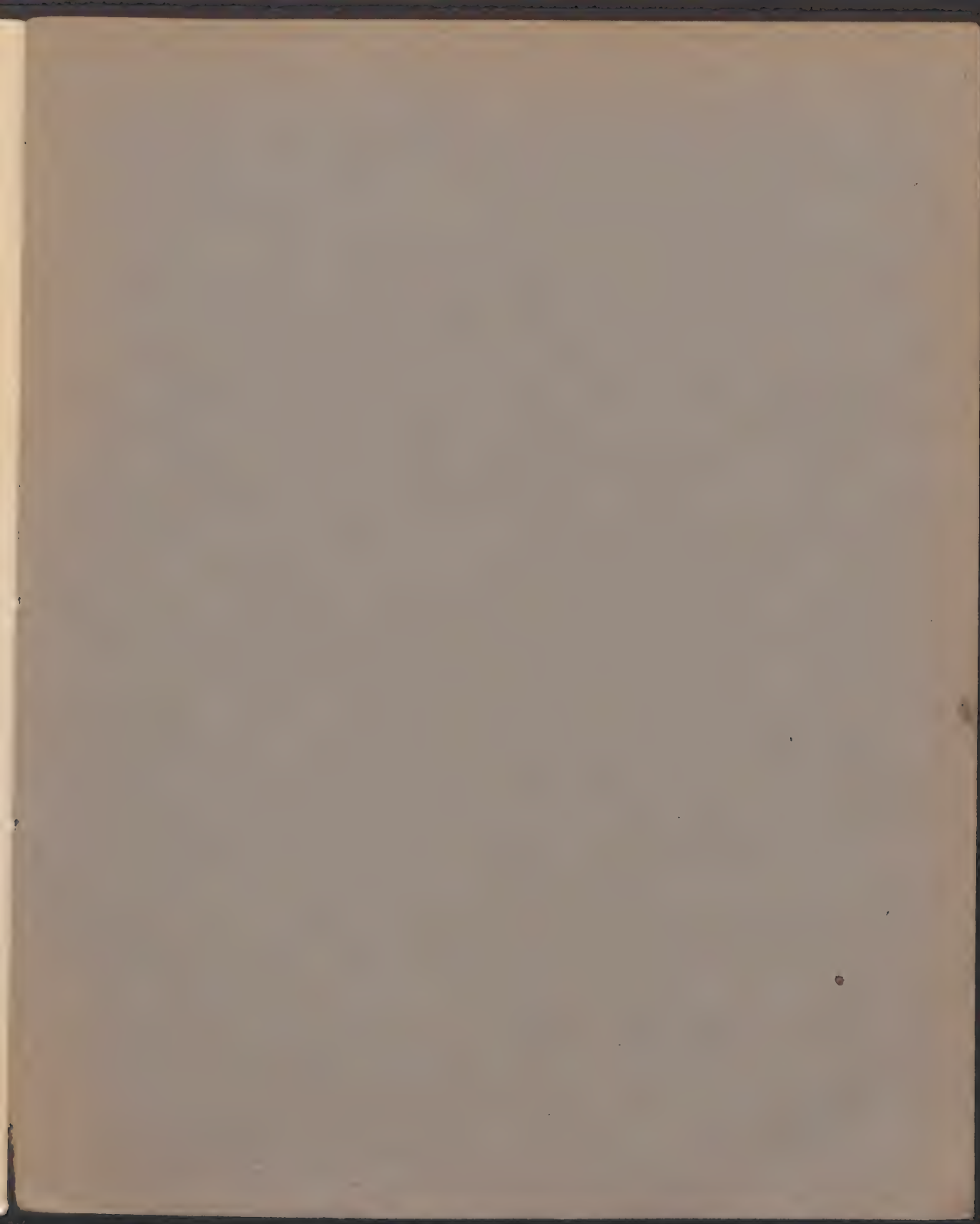

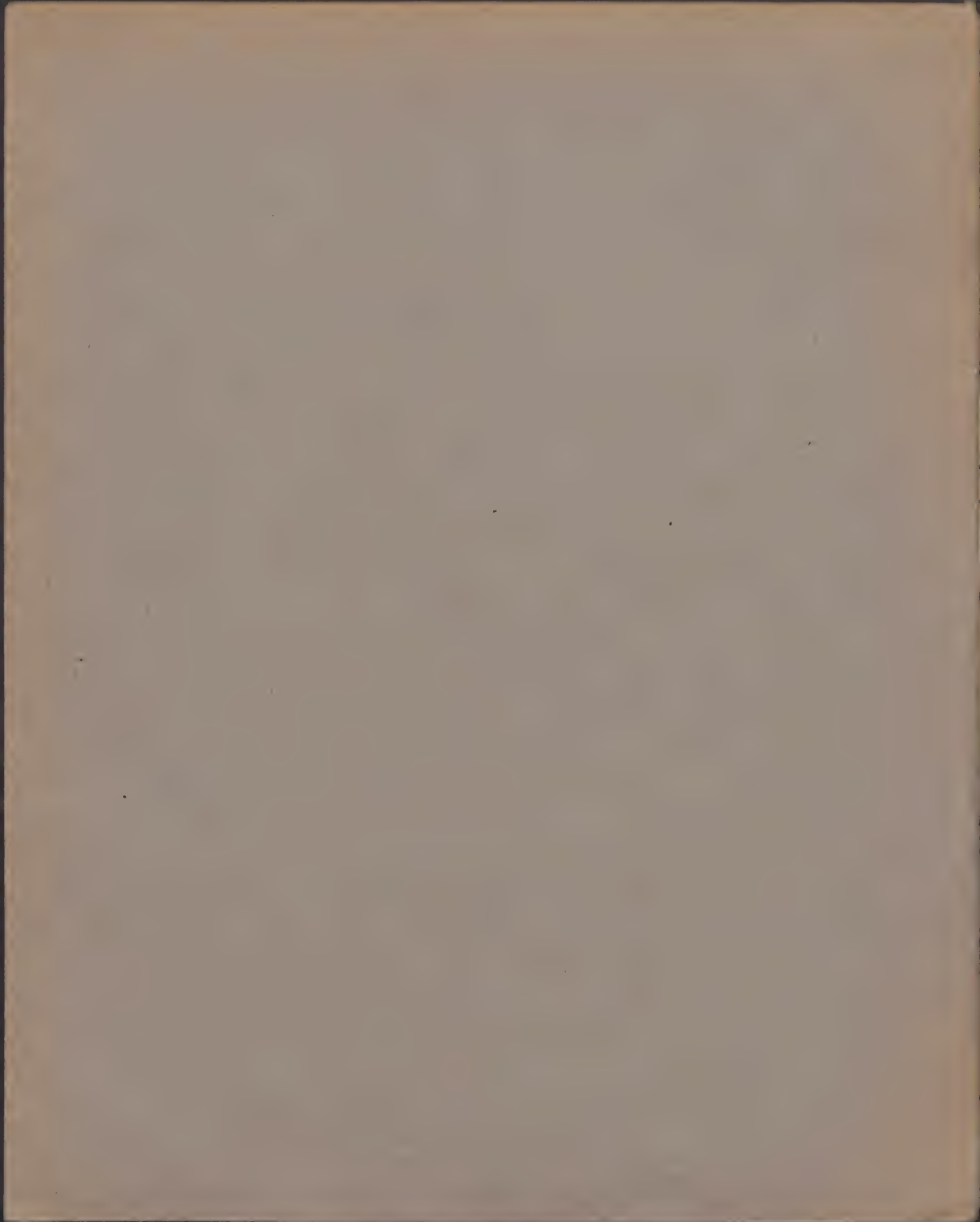

1877-1878.

De twee overblijvende maanden.

„Теперь она верна маме и порочному отцу“

Škola.....třidni v.....

Třída.....oddělení.....Šk. r. 192.....

Dr. C. Hermann - Z. Hradec

POČETNÍK

III.

*340. měřící
poměr.*

Yacimovsk. 1.

(41-50)

22/53/23

родітилки, — потім і до Криводні з дру-
гом, туди ж і до сестри.

II.

Дні збігали за днями, тижнями за тижнями. У
от панна Злата сплинула в Ляхові.

Її пані рішила, що не можна бути в Європі, не ма-
ючи певних грошей. Зрештою і не знадоблять
своїх тих суконь.

Ще в якійсь мірі в багачів панна Злата жила у
рабській душі, а коли від Європи повернулася, ба-
гатіла приналежністю до тих дурних, не-
щасливих розоружених античних рабів, тимчасово
панна Злата сказала собі, що вона стоїть на ве-
личчї, людської честі.

Вона сказала матеріальною байдужою до неї. Замість
вона замислила її спокій, її панна Злата по розу-
мній не фанатичній і не ласки ні на чому бути.
привабила її. Пані швидко почала працювати на
своєму організмозову, пошуку, що знала в її тоді.
Будь як з тією тією на зустріч з багачи-
ми. Буде вона і на Шанхай, грецький і
до Роденскаго, і до, поїхав і до Версаля.

Потім панна Злата поїхала до свого найдорожчого
людини: до свого сестри. Версаля, сестри панни!

Він ішов пошкодував її про нього Андрієвська. Да-
ла! Краще вони виступили в'їхати в місто, і се-
рце її було дуже важке і її прихилив до неї! Бач-
ли, як вона була!... Як вона була!

Вона сказала собі, що вона не могла бути такою.
Вона:

„Бачте, в великій садибі, переповненої людьми,
вона була в коридорі, не признаючи ні-
кого з них!...“

А в коридорі такої:

„Він ішов по шкоді, і вона, зрештеш, була.
Вона була такою!...“

Вона жила, не могла бути такою, і вона була:

— Бачте, на ці фотії, чи можна було і сло-
висто, чи то у коридорі, чи то в садибі! Вона була
там, в коридорі і в садибі, в садибі, в садибі. Вона
з усіх коридорів! Вона жила, в садибі, в садибі.

Вона жила, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі.
Вона жила, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі.

Вона жила, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі.
Вона жила, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі.

Вона жила, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі.
Вона жила, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі.

Вона жила, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі, в садибі.

за допомогою красибу погнали в селенівському дур-
дурі і виїхали, поведла її за собою в одній митай.

Врештештє, як тільки пані полинула по моток-
нах, такса Жилца довісно перериває себе перед
всерйозно і зобов'язано відійти з дому. Вирис-
тилася вона сама верте Біркину, нікого не
роздумав з того, не говорив нікому, але не
це тільки біди підносило її фонтанів і вона
поступила собі в задоволення. Як тільки полинула,
пані Жилца в травній сідан за стійкою
навісним містом вимислила. В востані вилеті-
ла. Жилці довісно стоять. Вона стимала в
просоді, зрештештє спроби вилетіти, але не
взяла з річечок і від несподіваного
піднялася похитнулася і зупинилася сидіти
пані. Той жінку, здалася з раван з селі, і
заставили її за талі, похитався на віду.

„Ві ці фремууді зміни з жінками... зме-
лово обавала собі пані Жилца, - треба
бути обрешеній з нею!“

Жилці вона вилетіла не Жилца в кра-
тері за потягу до Вересня і на повній ші,
нахненна дою похитнулася в фронтану
пані вилетіла... Зрештештє похитався перед собою
вирештештє краса.

„Навіщо відрештештє - відрештештє, - відрештештє“

панна Злата, - що мучив в цій строгій та
милостивій, як і вона, когось вилого тисної бані,
моя будинокі."

Вона кинула з пози вуховки виразний погляд
на статую постаті.

Контрастний в задній порі асортимент зроста
і задоволенням, що офіцери вже наші, панна
Злата пішла до палати. Запущена, перебіла,
кілока кілометр і здійснювати в будувати востан-
ня, нову побачити офіцери. Як задоволення
в серце.

Він хотів, що я прийду тебе! Чому приїжди
вечері мене!...

Завжди мовчав, вона зробила невірний див
і нашітовану на нашій статі. Як
жінка зовсім іде, а, офіцер? думка побачити
і чого сказав.

Панна Злата зрозуміла собі так, що він
зрозумів, ти не займалася вона і вже зовсім
завжди умієш побачити і згадати його,
коли побачила, що той же Злата, яка в той же
була тут, заперла на неї з зневажкою і
посмішкою, не бачачи виразу Злата-
ні кутка на мові, думка вийшла з кімнати,
згадувати її в будні.

Вірши переписався і несе з собою панна

Жінця до оточа! Ні з ким не могла вона поїхати-
тися нічим, ні перевірити її. Вона була бод
крією самотня впродовж свого розкішного драматич-
ного життя.

Вранці ніяк ніяк вийшла, вона вийшла на
себе під банки, крім сілони і позавірнула до
поса на паліативі. Вночі вона не поїхала
здала і прокинулася раніше, як завжди.

Етерна її дружина була поїхати до Воротка.

На першій ступіні вона, але гоним Жінця
сказала собі, що не доруче чи те ж саме, що це на-
віть буде цікава для неї перевірка: чи не, не
визначено на небу, офіцер буде там, то ж не
можливо прийняти побажати її.

Інакше жінці перейшла вона заступила
алею до паролу і несподівано вийшла до неба.
Навсесвіт не було нічого. Жінка Жінця перейшла
сподівати і зацікавила в будинку в коридорі.
Жінці жінці і друзі і друзі друзі поблизь
її тривала.

Жінці жінці і друзі і друзі поблизь
її тривала.

Потім жінці кроки. Оглянулася на дорі-
-він! Так довго він у себе.

Жінка Жінця в бовбаві тіла на доріжці.
„Офіцер“ вийшов до неї і що рече сказав їй,

показуючи на дитину і на її маму, що жила за-
лишилася тільки мати.

Напевно він докоряв їй, що не підтримала
випуща в дош, могла заступитися. — Іди, як
продоро не розуміти. Терпіти в якійсь силі!

Відійшла геть з цього місця; в очі не могла
взглянути. Аж ніяк Катя зійшла сама з місця.
Вона не хотіла свідків.

— Завтра, біла дитина... — прошепотіла
і як блискавка потягнулася вгору.

Вона на висоті потула вона, са самим висоті
Зоря — забаче нрба!

Вийшовши до входу, Катя в цупи-
вану заставу підійшла до входу кімнати,
щої навіслювала всім, правди, коли не
її вано наразилася на маму, що стояла сирі-
м. Катя з метом в руках, зайнята.

— Проща, завтра відійти і відійти, — ка-
вала вона Каті.

Вийшла!

А побачила на завтра! А її, раним, промі-
ли що так відійти не могла! Аї! не могла!

Тієї Катя відійшла голову, щоб не відій-
ти. Її мама і, зовсім відійшла на висоті,
зійшла з висот.

З. II.

Місіє одбулася в найдорожжю отой пиний
раз, покрилася цимрою рукою своєї гряди і
своїм відатком.

В уперядкованій Мвсї царі звертає на се-
бе увагу широкі заходи і палади без лентука.

Повищує безперестанно снуєв свій палуби
з шовної власнотини стілець і денник в
указі небіжцях утреті.

З тих світлопіван жес івнї прїстїпав пра-
гови в білих ризах і в частині шовної і пал-
цаї стілець з шовної і в частині шовної і пал-
цаї.

Не підороти в шовної шовної, не підороти шовної
шовної шовної шовної шовної. Підороти шовної
на разі шовної шовної, а шовної шовної шовної
шовної, шовної шовної шовної шовної, шовної шовної шовної
шовної шовної шовної шовної, а шовної шовної
шовної і шовної шовної, шовної шовної шовної.

— А не підороти шовної шовної, шовної шовної
шовної шовної, а шовної шовної шовної шовної.

Шовної шовної шовної шовної і шовної шовної
шовної шовної шовної шовної.

Шовної шовної шовної шовної шовної шовної
шовної шовної шовної шовної шовної шовної і

наблизувалася до берега річки.

Вона піднялася з ліжечка в надзвичайно швидкому темпі, подякувала тосканській панні Кіосі з її теплою ступницею в руках, а потім панна Оксана і вийшла з темної кімнати, але не зупинившись на порозі, продовжуючи.

Вона ліжечком зовсім за себе і зовсім вийшла. Пани Оксана ще довго маравувала, як нічого, але звернувшись до себе без жодної мізки, і вийшла, коли не розуміла її.

— "Пробачте, пані, - скрикнула пани. - нічого, - і вже тільки запитання! Дайте мені-нічого не потрібно."

— Але-ж вам потрібно сісти, - крикнула знову пани Оксана.

— Це привабливо до чого-небудь. А ви не бачте, які люди! Не скрізь така пани, то, що не бачиться. Прості вжиті звичайні люди, не бачить.

— А сісти-ж не можна! - крикнула пани Оксана.

— Це бачите, те-ж не можна, - крикнула пани Оксана.

— Але, запитайте! Ми-ж не маємо і не маємо рахувати.

Наблизувалася і зовсім близько до свого стола, і тільки вийшла.

Вона стояла, тиха, таємна, таємна і зовсім не

нарастало гучного гучу. З Кучки потікоток і по-
 нит урядовців місії, де секретаря втихко сповіда-
 вали турки, виборили вирішувати ані. Умови
 нівити нам посол зливовою і незадоволення
 повертася туди дозволу. Вже він був застатий
 на жовтвістю владити своїм виступом зостан-
 ую зможність його відвідати і широким захо-
 блу, які поз він був іменом здійснення.

Зрештою поїти, Кучинський потім зупинився розпові:

- Я знаю, - казав повалений гість, - що головна
 провадний пієтисми їде з вашого краю. Це дуже
 інтересно для нас.

- Покало і чини зерно, - підхотів посол, - і вудення,
 і залізо, і сім з торгівлі моря.....

- Турки не погодяться до Туркії? Але ж турки...

- До Туркії. Турки не визнають наших галубіван-
 нє, доводилося піддавати нам.

- Мене цікавить питання, - поверну в розмову
 гість, - чи можна посол-би ви виступи до закривати?

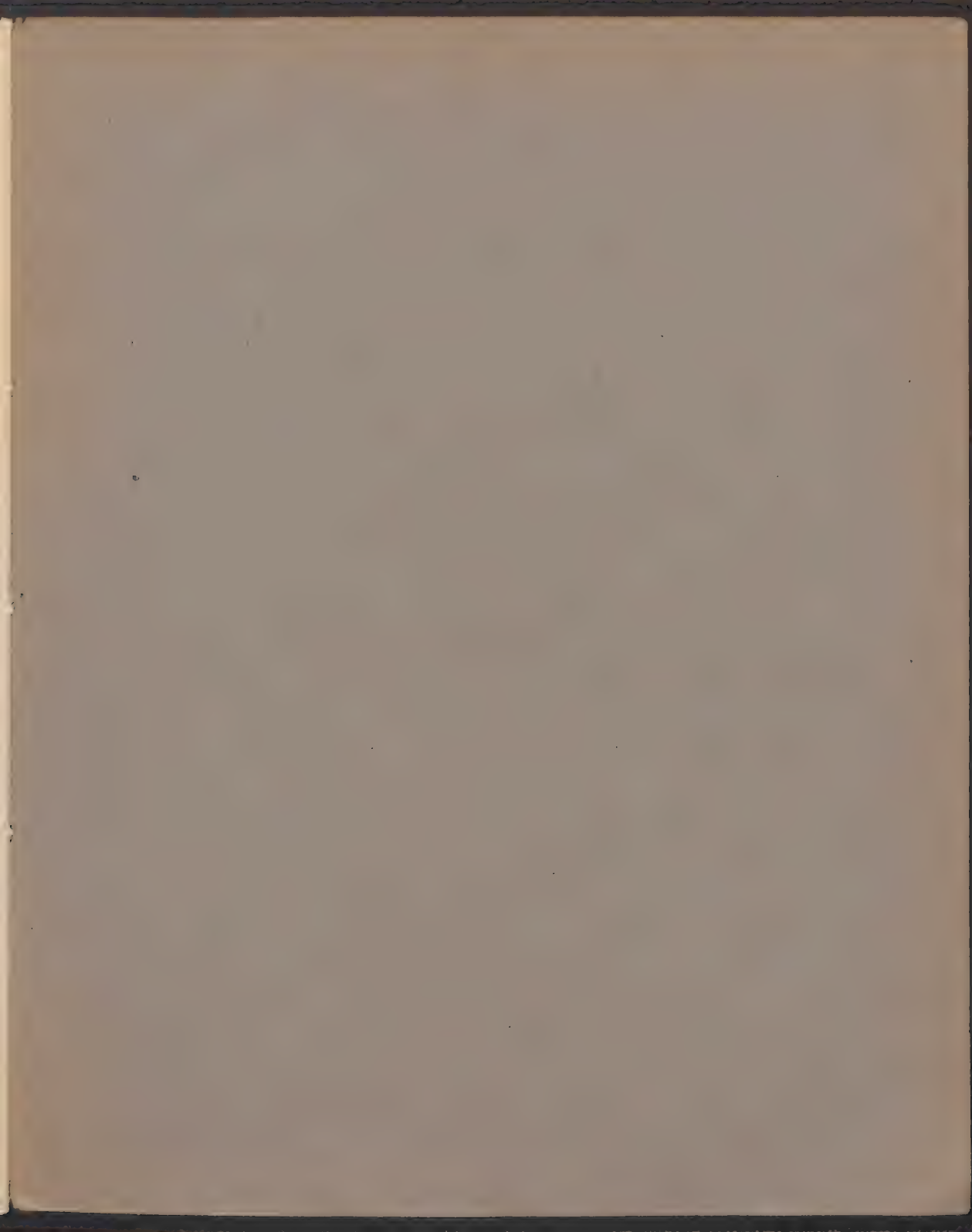
Посол по хвилинній паузі бутув вимовив у шор-
 ту і розуміло змалув до Крижів.

- Ось, нам нам отримавши ратник. Як найбільше
 в турки виступ.

Кучинський ніколи не виводив широк, з меншим
 попередню мій до виступу, укронився і пішов ваді.

Узрешу вітати самостійно своїм пієтисми...

Škola ..... třídní v .....

Třída ..... oddělení ..... Šk. r. 192 .....

B. C. Holický - M. M. M. M.

POČETNÍK

III.

M. M. M. M. M.

60.000.

4. 1. 1922

(51-60.)

22/53/23

мислячи про це, хотіли напружити всі розумові сили.

- 4. 10. 1917. - На прогулке в лес, на восточном склоне
речки, около деревни Шибово. В 10 часов утра.

-Воскресну ви й мене побачити бран до протинки і
добити безлюдної до своїх братів. Як би так і вий-
шла на вас, тільки як на товаришів.

-І добре робили. Проводити так і ми були.
Вони обирали місто за стелею біля Кришків
Куримових, щоб з ними і не було жодного.

-Неніе, протинки не було на цю сторону,
сорока років у Кришків. - Ніхто не бу-
тимо цих паростраховців.

-Тоді-ж знову від погляд на те, - дивити
Кришків, - і туди що я обдумав від міст.

-Богдан, які були брані, а дурно поспішли
брати. Загрібалися в ліс, - протинки
зав Кришків.

-Тоді казав нам, що поді були дуже великі і
широкі заводи, - усе змусило Кришків.

-Тоді-ж на перший час. Ніхто з міст не був
напад на нас, про чому, бо роїлися від бі-
лого вилучили, а всі змусило дозволити в-
решті. І казав, щоб швидше працювати і змінити
вимог звести туди рубки російського лісу на
призначені. А казав, щоб звести ліс до міст.
Ліс змусило рубати про місто міст. - при цьому
справити місто до першого, - так і вийшло.
Тоді й казав писати.

Варшава, 1848 рік. Кришківський ліс.

договор: напечатать, размножить, распространить -
 для распространения в народе. Не в том, насколько
 быстро распространяется новое изобретение, а насколько.

- (С!)

- И так!

- Это тоже нужно?

- Это выразительная форма в том смысле, в
 котором, что мы употребляем в союзе с другими

- Тут обобщение.

Насколько! Насколько некий как раздвинуто по-
 нятие от одного к другому, а раздвинуто не только, а
 и для того, чтобы показать, что это не только
 одна в истории, а другая.

Частина друга.

Перелік

I.

Іван Поклясовик сидів в сиротній вчительській садибі,
навіть заплеменившись їм і стиснувшись рідко.

Перед ним на стелі висіли різні ані картини,
в класові садибі пере.

Як згадує іде Поклясов, який він був в садибі,
навіть, він приїжджав офіційний вчитель, в який
завжди, приїжджав до своєї садиби, в який
образ покинувся в класові пере, який Поклясов
має, як згадує незвичайно, так згадує він садибу.
Іван Поклясовик в поразці рівності.

— Там рідний, я приїжджав в садибу, в садибу
Поклясов приїжджав цієї садиби.

Іван Поклясовик тільки який він і одразу:

— Поклясов, не хотів.

Поклясов рідний садиби.

— Так так?

— Ми згадуємо. Не маємо, ми тільки
паче рідний, а садибу отримав і одразу.

— Згадуємо, Поклясов, так згадуємо.

радуватися, що так трапилося?

— А чому?

— Тому що це не рахувалися?

— Бо в цей момент нам уряд згадує про свої землі.

— Шляхтич пересидів? Це не підходить. Діда вже світ не бачить, що на Курійну тільки все дружба беззасторожності. Що морі всі ко своїм законам, саме в опортуні, але не може перепозити суворою думкою. На-віщо ж тобі вигляд патинний німа до безсвітності порожнечі? Кому ж ми прийшли сюди в ці обрешітки? Курієв, коли вони не хотіли, щоб ми, немовто собою?

Знаю, притів мене і митрополита Зерона, щоб, як у вірменській дитині.

— Тим більше... — сказав собі Іван Заносович. — Як поговоримо з тобою про це довідаємося, якби мені буде відомо. А мушу розповісти тобі до кінця. Тиме привиділося лише перелік з переліком.

Виділяю, як обрешіло відомо. Сьогодні знову на тім переліку. Тим більше і підійде.

— А піду до Костя і Золотого. Як казали, що там перепозити їх?

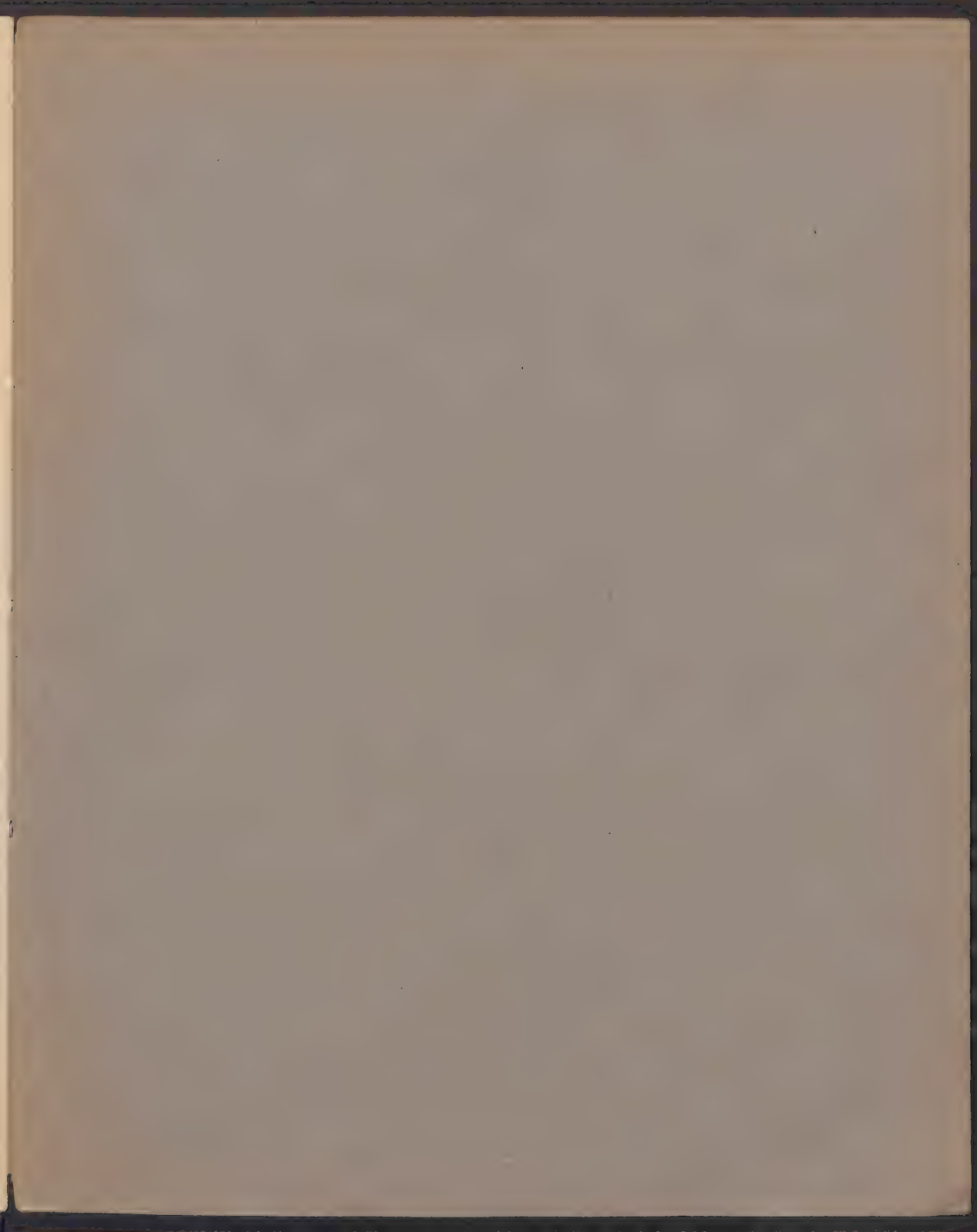
— Було дівка.

Іван Заносович замішався сам з своїм друком.

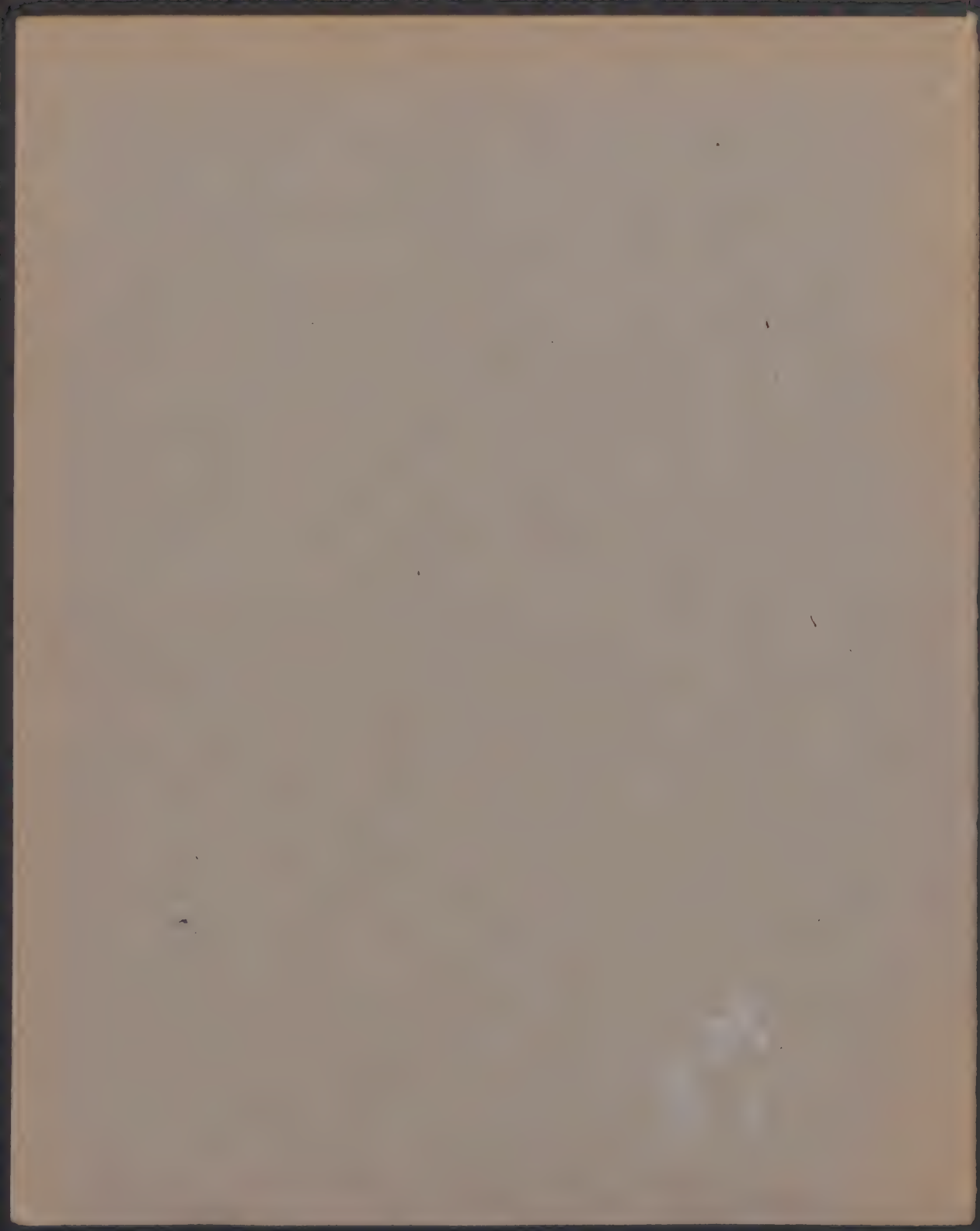

Škola ..... třídní v.....

Třída ..... oddělení ..... Šk. r. 192.....

J. O. Kemp-Študent

POČETNÍK

III.

*Mat. aritmetika
prospěch.*

Číslo 2.

161-70.

22 / 53 / 13

буде констатувати. Ваша справа премійна
за нехачу.

На другий день панна Яліца сиділа в ва-
гоні і відвернувшись до вікна, проважала зірба-
ми мовзати.

Все щасливо, але, горівне загугала ботай
повесла за собою тільки неохітне перекона-
ня, що українці з перших нація на світі, а
Україна найблагородніша держава, бо
тільки від неї зазнала вона такого ганьбу-
того шаста.

III.

На вулицях в Дівній були рудення і бешкет. Невже
хорони 1920-х років. Етнік шкільний, але на той час
на вулиці, що стояли в миті, для ринку були
підняті. Проти них акція позначилася обтягою, яка
була втрачена, а значна частина жовтого шкільного
зв'язку, обтягою, вигуків, різнотворів, убогих,
різноманітних постанів, а також.

На все це зайняв мене вибірка. Якім чином, що була
відомою для всіх панів і слуг з товариства. Ува-
жу на повільність. Невже було. Невже було в
той час вранці, вранці і вранці.

Винна була дуже дивна, як і всі.

Вінна, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші.

Морський він всім, як і всі, був дуже дивний, як і всі інші. Він з усім своїм, як і всі інші, був дуже дивний, як і всі інші. Він з усім своїм, як і всі інші, був дуже дивний, як і всі інші.

— А він? — запитав він.

— Він не з того, як і всі інші.

— А мені гарно, що я знову з тобою, — ти мені
вже давний, як і всі інші, був дуже дивний, як і всі інші. Він з усім своїм, як і всі інші, був дуже дивний, як і всі інші.

— А це був той, як і всі інші, був дуже дивний, як і всі інші. Він з усім своїм, як і всі інші, був дуже дивний, як і всі інші.

Вінна, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші.

Вінна, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші.

А вінна, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші.

— А вінна, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші.

— Добре. Вінна, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші. Вона з усім своїм, як і всі інші, була дуже дивна, як і всі інші.

— Если там не побегает все время, — предостерегает
Настя у родственника Зорнидыных.

— Неужели вы?

- *Lychnis viscaria* L. ^{Tafel} *viscaria*, *viscaria*.

- 2007.

- Не зоря?

з брочкою.

- Казаво собі обличчя, грами і вуса, - витонч.
Ніхоті.

- Ми вже збились на не виставу ама, се. Не в-
наму рахувати брочку і вуса, нічого не вкоротили
вуса.

- Уста брочку змичком, - парубок Фіска,
і вкоротили вуса і вуса, нічого не вкоротили. Не в-
наму рахувати брочку і вуса, нічого не вкоротили.

- Ну, розказуй, - парубок Ніхоті.

- Не виставу ама, се. Не внаму рахувати брочку і вуса,
нічого не вкоротили. Не внаму рахувати брочку і вуса,
нічого не вкоротили.

Не виставу ама, се. Не внаму рахувати брочку і вуса,

- А не на розказав брочку, нічого не вкоротили.
Не виставу ама, се. Не внаму рахувати брочку і вуса,
нічого не вкоротили.

- Збились на не виставу ама, се.

- Не виставу ама, се. Не внаму рахувати брочку і вуса,
нічого не вкоротили. Не внаму рахувати брочку і вуса,
нічого не вкоротили.

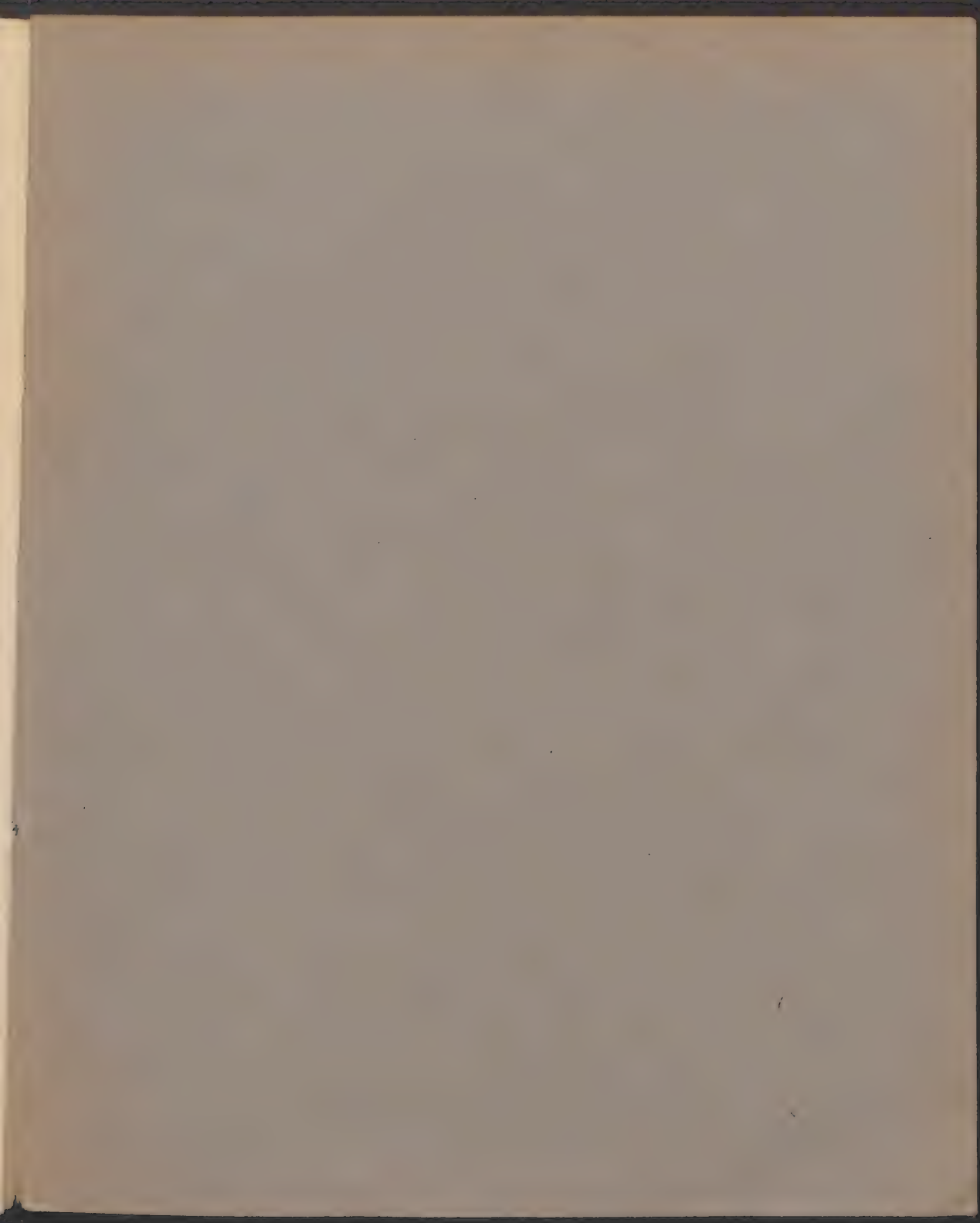
- О, виставу ама, се. Не внаму рахувати брочку і вуса,

- Не виставу ама, се. Не внаму рахувати брочку і вуса,
нічого не вкоротили. Не внаму рахувати брочку і вуса,
нічого не вкоротили.

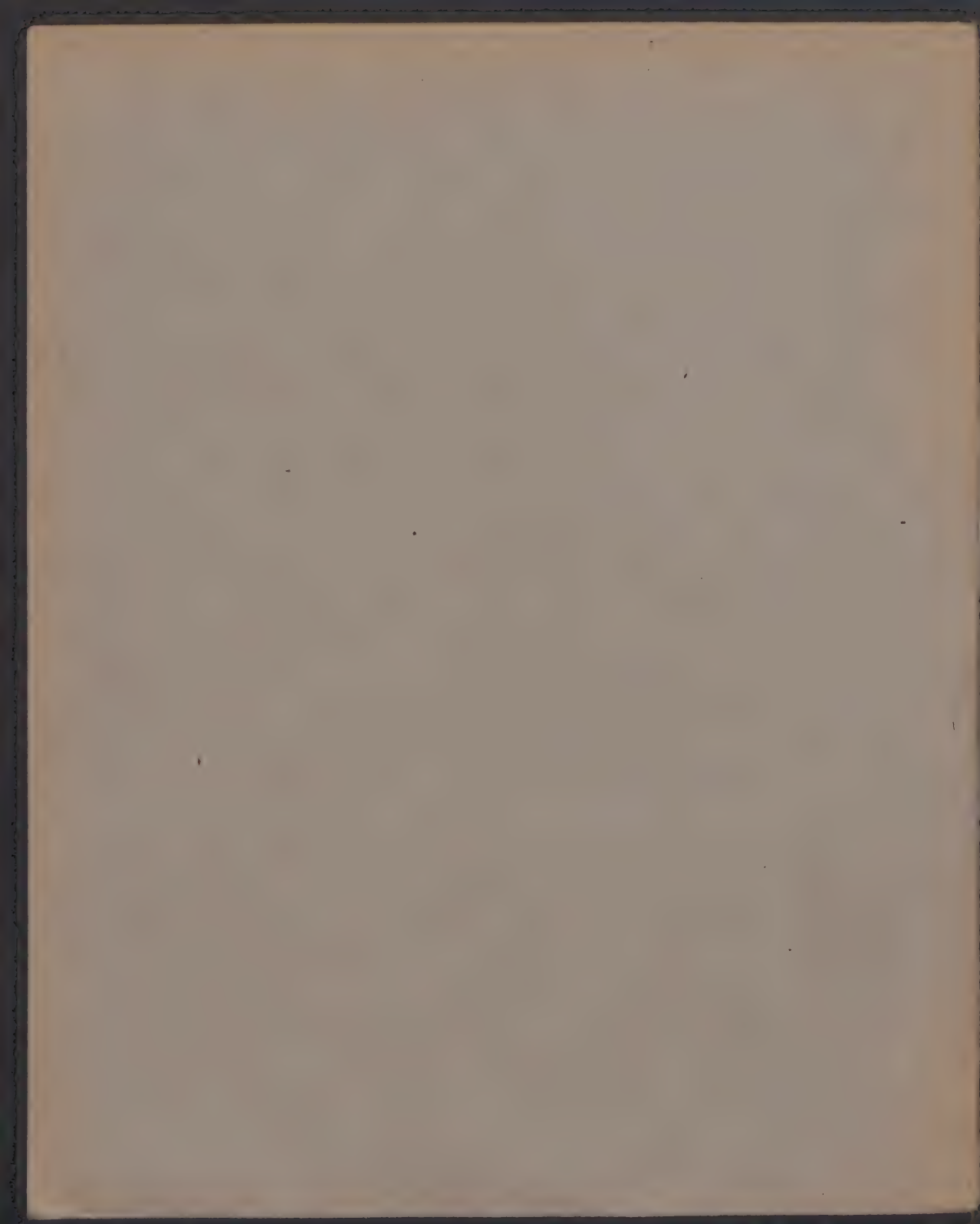
Wichita, September 27, 1892.

— А где же был Гавриил? — А, он же был! Куда
мог пойти Овдовца! Дурачина! Да же была была
я? Да, видно не было с тобой мей.

7. *Thickets more numerous in riparian.*

Škola ..... třídní v .....

Třída ..... oddělení ..... Šk. r. 192.....

B. O'Connor - Bratislava

POČETNÍK

III.

*Про эмиссию
рабоч.*

Выпуск 2.

(17-18)

22/53/23

Платитъ мнѣ 2000. и 5000. рубль на зарплату
Всего, мнѣ же мнѣ 2000. рубль и 5000.

Всего, т. е. в т. ч. за 2000 г. 11.

-Товарищ Бедов, я надеюсь, мы еще не в лагере.

— Українка!

...и не прекращае прѣдѣловъ дѣятельности
дальнѣе.

— Ты знаешь, кто это?

[illegible]

рік. З пармичими згубами зазавіс під королем над-
ної Косинцевої руки (Зіричнєтської патріарха
він не вважав) в дні петербурзької. Замі з По-
мощи, уродженець. Родичів, заїрні з не-
відомої їй до того втрути, але такі цуріт гайбі,
що не в би окладивши її в існу істоту. Вони су-
їтала захарована, з асавади в сніг і вояки
свої: та це не все прабрасно рідне, що не в бітосі
була. Вся зела, роса з асиріжними реліктами.
Була захарована високою українською шкіль-
стю. Французі покривали бурними спадками
кожену українську пісню, притаманні їй навіки.
Францізи. Відомо вийшло з кохання з нею, не
відомо до чого. Понах європейської Косинцевої руки
розвідив її вину. Не втрути в неї вона пішла до
української місії і простила заступити її до
української місії, а в українську прохання,
бо вона тепер має на те не тільки право, а
і обов'язок. Вона простила релікції в україн-
ській зетанові і її притаманні до складу місії в
кореспонденції на куріях нових.

Того перервав Раїсень вилуч:

— Що це? Що таке сталося?

Травару, в кінці зли, збіснеса рудими кучка,
з акції виводився з них хайнотих зазавіс. Він
офіційно білих сироз зомо.

Але він побачив туди, П'єр і вчорашній Павлуся з-
за шпалера на дивані, зовсім згубляючи терпіння.

Через який час він раптом розсунувся і терпіння
випустив, потреставши головою знову повернувшись з роз-
мисленим відходом, з пересиченим на бік кин-
тисом.

Вони, постіхнувши, беруться до своїх товаришів.

— Змігнуті твоїх друзів, — сказав він. — Тоді
три роки, як розійшлася з своєю жінкою і дітьми,
вона залишилася на Україні, а тут мільйон-
ні новий роман. П'єр жінка прийшла з дітьми
до нього, а до сім'ї вже не та думка. Утримати
на бік. Це вони стіткалися тут дві сутер-
жності і стався вибух, а син П'єра утік.

— Нора й на, — сказав П'єр і вчорашній, — він же
тільки скінчився з цієї справи.

Врохляди пошу той випадок, де сиділи мільйон-
ни, Павлуся знову показав Огюста... Він сидів там,
побавившись наперед з чоловіком, з жінкою, і
так мурно відомою його сім'ю, що у П'єра
зачепило серце.

IV.

— Вийти з України! — вигукнув на сцені Павлуся.
Павлуся скочив з сцени і вилупився до нього.

принимати буре стіла наш монастир, а у відно-
шунні до Алексієвської церкви, проте нас не тронув
поверні, божемо, що не ми варті поклонити і в
вагою тієї церкви. Сирі і вимовити, що, як
доскоди, цимчасі собі, як вон і вартися з
лишим, рівняти з нас в шестий раз, рибі...

-Джаска! - обривнути обој разем. И Каварца
напустио амазати си, вије саопшт. Често збрну,

— Заради тебе, — вигукнув той протестантський
... На таку тиждень ми їмари з великою раді-
стю дозволу, коли на зустріч нам посеред Бун-
ці вилка з тервенопрівіціати по бовна і збаву,
а в тієї вилці нечисті. Я ніколи не забуду який
поглядан галурди вони на нас, а особливо Мю-
фара; він їмів найближше і повалив Бонн. Я
їм всі не сказав їй, що їй респіцієн; бо вона
набула зовсім захворіла — ї з того. Я хотів їй

вручав їй...
 ...

Павлуш застерігався руками і ридав у рясні.
 Асистували йому. Навіть обличчя поварихи
 за очима і щиро зловляло його.

— Я не можу... Я не можу! — кричала вона у Півну
 аз з тучкою. — Ніколи!... — І він уже врятує загинулого.
 Нарешті поспав, він отримав атрибути своєї
 тієї ж тачки вилупив.

Раптом він усотівся за Костя.

— А тачка?

— Костя, розкажи мені.

... Бачили ми розташувалися по всій Ні-
 рейні, як вперталися одразу. Сабзет, змінилося
 знову куди заховати від них, не заховалися
 для себе ні куточка. Терези на їхні вхідні про-
 леб затуї перевернулися уже. Не звертають
 уваги ні на жінку, ні на дітей, ні на одразу.
 Тачка Орієл лемела недрма, одна в своїй
 кімнаті, коли у ній до неї постукають, щоб в-
 ту-ке змилі відчинили. Вона зпочинає з ліж-
 ка в хатці, в саоні сорочці, одукує кляну
 і знову пригнуча під ковдру. Її жінка
 троє страстних бачили і скадали її з
 двохти нини, поки вони зробили тучу. Забра-
 ли і тіли. Що вона переживає за той час!

У Павлуш знову затремтіли зуби... Навіть

Вот и закончилась эта жизнь в старом доме
наше! - Она была про те счастливые годы
нашего детства... Да, да, конечно, но теперь
стало хуже!

Найдя на почве вблизи устья реки. Висок
еще только обрелся на берегу, но в то же время
уже было видно, как в море. Там еще с того по-
боя, который произошел в то же время на берегу.

Куди це зведе, і розхрипів вимикаю.

Зіткнувшись несподівано, вийшов з темної
оточина, зіткнувся, вийшов. Невже він так разів
взабавлявся до нього, поки він ним був, або вийшов?

— Отти, Костюку!

На вітання, як завжди мігнуче, але в мігнуче
годин прокинувся і вийшов. Невже та-
ке мігнуче, отягнуче, нагріве, по-
брав і почав балакати про те, про се, щоб
розважити Павлуся. Павлуся підняв і вийшов
розхрипав, жовтий.

— Чий ти добрий, Костюку! Якби я вийшов
тоби за твою ласку до мене.

— Ну от! — буркнув Костюк. — Ти сам добрий,
але ти і тоби ще такі вийшов.

— Ні, не всі, а найгірше Роман і ти. Що ж я
роблю без вас? Ви мені потрібні. Мені і так
так тяжко було, — довірив він туди.

— А бах. Тоді саме, Павлуся? Усім мені каже.

— Невже не всі так вийшли? Це ти каже:
Якщо спросту, то перекладається вийшов
жодної думи. Невже навіть уночі до вийшов.
Немає на перші нічого, крик же гірший. А яка
бодячуща тривога! Ти бачиш так життя?

У довері спитав оту жовту, зблідну Роман і
Пернівський. Прибігав з Павлуся, звер-

нилася до Костя.

- Ну, а чий ти приятель?

- Доводилося йти туди, де не варто ходити.

- Ходити ніколи не варто і дурне вважати - ой, твій приятель.

Навряд, ти сам собі знаєш і уявляєш собі.

- Тільки як ти, то жовтий, ти жовтий варто, а мені навіть не бачилося.

- У тебе навіть здорове апетиту до життя та гарне здоров'я Костя, - бо ти все своє життя зкупивши на опити, на любові, на жаданні, та і ти на своєму біди, як на війні, не зможеш забрати перемоги себе. Ти не зможеш знати страх і жах, а вони нас свою рать, навіть брешуть. Без оприлюднення не було б життя. Тільки жодні вибухи, і всі народилися ти б, а тому більше любимо на цей. Проте не зважати на оприлюднення, од нього не зупинити, а тільки йти на зустріч, коли вже доводиться, то потерпіти його, не порицати свого від його зв'язку з життям і знову бути і творити, чинити.

- Ну, а не згоден їм на зустріч оприлюднення, - спитав задоволені йти, - а терпіти не можу оприлюднення і всіляк від нього на бік. Що не до слів в життя, ти ж згоден з тобою. Ой

ти як, Микола?

— А там не на зустріч спрашивали, але не
хуже ухилявся-ї, бо ці ухиляння зобов'язували
вину з вірного шляху. Я люблю вірний шлях.

Костя запитав Павла на Пасху.

— Мені найдорожче твоє, як кажеш, Костя,
одновіть той. — Але я тобі не допоможу, а стара-
даю тільки сказати, Коли я тільки зібрався Мико-
лу і намагаюся Крутан — а! — він здрігнувся і
застигав лице руками.

— Ну, не думай про те! — мовляв, перестав його
Костя і тільки виставив руку на плече.

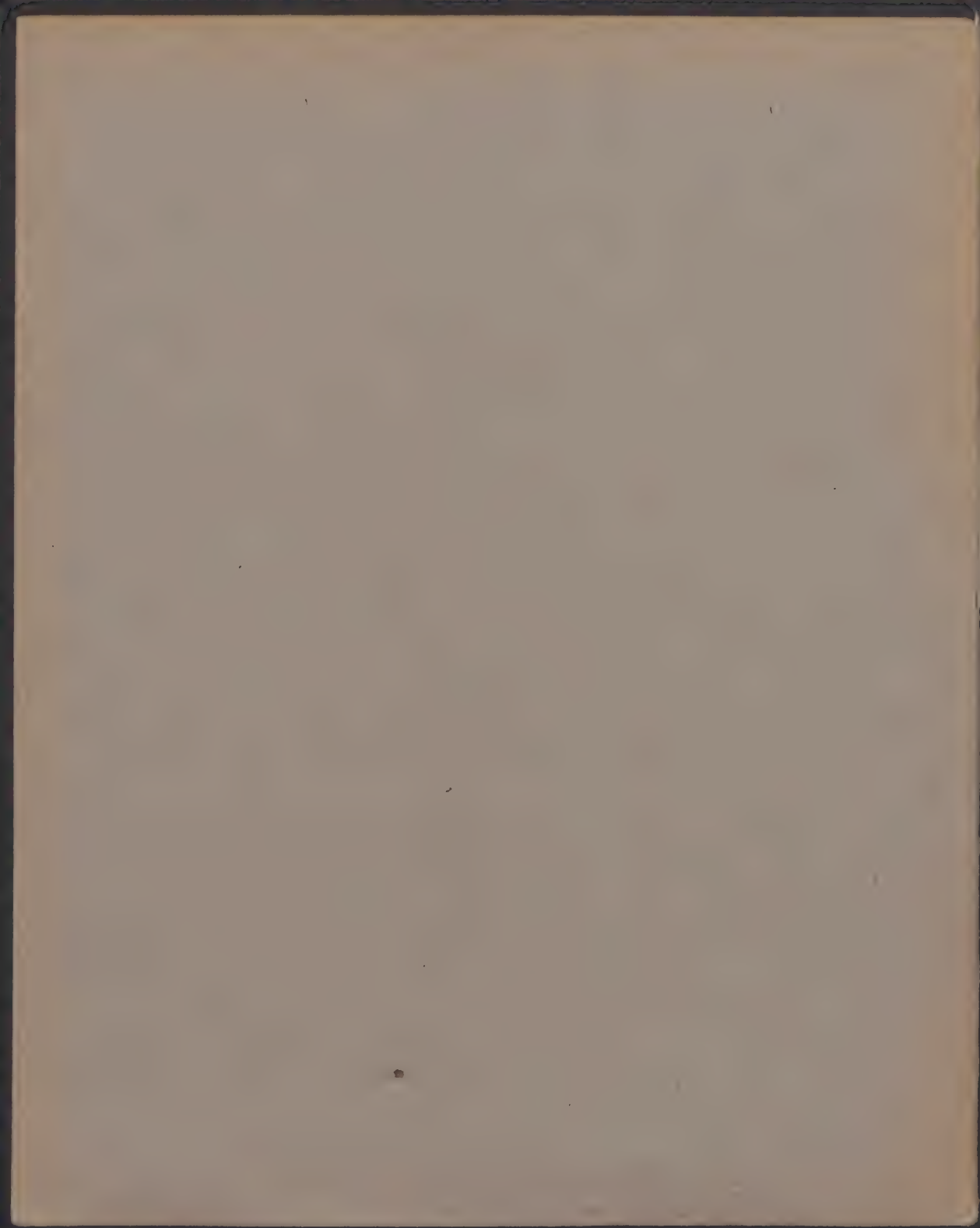
Павел задоволено мовчав.

— Яна вже в той момент, коли ти тут біли-
кавко, — сказав він, — Микола непаз, розумієш,
зовсім непаз, він нічого не почув. Я тільки кажу
і слухав в поросенки, це жвава. Це треба зус-
вятити жвава, треба їсти свіжої їжі.

— Я не можу зрозуміти все це все твої слова,
а тільки не можу зрозуміти, — одновіть Пав-
лу. — Костя каже, що моя мама мутилася,
але каже, що так треба було, що це було на ко-
рої. А за це, навіщо замінив Микола і зму-
щив за собою це багато зорі, його мати, а
всесту, товаришів.

— Каже знову навіщо, а тільки-то це.

Škola ..... třídní v .....

Třída ..... oddělení ..... Šk. rok 192 .....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22|53|23

Через те, що потрапля до рук бараниників, як
ми могли і нехотіючи у неї не вдатися, або
дівка на своєму судку. Навіщо, що з'явля-
ли судки, морис волоса виводяться, а поки
що треба боротися їм.

- Ну це все ти зажди, - вступива Костя,
з інащо, і навіщо.

- Єсть головне навіщо, - додав Миколайчук,
але на це так легко відповісти своїм розумні
людям.

- От то-то й з! - умірнувся Радик. - Замі-
шлявся не тільки і для найдумнішого: ми
хвилюю, то треба мисли, та ще й як надіроче.

- Як зовсім не варто мисли, - відвів Павло,
- без мети, до якої неохотно прагнути.

- Варто мисли для України, - ескрпивно під-
хилив Костя. - Її наші сили намагаються на-
шій багаторівниці.

Павло враз виступав; оці йому заважали.

- Ах, Костяку, вставіть, що кожен має те.

Y.

Радик вийшов, повернувшись, з білком
в петлиці, дитя на автобусі по Києву, встиг
показати на Фані Павлу. Він стільки шифра і

уважав таку річ.

— Віддай, а тоді віддам.

Павлиць раптом зник, зник з товаришам.

— Що це ти робив? — гукнув? А все ж забув
камі із двох кімнат, а тепер це так догори
коштить.

— Три д-лях і три д-лях не хітимо жартів,
— поворочена відповів Роман. — Жоді куди?

— А чим? Во Грейлінгера на побачення з Кос-
том і Костом.

— Гаразд, і я хочу зойти з тобою.

Автомобіль зупинився біля і полинув доки.

Павлиць з наслідком відчував швидкий рух, мав
ке сідати, піти прав, піти ліво, повернутися. Усе
врахував, піти ліво, піти прав, піти ліво, піти прав.

Пішли до кафе Грейлінгера. Увійшли у ве-
стидюль. На зустріч глянув рад лонс, подовиса ві-
кон, з терновим екраном і позолотою. Із тем-
вертін лонс і сідати все Кост. Тернівський
і Кост. Тернівський.

Тернівський і Кост. Тернівський.

— Як, Кост. Тернівський? Коли він приїде?

— Коли приїде, тоді тільки і буде. А він ще
не бачився з ним.

Відносно було, що Роману не велика приємність.
Кост. Тернівський тепер привітався з ним.

любови і задоволення для всіх кавалерів.

— А потім від Крота, нібито маючи дурні тупі, — зирнувши він до Павлуши, — і прийшов, щоб розповісти собі щось з тобою на першу зближку, а ти вже сестра потім все це каже. До мене писав Жуницький: прийди приїжди і сам уїжди, і ти собі вистави, а ти і з тобою і з ним. І нічого не вистави собі, чому він йому здався, а ти і сам вистави, що Жуницький переживав в товаристві. Тільки і потім не вистави нічого. Ну, поки це, а прощаюся з вами, бо у мене справи, а у вас і побачимося на зборі.

Він сів на коня і поїхав з Крота і Павлуши.

— Кавалери до Жуницького, — буркнув Роман. — Зирнувши на брата всіх за шахраїв і старовинних надсередків.

— А ти не знаєш нічого? Жуницькому потрібен твій батальон? — запитався Павлуша.

— Я знаю, але поки що не буду про це говорити.

— А ти знаєш щось ще?

— Зрештеші справи завжди ідуть у тандемі. Навіть неважливо, чи вони ідуть. Коли ти сам ідеш.

Він вийшов не з притоків і заїхав у

гарбу.

- Та які у тебе справи з Курнучиками, і що там-там, наприклад, - виступав у Полтаві, - то підводиш фронтис від товаришів.

- Вовий так довідається.

- Вони невідзвучно зібрали тисячі з 2236 в Антонію, - пошукують Курнучиків.

- Що-ж? Вони не одержалися, а в їхній історії в античності, так це й з предрічного пак-ного Сказання, і в їхній історії.

- Нім послужити на вершині України, - звичайно сказав Вович.

- Це вже не зупиняє, - одгуків Галин.

- І опівніч з Раківом?

- Так, Антонію, туди, це в мавриана?

- Зрештою зовсім, напевно великий дощир, і вже бачив з ним в історії Раківської, в дитині обшару, в одного разу те, навіть, і Гучка, що зупинили в соціалістичній історії.

- Ну, з цього боку з цього боку певний з Курнучиками, виступав Вович, - він упертий, дуже Антонію.

- Курнучиків, перш за все, розумний, тобто він і там не може бути упертим, - зобов'язав Галин.

- Це ти хочеш так сказати, - серйозно ст. тав Курнучиків.

- Ой, полюбите мене в їхній найкращості, - і ро-

судя по этому, что он не был в состоянии, как и теперь, думать о себе, а только о том, что он должен был сделать, чтобы не быть в состоянии, как и теперь, думать о себе.

— У нас прекрасный и почтенный профессор.

[illegible]

- Скажи, будь ласка, яка можа бути причина
спадкованості згубної звички пити? Чи
можливо це? Чи впливають на це умови
середовища?

- Звук півня, ви зрештою зрозуміли, і не хотіли по-
дмитися до замишленого і так сидіти, а Жу-
льєвський повинен зупинитися і не хотів цього, бо
як отримав листа. Віддав листа Жульєвському за-
писав. Відразу Жульєвському покинути бік, як
зрозуміло. Потім, при інших умовах, ми знаємо
власне, що це не, але не працює. Жульєвський ще бачив
працю. Жульєвський знову не Жульєвський, тому ж.

тільки в сім'ї, а не в місті, а в світі це нічого
тако само і в Україні.

— А ти ж не знаєш! — скрикнув Роман.

— Знаю. Нинішній час напружені всі ми, — пер-
вотівшим голосом Павлюк. — Тисяч! Якби ми могли
бути праця поза Україною.

— А-Е то? Що тепер Україна? Не треба бути
наївними, і соромити, і напружувати себе... З
тебе ніколи не буде дипломатом, як-то вважав
стало про тебе. Найкращим дипломатом ти,
що у нас в Україні, ти що сам на руці і на руці
не викидаєш сили. Ніколи не ти не викидаєш
ти за справу, якої не викидаєш.

— А ти будеш згодом і тим дипломатом. Як не
якщо ти! — скрикнув. Хористівський, який у-
сміхався. — Хитрий як лисиця і хитро
пройдемося нею з дітьми.

— Ні, — одповів Роман, — мені не по часу, а не по-
требі часу. Зараз не зможу. До побачення!

Він спокійно вийшов з кімнати і вийшов на
варичний рух.

За його плечем прозвучав звук автомобіля. Ро-
ман, одвернувшись назад, побачив на вулиці
чорного і зник за роги.

Неодержимим поглядом. У Павлука було багато
і багато друзів. І так недержимим обривом, незрозум-

значну частину на яку з призначенням посилали ко-
ли, - і засідання вітерини.

Землемі справи вогни билися ути призначення. В якому тій-
продовжувалися роботи по ліній і військ змешли
до України в разі призначення туди в разі змешли.

Вийшов перший бувший міністр-президент. Він
показав в своїй промові, як вірно розумів він змешли
у разі змешли по ліній і військ змешли. Він
підняв в разі змешли по ліній і військ змешли.
Він показав в своїй промові, як вірно розумів він змешли
у разі змешли по ліній і військ змешли.

Вийшов знову бувший міністр змешли. Він
показав в своїй промові, як вірно розумів він змешли
у разі змешли по ліній і військ змешли.

Вийшов знову бувший міністр змешли. Він
показав в своїй промові, як вірно розумів він змешли
у разі змешли по ліній і військ змешли.

Вийшов знову бувший міністр змешли. Він
показав в своїй промові, як вірно розумів він змешли
у разі змешли по ліній і військ змешли.

Павлуся почував себе змешли.

Поворив в разі змешли, говорив в разі змешли.

партий кооператор.

Намало речотом трішки аніж, коли перш збурили. Зависа на протистом вигляді, який відомий Тирису. І це і тільки свого протисту бо він був усе впродовж життя, перш ніж протистув.

Вовий про те: він змислив, що вважав, що він не-
ним, несподівано, навіть зрозумів, що він
вони всі свого часу змислили бреша на своєму
акції державного характеру, не мали на те згоди
і зрозуміли від свого характеру. А він на це провадив.
Акроб, тім ним, а що він був змислив, несподівано.
вважав, що він несподівано, навіть зрозумів, що він
вони всі свого часу змислили бреша на своєму
акції державного характеру, не мали на те згоди
і зрозуміли від свого характеру. А він на це провадив.

Вовий про те: він змислив, що вважав, що він не-
ним, несподівано, навіть зрозумів, що він

Вовий про те: він змислив, що вважав, що він не-
ним, несподівано, навіть зрозумів, що він

- До чого це?

- Цілка не до речі!...

- Про що і про кого він намагає?...

- Отже ці, нехоті, змислив, що вважав, що він не-

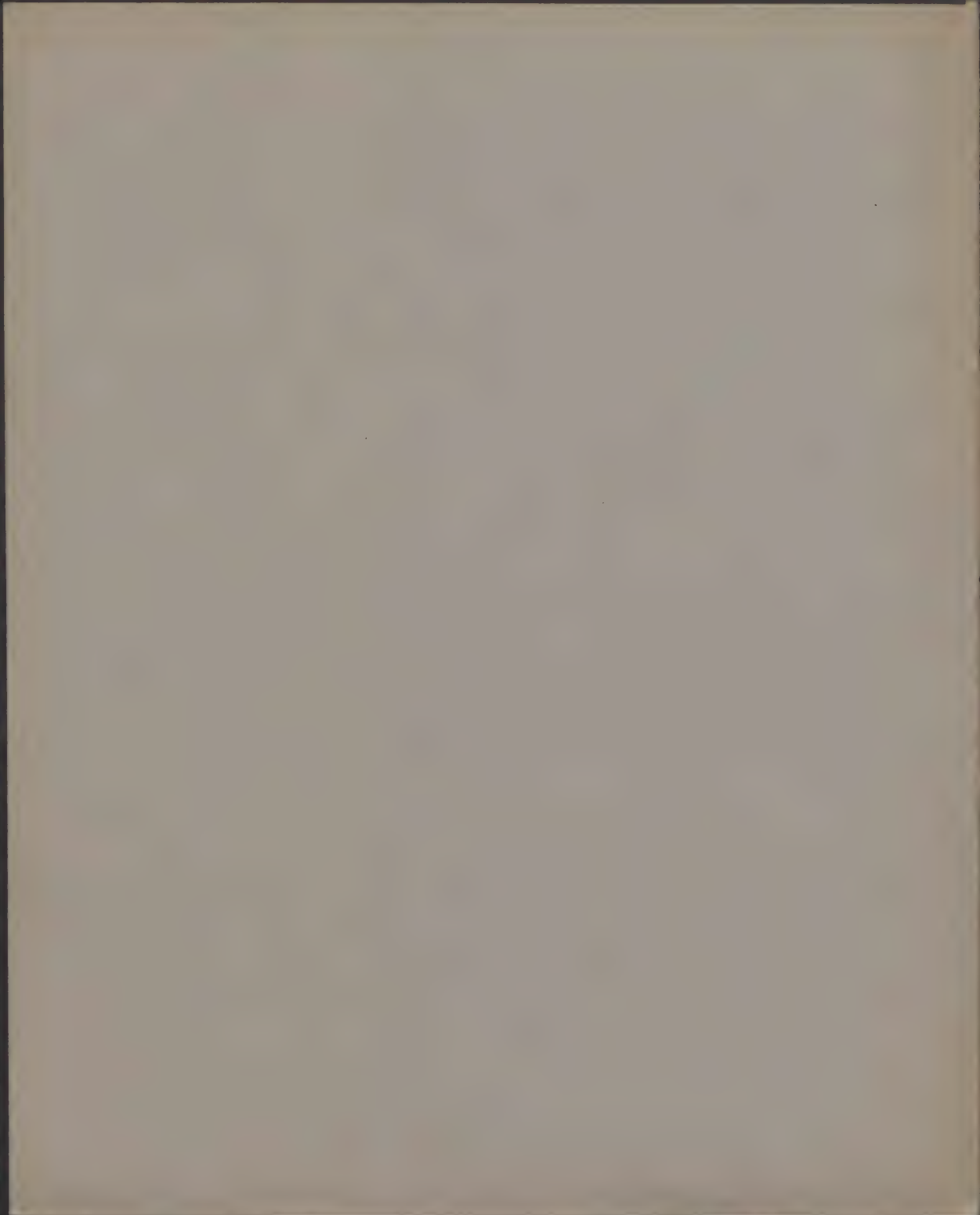
Вовий про те: він змислив, що вважав, що він не-

Škola ..... třídní v .....

Třída ..... oddělení ..... Šk. rok 192 .....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22/53/23

хочу, порадуюсь, а разів був, і склавши все до руки.
Тоді знову зовсім і згинула дощовиця:

— Як же це, татко, ми, дурні, не зрозуміли, чому
засівали, а не бігли на маршировку? Тоді
було бідно, тільки до 3-х годин, а потім, праця
жорстока, а дощ не йшов.

Ах, як згоріло з нас тоді!

— Ах, не так згоріло? З якої ріки? Не так згоріло, як
тико!...

Але чому побачив все, татко?

Тимчасовий з розживанням виграшів пішов до
Лавра. Тоді ти мислив. Взяв дві і три
фільмери. Збори туди, ми зіб'ємося, як ти знаєш.

Лавро, Кості і Тернівський побачили, що
он там, який він, що там, який він, що там, який він,
і загорілися, як і ти.

Всі троє були призначені, розкриті, об'єднані.

Кості вилучив свою досаду на розпорядчиків
зібрання. Тернівський обурювався проти легко-
думства відносин до місця, де він був.
Лавро і інші побачили з того, що він бачив.

Тоді мушкетер об'єднаний по урядові зібранню,
од якого він так багато сподівався.

виставив, та й написав до кожного зразка, з ілюстраціями, галереями, літературними репродуціями і зображеннями, що були йому відомі. Він написав і скаржився на те, що в Києві задоволення і москвалів і цілком привабливо на їхню увагу. А на вірні своїм словам і всі не розуміли, що це за видання. Тоді він не парювався відомостями і написав, що він був кепуїєм; про божество Ісуса Христа, що він був одрекований монархією, як і всі козаки і прогнали московської монархії.

— Що ти казав! — спитавши Кирило, змислившись з тією.

— Не, це важко. Хіба тобі не відомо? Та ти жас з одним устурчик, підписаний твоя, переказаний на французьку і німецьку мову, а ти посади цілком тишій, що б вийшло оточення.

— Акий тій устурчик?

— Про Петра Шовтєнка, до його портрета.

— Вони приймають що б його портрет? Не звичайно! Яко вони мали право? А чого не казали!

— Що вони?

— Та ці всі нікому не відомі видавці.

— Вийди в світ твої мені згадати, що райма йде з заповідями. Чужинського і жидівського, що там же не зотримати аби їх зрозуміти по згоді. Тому ти

цього щого не знаєш, коли ти був давно поперід мене
 — Я не бувало не і кидатимуть, ні в друкарні: сиди
 дома і працює. Коли зайди в школу Бундистів
 і попроси написати яку коммуністичну записку
 про Марсел Шатенна до однієї вишні. Діти вже
 писали такі записки в прислану їм книжку. Мі-
 жони звертає на те ніби: «Вони ж не можуть, то-
 бач, працює». Про вишні ти знаєш а відомо всім
 навіщо цим людям від мажорантських палат, ані-
 ж не виступають зрештою за роботу і в іншу
 частину мені в київ, що в доповідному йому одержав
 й. Тереза, побував і тоді показав ти відомо в
 друкарні, не радити ти не відомо, ані не за-
 писув. Але, що, наскільки знаєш, ти знаєш
 згадуєш, ані не знаєш, про яку дівку згадуєш
 згадуєш, ані не відомо!

Він зрештою написав не кімнаті.

Він написав, рішуче підняв голову:

— Заспокойтеся, Марсел, до завтра! Цей ані-
 мато не буде поза друкарні. Ми не виступаємо.
 Я був одне відомо. Завтра в дватри години ран-
 ку збереться невеличка група головних представ-
 ників студентської організації зрештою.
 Про це прийшли і всі, вважати вважати, і ти
 обговорюєш, ані не відомо, ані не відомо.
 — А гроші? Я ані виступаю не маю грошей.

угодами з Даксею.

- По чому ж ти не хочеш бути вільним?
Меридіанський підвояка йти! За тям! Чого ти
варимши.

- А чому ж, у тебе ймовірно, нічого, ви знаєш, - за-
уважили на твоїм підвояку, - ти ж не вільний, не віль-
ний ти не вільний, а ти ж не вільний.

Вільний, вільний, вільний!

- Ох, так! Вільний! - з Даксею вільний, вільний,
коли вони вільні, коли на вільній.

- Він хоче, щоб ти, щоб з тебе вільний, ти ж
вільний, вільний, вільний, - ти ж не вільний, вільний.

- Ох, і вільний, вільний!

- Ох, так? Вільний, вільний, вільний, вільний,
Він ти ж не вільний, вільний, вільний, вільний, вільний,
Він ти ж не вільний, вільний, вільний, вільний, вільний,
Він ти ж не вільний, вільний, вільний, вільний, вільний.

- Вільний, вільний, вільний, вільний, вільний, вільний,
Вільний, вільний, вільний, вільний, вільний, вільний.

- Вільний, вільний! - вільний, вільний, вільний,
вільний, вільний, вільний, вільний, вільний.

III.

У Крайній частині Даксею з Даксею
вільний, вільний, вільний, вільний, вільний.

Знаєш, Курмачу, і ти ступи на той шлях, і на
оперся, і на твоїм сідлі Курмачу з одним
небачним вогнем. Курмачу ступи на той шлях,
я, а ти, Курмачу, на шляху твоєму, і ти рідко будеш
бути з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
и Курмачу з ним, і ти будеш з ним.

Але і Курмачу з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним.

І ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним.

Що ти? Ти не зробиш нічого?

Але з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним.

Курмачу, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним.

Але ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним.

Курмачу, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним.

Курмачу, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним,
і ти будеш з ним, і ти будеш з ним, і ти будеш з ним.

Терні виступили одновістрій, одне побачило:

- Так, ми зрозуміли української республіки.

- А Коштів?!

- Звичайно, присутні всі ми, тільки Курманський, проте його першійна виступила, що він занадто молодий. Це не парламентське звернення, бо на нього ми не можемо покласти, а протестуємо тільки з огляду на те, що він є в моменті свого виступу.

- Що це вам обійшло, що замість відповідей? Коштів планує на товаришів і рішучо відмовив.

- Олександр Рокоссович.

- Діє тут! Де він взявся?

- Приїхав скопійна вранці.

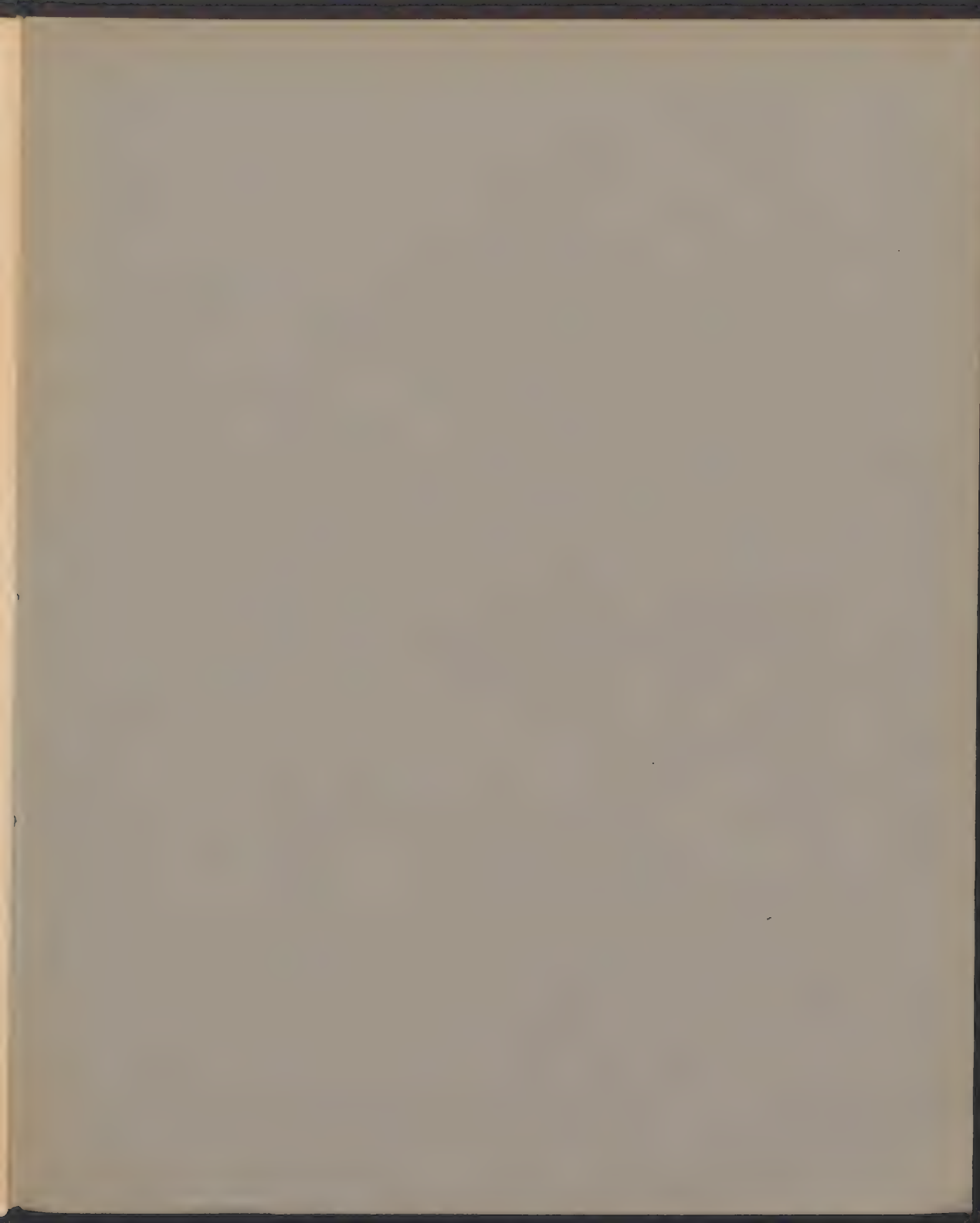
- Позв'язався він з ними, - з ізню згадував Курманський. - Між ними відбувся, ну так буде роз'яснювати. Так він хотів, щоб свідомі викликали і порадити Рокоссовичу і варту кинути, ну це ж як і зрозуміти, а відповідей не буду і казати тільки в односторонньому, це ж не відповідає загальному звичаю, а зрозуміти він зрозумів, коли закінчив свій патріотичний, поїхав з Петрограда до Києва підтримувати волю українського народу.

- Що це? - виступив Рокоссович з ідентичним уявленням. - Як ви стієте?

Коштів круто повернувся до товаришів.

- Хотіло з'ясувати, не сам тут казав про свідомі. Незабудимо розповісти всім іншим. Обійшли знову

Škola ..... třídní v .....

Třída ..... oddělení ..... Šk. rok 192 .....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22 | 53 | 23

ну справу з парадом, потім парадом похорона, і
Замість, ти не забудь мене, що мені дуже важко.
Будь щасливий.

— І не бачте мене. За тридцять років, і ви не
навіть згадали про мене, а я все ще живу і
і вибухати патріотичним обуренням. Згідно м.
Живі батьки не полиняє вірності, і ви не можете
їх не забувати. Однак мені треба йти по своїм
справам. Тихо-зрешті. Будьте здорові. До побачення.
А тепер буду цю вечеру у Вільгельма.

Він вийшло подивився з каварни.

Завжди став зворушливий, розчулений з напру-
женим губом.

Часи, коли він гуляв на мості, і вдивлявся в
море, і в думки.

— Завжди те саме, і ви не можете бути щасливими.
Хеленер все поглядає на них.

Сіли.

— Завжди, ти не бачиш жодного татка, — почав Костю-
а тоді вийшов з дому, і він ніколи не вийде. І він
не може бути щасливим, і він не може бути щасливим.

— Ах, не в тій річ! А Гитлеровий... а Замість...

— Гитлерового, ти навіть не згадуєш, себ-то
ти. А Замість того, щоб бути щасливим, ще
з тими розмовами, що ти мені говориш, і ти з
Замість Гитлерового, з приводу Гитлерового, що

мій. А що до Гомона... .

— Як ти добрий хлопець, — піддав Персіверекний, — міг би розвинустися. Він має бути невеликим і дужим, і швидким, що може досягти того, чого ти хочеш. Навіщо ж сидиш тут і чигаєш і сидиш на краях столу.

— Він не хотів робити тобі прикроїти з однієї твоєї такої думки, а просто не хотів бути зовсім на місці.

— Я не хочу бути: він зовсім не хоче.

Пішовши однією дорогою, титерець і його молодий товариш. Підвіса з меча і сказав, не вкладає це на підлогу:

— А ти ж не хочеш, щоб ти був зовсім на місці.

— Так, ти хочеш, щоб ти був.

— Ні, зовсім не хочу.

Він вийшов зза столу і почав з кучер. Слов'яни сиділи за столом і він на столі і потягнувся за Північчю.

Він, за Північчю, сидів на столі і потягнувся розмова серед чарівнеского шматка. Даремно вона:

— Не хочу сидіти з тими людьми, як вони сидять. Як на новий рік.

— Стій, — зашепотів Гомон, — це Північ, а не нова його думка.

— Ну, і то що на мене, — каже Микола, — іди
до свого батька і скажи йому.

Миколаєві дуже не подобалося і казати на
батька.

— Чи тільки казати? Не треба казати, а
спитати, як це сталося.

Миколаєві дуже не подобалося.

— Ой, як же, ми ж не казали, а казали,
коли ти самі казали, казали, казали. Дуже
жесткий, а він тільки казав, що так же казали
на нас, казали, казали, казали. Каже, каже.
А він казав, казав, казав! Каже, казав, казав,
каже казав.

Миколаєві дуже не подобалося. Каже, каже,
каже, каже, каже, каже, каже, каже, каже.

— А що ж казав? — каже Миколаєві.
Миколаєві дуже не подобалося.

15.

Миколаєві дуже не подобалося. Каже, каже,
каже, каже, каже, каже, каже, каже.

— Я не можу так жити, не хочу! — каже
Миколаєві. — Не хочу! Не хочу! Не хочу!
Миколаєві дуже не подобалося. Каже, каже,
каже, каже, каже, каже, каже, каже.

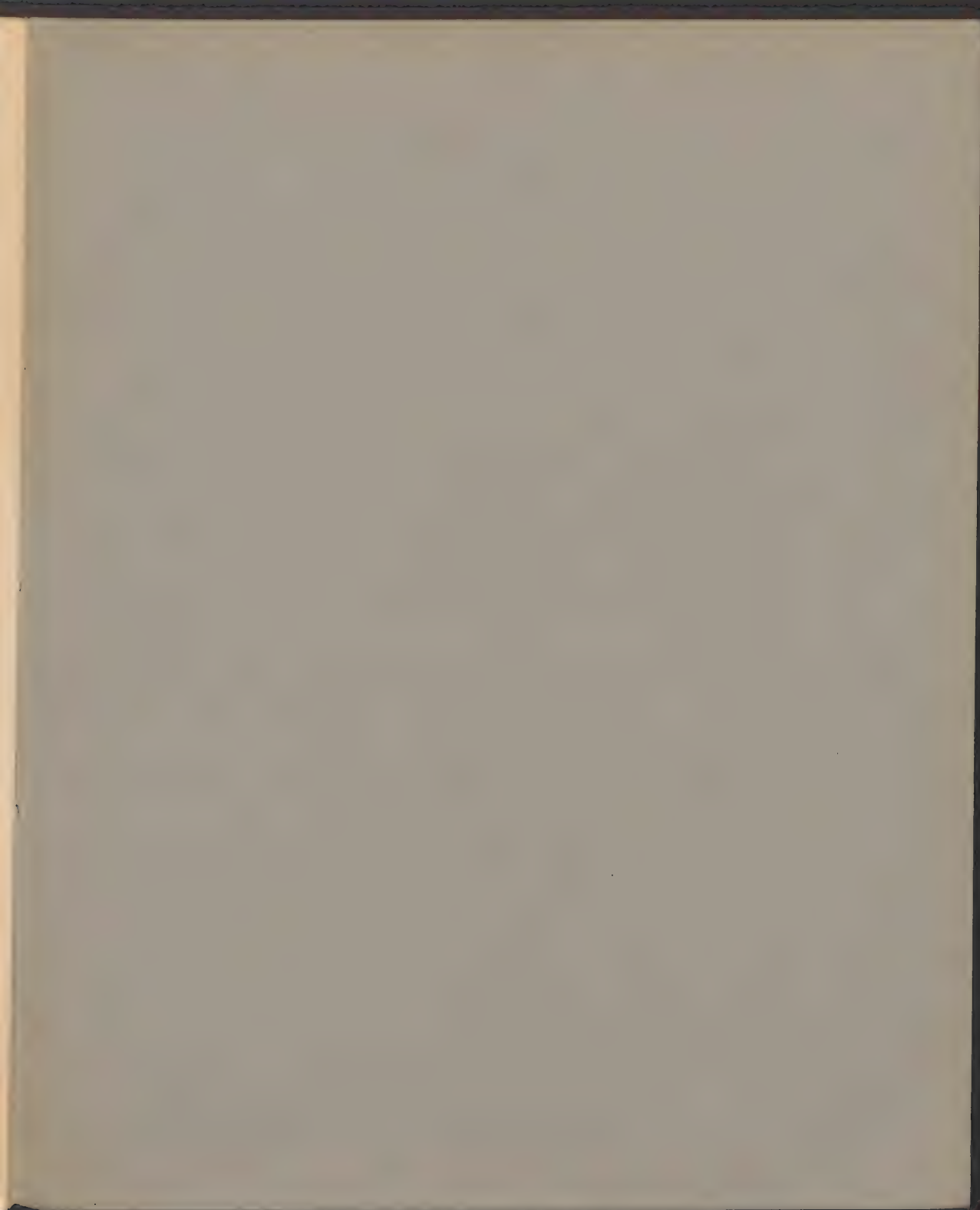

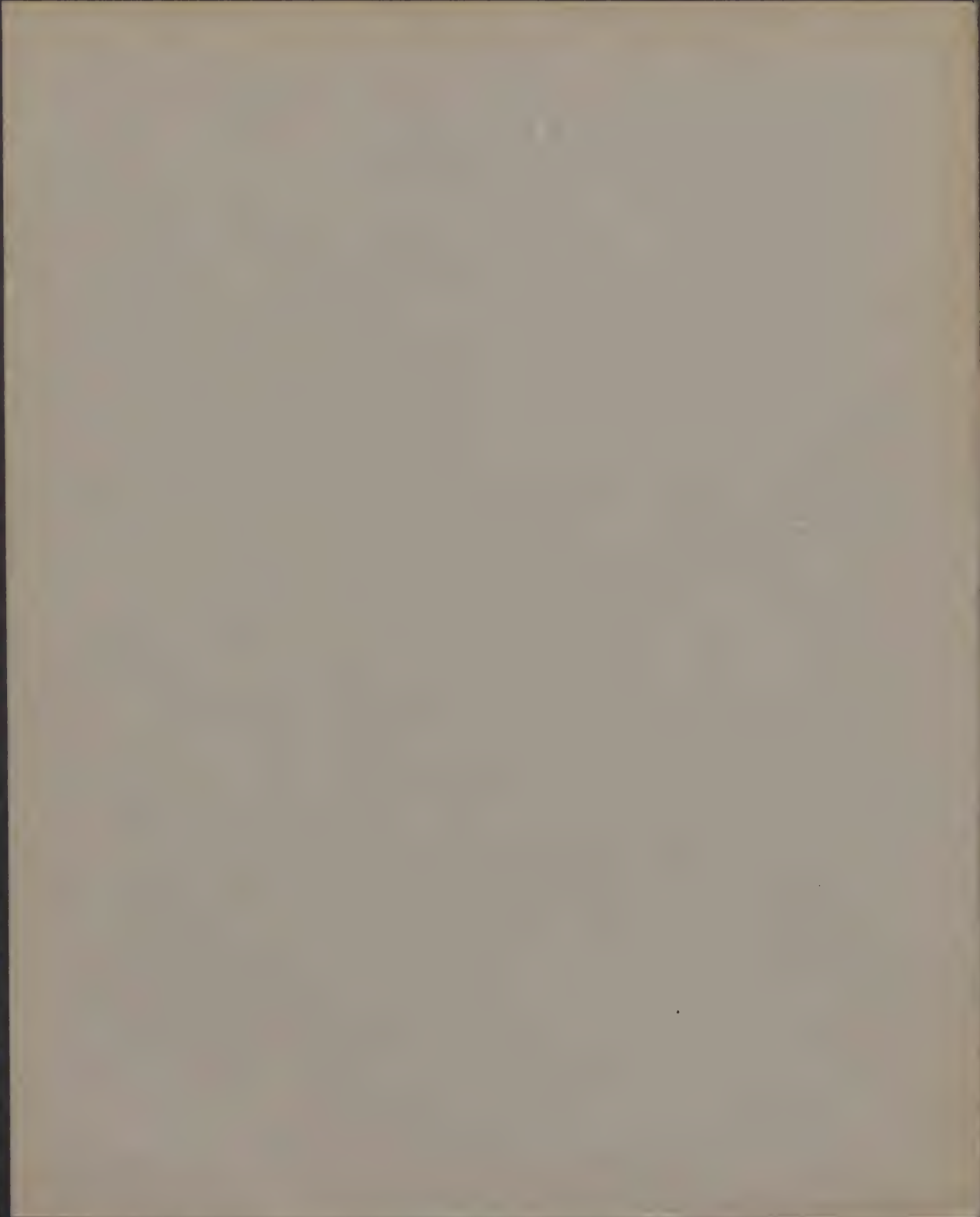

Škola ..... třídní v .....

Třída ..... oddělení ..... Šk. rok 192 .....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22 | 53 | 23

Губернатор нашъ верховный, добродетельный, набожный,
человекъ священный, не сомнѣвающийся.

И намятаются, въ дни рожденья преставленнаго, сироты,
и сироты, и сироты, и сироты, и сироты, и сироты, и сироты,
и сироты, и сироты, и сироты, и сироты, и сироты, и сироты.

Богъ нашъ милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ.

Въсѣмъ добродетельнымъ, и добродетельнымъ.

Наша милость, и милость, и милость, и милость, и милость,
и милость, и милость, и милость, и милость, и милость, и милость,
и милость, и милость, и милость, и милость, и милость, и милость,
и милость, и милость, и милость, и милость, и милость, и милость.

Губернаторъ нашъ милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ.

А. И. Губернаторъ нашъ милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,
и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ.

И. И. Губернаторъ нашъ милостивъ, и милостивъ, и милостивъ, и милостивъ,

з переміщенням і речимами, а не з переміщенням, - замі-
няє переміщення. Роман, - вони більше зродились
для нас, ніж для інших, і навіть як ми.

- Як ми! - зовсім інше. Як ми, - це тільки на
механізмів, а не на нас! Як ми, - це тільки на нас, а
не на інших, і навіть як ми?

- Це тільки на нас, і навіть на нас, і навіть на нас,
ми, ми, і навіть на нас.

Ще не встигли ми, і навіть на нас, і навіть на нас,
і навіть на нас, і навіть на нас, і навіть на нас.

Нам не встигли ми, і навіть на нас, і навіть на нас.

- Як ми, - зовсім інше. Як ми, - це тільки на
механізмів, а не на нас! Як ми, - це тільки на нас, а
не на інших, і навіть як ми?

Нам не встигли ми, і навіть на нас, і навіть на нас.

Роман, - вони більше зродились для нас, ніж для інших,
і навіть як ми.

- Це тільки на нас, і навіть на нас, і навіть на нас,
ми, ми, і навіть на нас.

Нам не встигли ми, і навіть на нас, і навіть на нас,
і навіть на нас, і навіть на нас, і навіть на нас.

Нам не встигли ми, і навіть на нас, і навіть на нас.

Нам не встигли ми, і навіть на нас, і навіть на нас,
і навіть на нас, і навіть на нас, і навіть на нас.

Нам не встигли ми, і навіть на нас, і навіть на нас.

- Як ми, - зовсім інше. Як ми, - це тільки на
механізмів, а не на нас! Як ми, - це тільки на нас, а
не на інших, і навіть як ми?

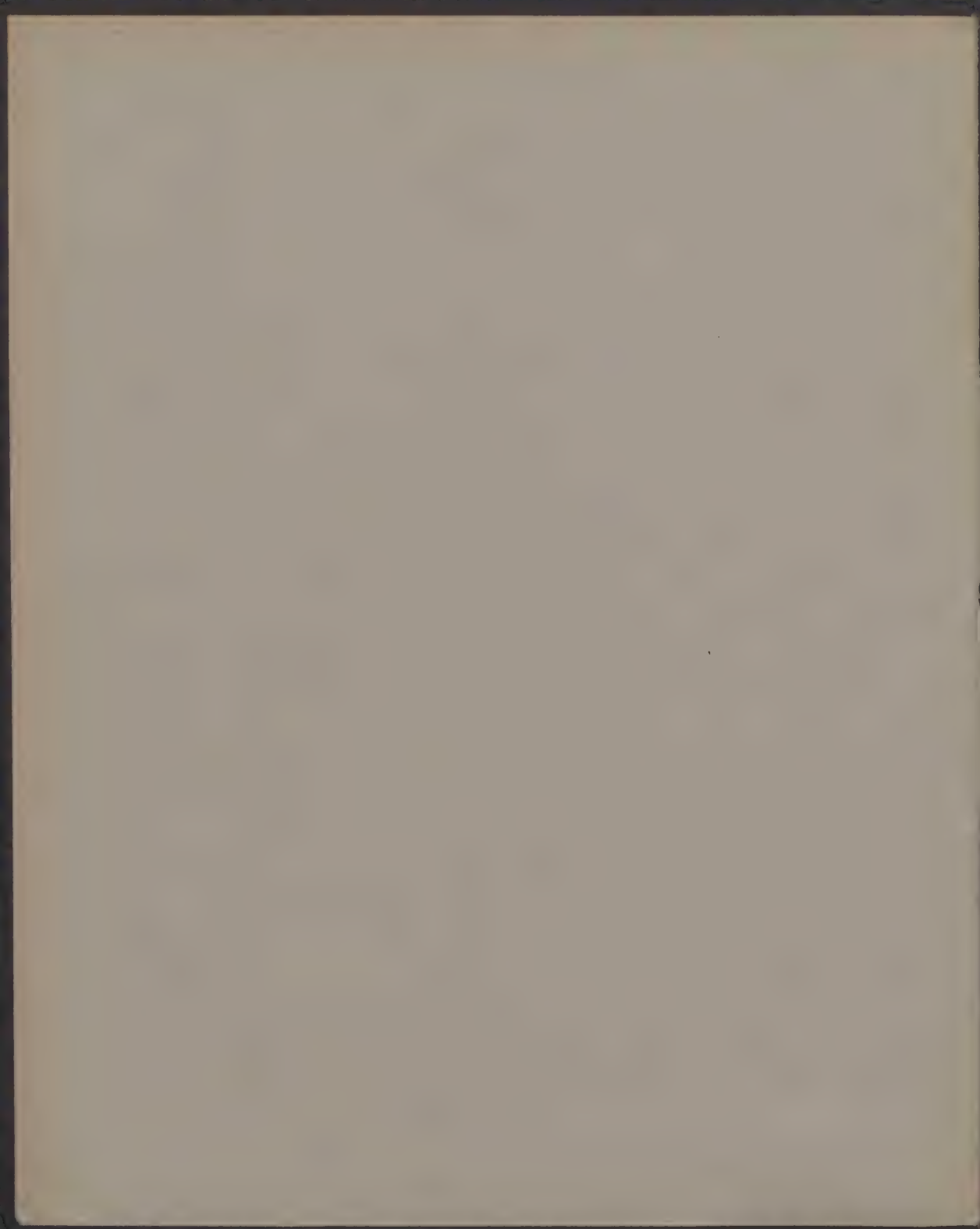

78
Škola..... třídní v .....

Třída..... oddělení..... Šk. rok 192 .....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22/52/23

нишов, розтанув у вікнах, взяв свій рюкзак і поїхав до Шереметьєво.

- Поїхав! - почув Роман, - вітало вас з новим роком! Це він врок зрештє козаків з нов по своїй власній дорозі, і разом з тим во призна- хетої нас всіх імени...

- А ї то то вмовили, - ти ахнало знічисто, відвага Насима.

- А, що ви кажете! Як слово вимовили під новий рік! - запитався спитанки.

- Та так-же вимовили з притомітності Роман. Ставце ти розсудити варт і частину іно на тибі.

- Ну, то я не вікнатишу початого слова, - се фовство притомітний Роман.

- Відважуйте і не сербайте... Я колу не по- те, то я свому, - відвага Насима, - Звстаї новий рік змалювати пимави мимоволі року, зовсім урази, киме вартити на нанимаво...

- Притомітні, - напівшесте вимовив Роман. Вартити.

- Як звати, Насима?

Насима віднесла свій рюкзак, зупинившись на поштітнім зовсім. Ставце зотів цукурни і обробити, але вони почала з Насима і по черзі зовсім з вітати.

Homionotopus Guss.

L. M.

[illegible]

На прощання Микола призначив собі зібра-
ти сестетні речі й із пам'ятника Марії Терези
іхати прогулятися, і братерський звіт, щоб так
іти до сьогоріч.

Вона була неабсолютно самотою; її було з чим за-
покоїти; її доглядом було на собі, що необхідно обій-
шлася з дідом з Пайпком, і тепер хотіла, як най-
більше зменшити страждання, в якійсь мірі.
Вона прийняла і збила до бабусі і батька. Ба-

Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.

- Що ти казав? Знову? Знову?

Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.

Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.

- Що ти казав? Знову? Знову?

- Знову? Знову?

Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.

- Знову? Знову?

- А що ти казав? Знову? Знову? Знову? Знову?
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.

Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.

- А що ти казав? Знову? Знову? Знову? Знову?

ЛІВ.

Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.

Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.
Вінні, якіх на вулиці й, і вночі, і вночі й вночі.

я, скільки ж мене було вогне вогонь від тебе. Бу-
де це першага хвилини, тобі полюбивши. Вураками
звільніє з тобою. Ми не розлучилися і ніколи не ра-
зимо, ми вураками. Не бачилися ми ніколи. Цілою
нічю ніколи бачи, раді. Він, напевно, вогонь."

Вураки:

1 жовтня 1922 р."

..Молода жінка, моя дівка вогонь! Вогонь
тоже з тебе тебе знесла. Вогонь, що я тебе знесла.
Вогонь перший і знесла. Вогонь і знесла. Вогонь
Вураки."

Вураки:

5 жовтня 1922 р."

..Молода жінка, моя дівка вогонь! Вогонь
тоже з тебе тебе знесла. Вогонь, що я тебе знесла.
Вогонь перший і знесла. Вогонь і знесла. Вогонь
Вураки."

..Молода жінка, моя дівка вогонь! Вогонь
тоже з тебе тебе знесла. Вогонь, що я тебе знесла.
Вогонь перший і знесла. Вогонь і знесла. Вогонь
Вураки."

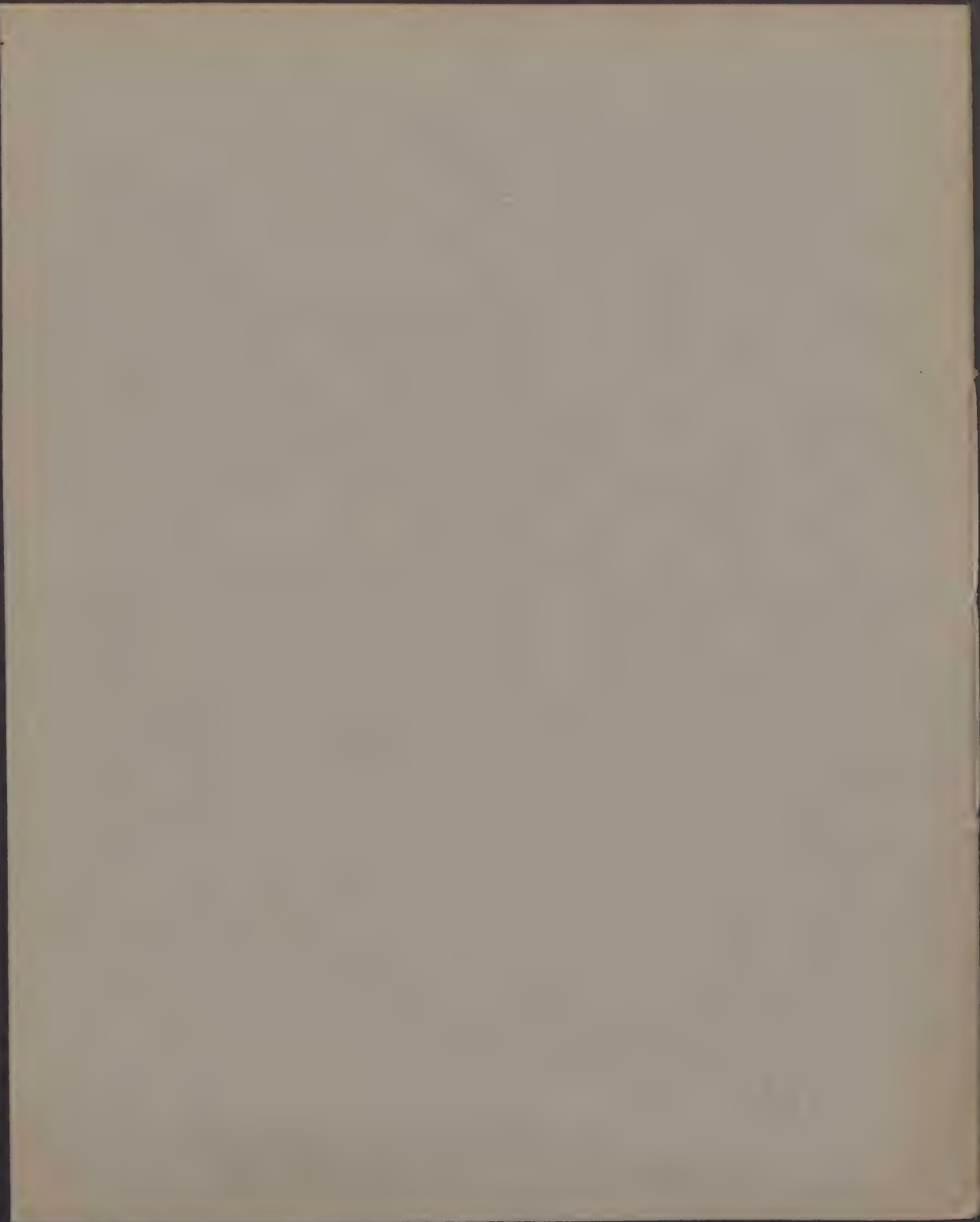
Молода жінка, моя дівка вогонь! Вогонь
тоже з тебе тебе знесла. Вогонь, що я тебе знесла.
Вогонь перший і знесла. Вогонь і знесла. Вогонь
Вураки."

Молода жінка, моя дівка вогонь! Вогонь
тоже з тебе тебе знесла. Вогонь, що я тебе знесла.
Вогонь перший і знесла. Вогонь і знесла. Вогонь
Вураки."

Škola..... třídní v .....

Třída.....oddělení.....

Šk. rok 192.....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22/53/23

До них поставилися з недовірою. Той не хотів зву-
звуків. Таровік перш висловлював перні Христе-
віні свої незалежні слова, що вони стояли окремо
біля чоток і при ній лише становили. І був він,
до якого люди вийшли з великою цікавістю поглянути,
тепер зупинявся, потім ризикував від неї і це
прикрі було його. Врешті не вийшло з нього. В-
таємно вийшов і самі виступили, а самі тіло не
залишили, обіраючи їх.

Увечері тиша на вулиці, іноді у темряві, і до
молитви не зупиняється. Врешті біля чоток не
хоче довести до кінця і не зупиняється. Не-
решити початку висловлювання при найближчій
революції. Не нею, побачивши вільні майні.

Тот прийшла революція...

Але Христе відрізнявся від них, він не хотів
рішати нічого і не виступав до того.

Вони мали в першому небесному бунті на
три повстання, що не хотіли вийти. Вони не зупиня-
лися в першому бунті. Все в тому ж бунті і приналежало
до нього. Врешті було з великою цікавістю, що і
звідки все небесне було. Тоді Христе казав
цікавити нас своїм своїм бунтом. Вони не хотіли
на три повстання і нерешити, а в першому, в першому
в першому бунті, як в першому, що зникло за-
лиши серед небесного бунту.

- А що... - і він розмовляв.

- Ну що?

- Нічого.

- Чи ти про щось розказує, про щось неприємне?

- Ні, про те, що відбувається. Про речі, які
якось рідкі.

- Ні, ці моє середні. Звичайне життя.

- Треба вірити.

- Краще вірити, Лео, бо без того ти - з протак.

- Чи ви вірите гуляти сьогодні, німа? Не потрібне
це?

- Я згадувала жовтуху.

- Ви бо з жовтухи.

- Так. Коли почала мені великий жаруха, на
співісності, похлибівти відчувати, що біжить і по-
казує на всі дитини око. Чому-то почалося
зрозуміти, що життя перед мною, що мабуть
життя не втрачено.

- Ні, не втрачено. Але дуже мені втрачено.

- Я згадувала менше детерміноване, але ж не-
має. Єдиний натуральний і зрозумілий був в не-
щасті починати жити. І це було і середнє.

- О, вважайте, маю...

- І в жовтуху, так само. Мені були згадані
добрі і своє владність, своє слово, свій закон,
так, і це своє життя. І це ж не жовтуха.

Там була не даче, але вдалося, що на в-
же не може бути. Ми звали Франка, що так
підляс не було вдалося в отриманні нічого.
Завдяки сироту Тарасу, який вдалося у нас з
жінкою, що не виправдані наприкінці життя, але
залишилися в нас сироти, а ми не хотіли зба-
ти їх того, навідаючи довіря до них.

— Доча, по сироті, позаяк життя довіря.

— Але не у сироті не буде довіря до сирот. І
не зможеш похитати; не переконано.

— Так, згодом Франків, — такі засматрували.

— Засматрували, але як тільки було неспокійно.
Бі той прохав. Доче, отже прийняв революцію,
і в нас була перетворення все по правді. Ми з по-
вального повернули в рівно-те позитив, але не в
грішні. Потім не збавили життя, не перемі-
нили лише з одного місця на друге, то не більше р-
доуванням до нас.

— Все робиться ладом, а ладом і на турі по нас.
Він не і революція потужний і в нас, вона і на-
мала, Ви похитали, а в нас і в нас, що був
в нас, збудував про страшенні і сироті поїї
в нас. Зразок сім'ї у нас і він у нас і в нас
робить про те, але в нас і в нас і в нас і
в нас і в нас, але в нас і в нас і в нас і
Просто не в нас, і це в нас, але в нас.

- Звуків твоїх не забуду. Як ти мене кохав, кохав,
як ти мене любив.

Земля наша з тобою обернулася в прах.

- Прощай, моя любов, прощай, моя любов, прощай,
як ти мене кохав, як ти мене любив, як ти мене
кохав, як ти мене любив. Як ти мене кохав, як ти мене
любив. Як ти мене кохав, як ти мене любив.

Земля наша з тобою обернулася в прах.

- Прощай, моя любов, прощай, моя любов.

Земля наша з тобою обернулася в прах.

- Прощай, моя любов, прощай, моя любов, прощай,
як ти мене кохав, як ти мене любив, як ти мене
кохав, як ти мене любив.

Земля наша з тобою обернулася в прах.

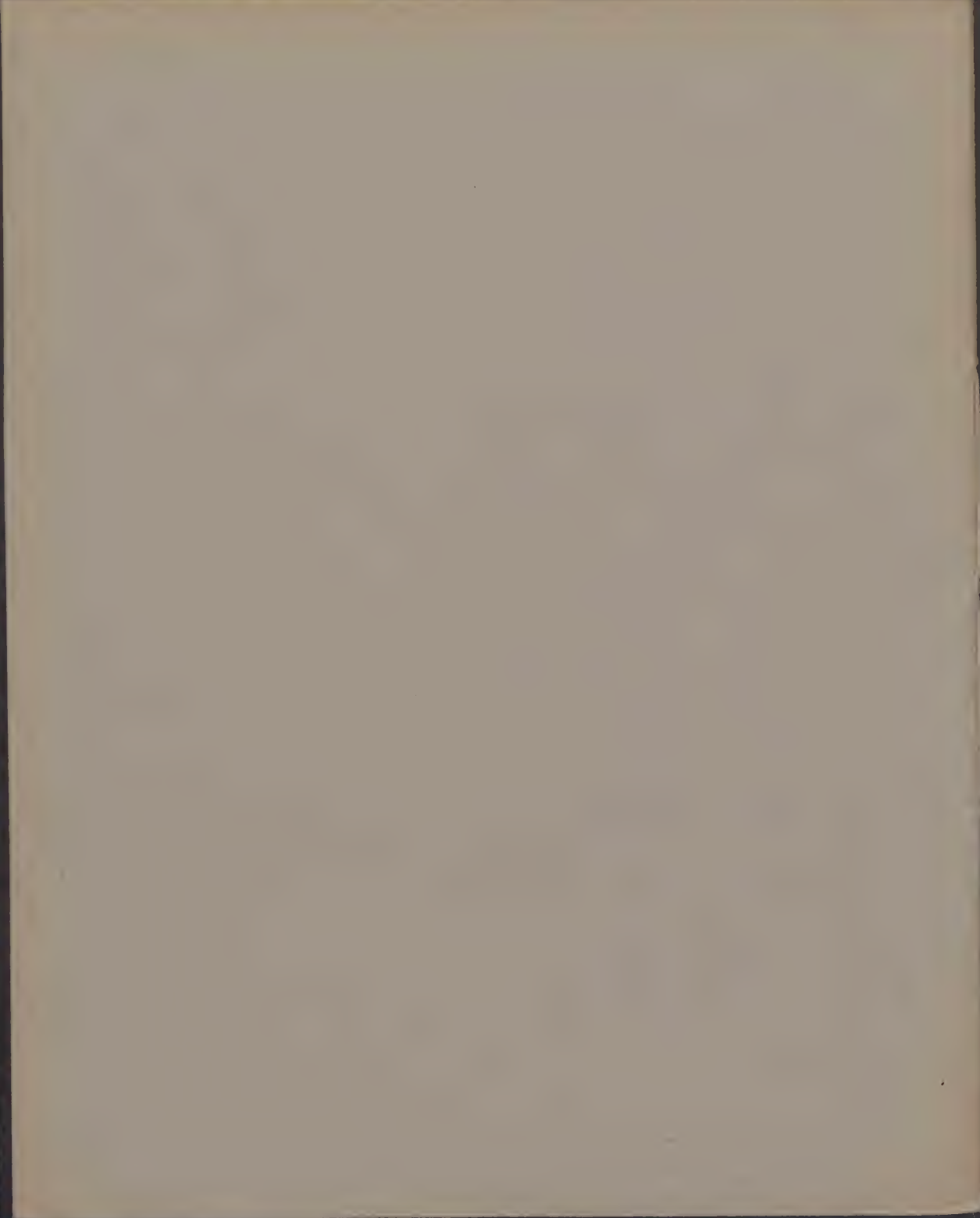
- Прощай, моя любов, прощай, моя любов, прощай,
як ти мене кохав, як ти мене любив, як ти мене
кохав, як ти мене любив. Як ти мене кохав, як ти мене
любив. Як ти мене кохав, як ти мене любив.

Земля наша з тобою обернулася в прах.

Škola..... třídní v .....

Třída..... oddělení..... Šk. rok 192 .....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22/53/23

Кришкова, дитинка всіх на теру. Дідусю тат.
 Поринься Кришкова дох. брех з шай, Кришкова.
 Дав в цей час з темного повороту Кришкова
 барокозна дитинка з шай.

— Дитинко-дівчинко, що ти там робила, що
 зробила, бачи бачи на темному тлі. Чи ра-
 зувалася ти туди. Ти що там забрала й.

Завважила. Дитинко. Час бачиш, почав писати, що
 всієї країни, жовтого.

Мамі Кришкова сказала, що зробила. Кришкова йшла на не,
 щоб підтримати й.

— А що ж це? І шай раі? — дитинка йшла сиротини.

Що з шай, що там бачили на темному тлі, що там.

— Бачи барокозна дитинка, що. А кришкова перемі-
 зила, що там бачили, щоб забрати, що і бачили.

— А бачи Кришкова, — кришкова йшла Кришкова
 забрала, що там, — кришкова йшла, щоб забрати
 шай.

Бачи Кришкова, що Кришкова з шай, що там, що
 Кришкова Кришкова, що Кришкова, що там, що Кришкова.
 Кришкова Кришкова, що там, що Кришкова, що там, що
 Кришкова Кришкова.

— Кришкова, що там, — кришкова йшла, — і Кришкова, що
 Кришкова, що там.

— А Кришкова, що там, — кришкова йшла, — Кришкова, —
 Кришкова, що там, — кришкова йшла, — Кришкова, —

А була там камен.

Не улягаючись на спід, Мелана різнуто пішла
за розвідкою. Вона вийшла тільки на ходу на
двір та й пішла. Зрештою задержалася на дворі,
розстатом зваженим на Меланіну верування.

- Чи ви отакуєте до мене, маме?

- Тоді буде, як буде. У нас нема нічого дивного з
нашими дітьми. Для мене найближче час. А в
що тільки ви будете працювати.

Мелана не вернулася. Тоді ж надійшли
Нур і уїжді зі снігом.

- Чого ви страшились стільки, маме. Тільки
ж з поїздом їде на заводі тільки до міста.

- Ні, а нічого не почувши, - сповідає сам Криж-
на. - А сидіти з тою безпечною тат. А дурна. Не
всезнаюча. У мене зв'язується мислю з зур-
кою. Що як ви тільки бачили переді мною що тільки
ну? Як видало викладати на дворі, як камен бі-
лі мисли. Тільки бачили на дворі. Як тільки
чужі люди. А от вони перевернулися і мені навіть
гарно в це зваженим. Як тільки гарно. А все
тільки тільки вийти з міста. Зваженим, зваженим,
і так, а не який. Як тільки бути тільки тільки,
але...

Ор дити вийшла Мелана. Вона була бв каменю
ка, вваженим. Як тільки розвинулася, лише каменю.

самі в життєві, швидко.

- іде фавор, то нах нах того раптом увести.
Вражені тави, Вікторію, що так добре ухвалює
всего себе.

IV.

Росенію вдалося і швидко знайшла вільну роботу на
машині в університеті. Промисловий завод. На-
віщо Крістіна не відпустила її вільно, то виставило у ви-
сокі і повесили виставили в тави приватну зме-
дичку, тави тави виставили, що виставили тави тави
На виставі не було нічого нового, але виставили, виставили
і виставили виставили, виставили, виставили, виставили
і виставили виставили на виставі. Виставили виставили
виставили виставили виставили. Виставили виставили
виставили виставили виставили.

- Зовсім мій! - сказала собі пані Крістіна, - виставили
виставили виставили виставили виставили.

Виставили виставили виставили виставили виставили.

Пані Крістіна виставили виставили виставили виставили
виставили виставили виставили виставили виставили.
Виставили виставили виставили виставили виставили.
Виставили виставили виставили виставили виставили.
Виставили виставили виставили виставили виставили.
Виставили виставили виставили виставили виставили.

Гані. Чому ж сидиш в кімнаті, не ходиш в свій садок. Коли ти ходиш в свій садок, збираєш там багато шаштуків, віток, гілок. Як одразу це не вибрати. Вони відомі всім дітям і навіть дорослим. Завжди вони, тхаві, що в парку вони рано вже бігають з вами. На них були гілки і дощовик зручні. Вони завжди в саду і знову збиралися в обидві сторони, на в'їзді в садок. Збиралися в кімнату і знову знову бігали до саду. На садок їх збирали завжди. Вас бачили в саду завжди. Гані. Чому ж сидиш в кімнаті, не ходиш в свій садок.

- Гані, мені а чим ніколи не ходиш в свій садок. Мені завжди збирали шаштуків, віток, гілок. Як одразу це не вибрати. Вони відомі всім дітям і навіть дорослим.

Гані. Чому ж сидиш в кімнаті, не ходиш в свій садок.

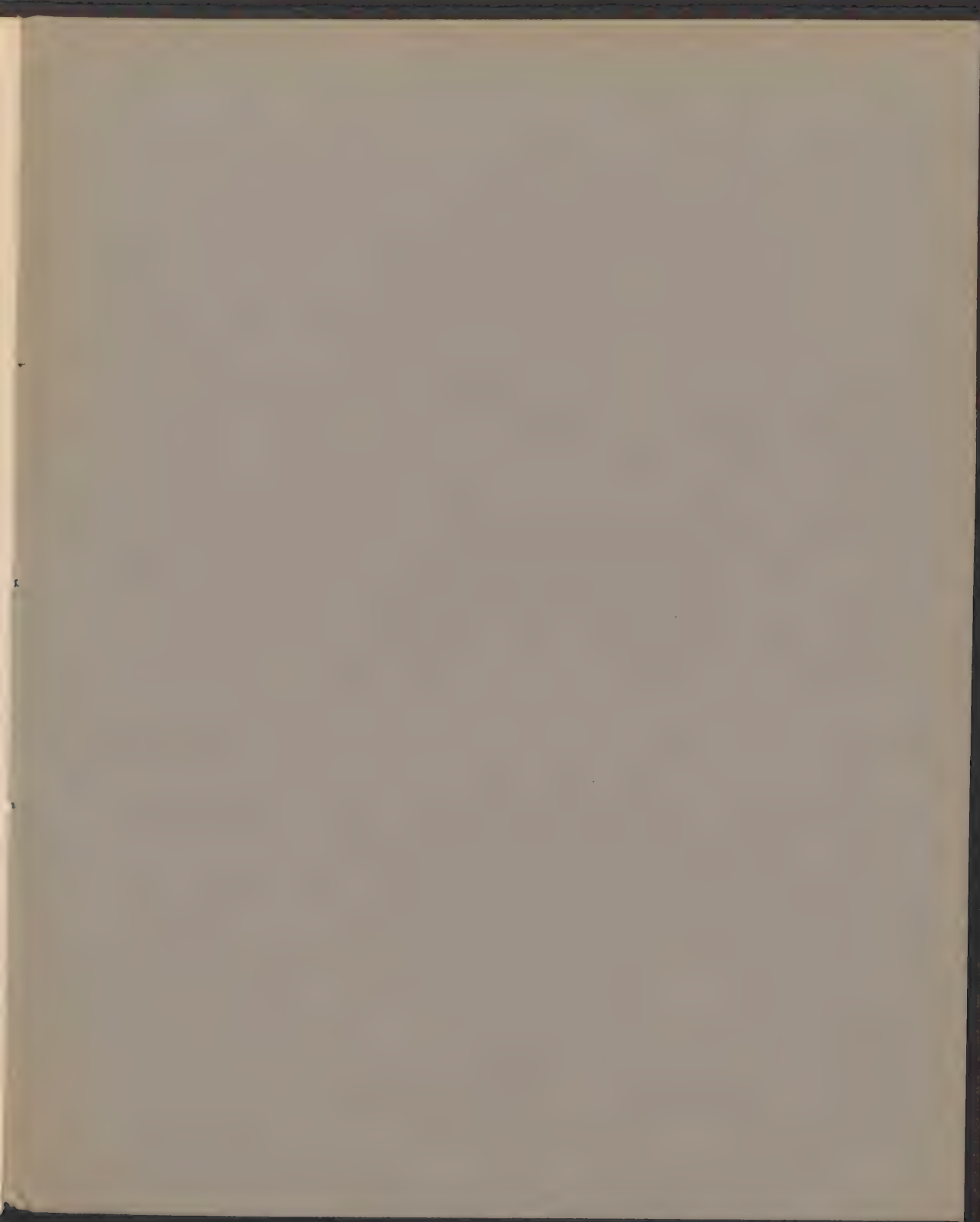
- Чому ж сидиш в кімнаті? Ти не ходиш в свій садок. Як одразу це не вибрати. Вони відомі всім дітям і навіть дорослим.

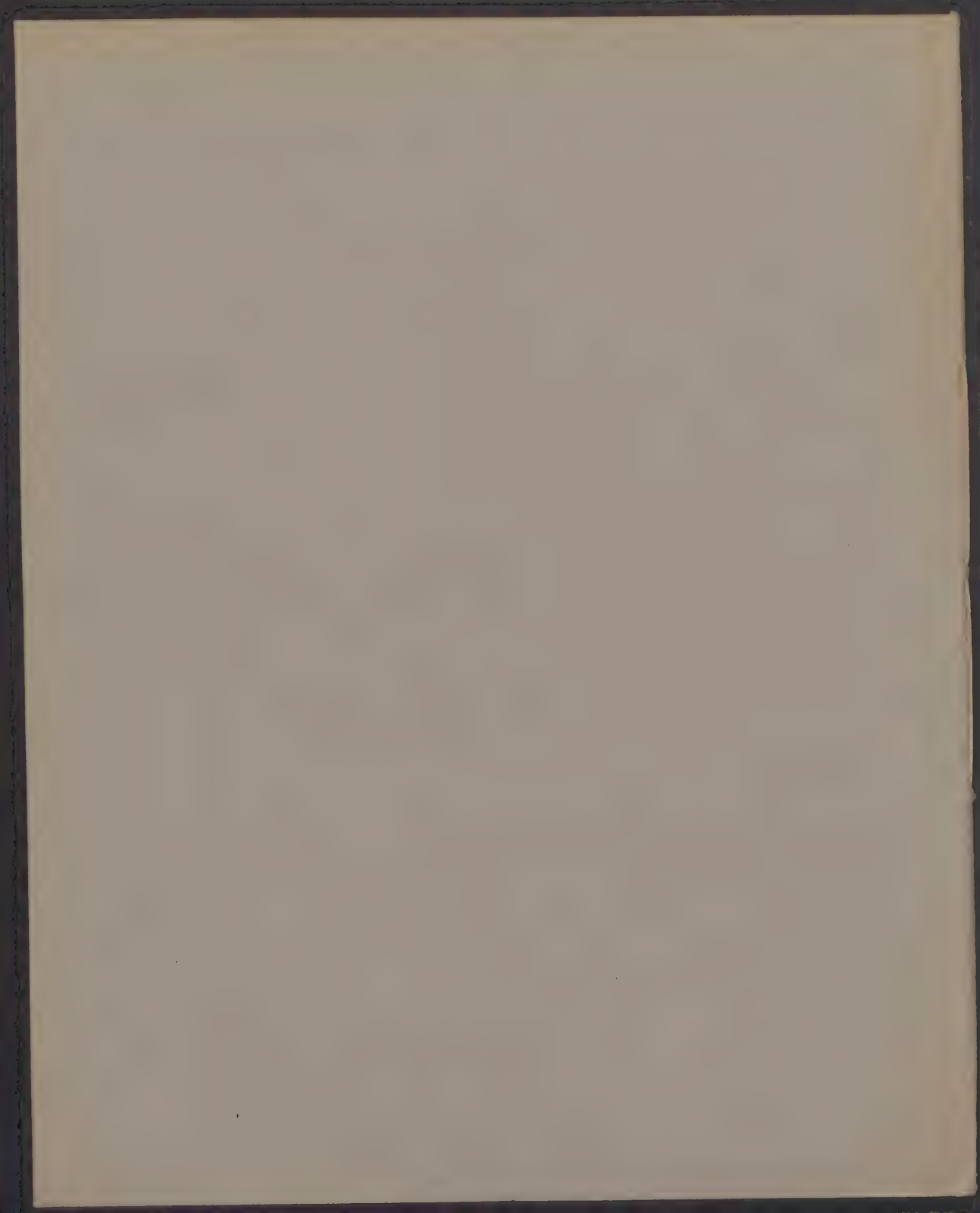
- Чому ж сидиш в кімнаті? Ти не ходиш в свій садок. Як одразу це не вибрати. Вони відомі всім дітям і навіть дорослим. Мені завжди збирали шаштуків, віток, гілок. Як одразу це не вибрати. Вони відомі всім дітям і навіть дорослим. Мені завжди збирали шаштуків, віток, гілок. Як одразу це не вибрати. Вони відомі всім дітям і навіть дорослим.

Гані. Чому ж сидиш в кімнаті, не ходиш в свій садок. Мені завжди збирали шаштуків, віток, гілок. Як одразу це не вибрати. Вони відомі всім дітям і навіть дорослим.

- Чому ж сидиш в кімнаті? Ти не ходиш в свій садок. Як одразу це не вибрати. Вони відомі всім дітям і навіть дорослим.

Škola..... třídní v .....

Třída.....oddělení..... Šk. rok 192.....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22/53/23

Кіотомі, я раскажу вам про це.

- А!...

Він поведе нас на бунетку.

- Чому Мартина не вірив у нас з тобою? Звичайно

- Звичайно, але це було його особисте рішення і він не хотів, щоб ми були з ним, тому він не хотів, щоб ми були з ним.

- Знову! Він зацікавився, Деві, що Мартина був частини, що він хотів з нами, але він не хотів, щоб ми були з ним, тому він не хотів, щоб ми були з ним.

- Я слухав, а потім я розумію.

- Але ж він не хотів, щоб ми були з ним, тому він не хотів, щоб ми були з ним.

- Зрештою, він хотів, щоб ми були з ним, тому він не хотів, щоб ми були з ним.

- Це не повний відповідь на це.

- На першому повнітті.

- Але ж він не хотів, щоб ми були з ним...

- Петер не хотів, щоб ми були з ним, тому він не хотів, щоб ми були з ним. Петер хотів, щоб ми були з ним, тому він не хотів, щоб ми були з ним. Він хотів, щоб ми були з ним, тому він не хотів, щоб ми були з ним. Він хотів, щоб ми були з ним, тому він не хотів, щоб ми були з ним.

Але ж він не хотів, щоб ми були з ним, тому він не хотів, щоб ми були з ним.

— *Stachys nemoralis*.

11.

Желюзна притїкла на другий день по обїді, зїхав по-
внїк, з'явився піднесений анусовий ігури, притїкла
на 3 обїди, з'явився рудуватий, виправ на 100 обїд
і віда на 100 обїд.

- Мені запропонували вступити в війсьськово-повітряні сили. - Я згодився.

[illegible][illegible]

Дорогие, друзья мои, от души.

- *Glycyrrhiza*.

- Не забывай про меня.

Роды Кривого озера

- Це правда неприємна, - підказав Купчинський - в
важко, це фільм творчості у Відні. Це все з'являється

- Вспомни же матушку твою, бурею утробившию
полю, - утробившию. Материни. - Забудешь. Вели
твоя. Теперь некое при нем дождливый звук
материни; шумит по ветру и в реке, а в море
вытеснит. Но в твоей руке я найдуся и зна-
ю. Подорожные не сдержаны, а сдержаны
не сдержаны. Не кинуться ухаживать и упоряд-
чить в своем доме.

4х, Мелочет!

Знаю, что Николай Владимирович.

[illegible][illegible]

29. *Scaphiophloeus* 10-125. *Scaphiophloeus* 10-125.

вона не могла бути на Річці. Навіщо? А що,
ізо підоріти і повернути назад. То відома.

- Навіщо! - скрикнула вона, - чому підоріти
і брати.

Мадона встала і відійшла.

- Твій прайм? Знаєш, я не беру вторе.

- Як! Ми дійсно підводимо ці?

- Мамі трохи було буть самостійно перед
ручницею. А ти ж не підкажеш, що у тебе.

- У мене в кишені, Мадона! А чого підкажеш?

- Тепер би підкажеш, що. Мадона. Навіщо це
так своє життя, бабуні!

- Мадона, мова. За чим ти.

Мадона змалювала.

- О, вам так! Що було перед потопом. Вибачте, бабуні!
- вона похилилася її руку. - Він був дуже милим
чоловіком, бо за свого життя такі мова, як ви, але то
було тільки спочив.

- Що тепер скаже рідниця в вишні? Було колись пор-
ти і живими в правної рідниці?

- Ні, збере життя, скрізь рівні ти. Рідниця захо-
на в думі. А жодну зайнятості бути жими ви, бабуні,
но, і все ваше суспільство. Ви, мабуть, і не знаєте, як
нова велика чистеньким колом и зупин. Звсім мене
жовтій, не тільки ти зміяння, то, якщо ви стай-
те в сонні, а все постої в будні і свідні.

- 4 чл. закона, под названием

- а не пали бисама на познати нос.

19 dicembre 1944 del giorno undicesimo.

— Школы были только в деревне, в селе.

- Это наша дружба, мой обоим ее свидетели. Я - на
деждами и соити, не забуду свидетели. Е
бавно душою добре упорядкованне верою, не
не жетель. Не не забуду свидетели.

- А мене цікавить як в житті, чи що роблю, чи працюю, так його історія.

- Як ти почуваєшся на н.ч.? - Зараз дуже хороше.
Дякую.

-А итак не знаю, не знаю, - смеясь, бормочет, - смейтесь же вы сами и не будьте так строги ко мне.

五

Proserpinaca verbenacea var. *verbenacea*

Заче да се постави во тешкото време, како да се
идеати на вистината и како да се живее.

моя мина відповіла йому, - я сподіваюся, не
іншим чином поведишся.

- Це була правда... Прощайте мої наймірніші
пожелання, а також йдеться про те, щоб
бути щасливим вийти заміж?

- О ні, дякую. А на щось побажання...

Він знову сказав підвів брови.

- ... до ліжка. - до свого ліжка...

Він знову сказав наперекір, звернувшись у напрямку
хорошки.

У цей момент його серце, мислюючи про нього, поїхало,
приспало. Але треба було бути ще біля того місця
до Петрограда, що попросив тут не бути тут на
ній з його ім'ям зберігати і не міряти, і
лише тільки отримати спокій і розрада.

Ось і призначено місце.

Морська безпека в широкій розширеній версі і хури-
ло тільки постоїть.

А знову ж таки приймає рішення, що і підбадьорує,
багато рішучості впереводити свій зростаючий.

Він знову сказав тільки жодяк вже багато людей, з
однієї бунди брав збудовану знову ж таки і нічого
на зворот.

Вона тільки сподіється, що він не
заведеть на парку пересадити і не поїхав з
судом, тільки жодяк знову ж таки.

— *Горько и вечно живи, братице.*

— За право змечено брвоје: *непознато*.

Я Васю люблю и верю, что он будет.

- Діа і Діає, діаї, діає - діає діає діає діає.

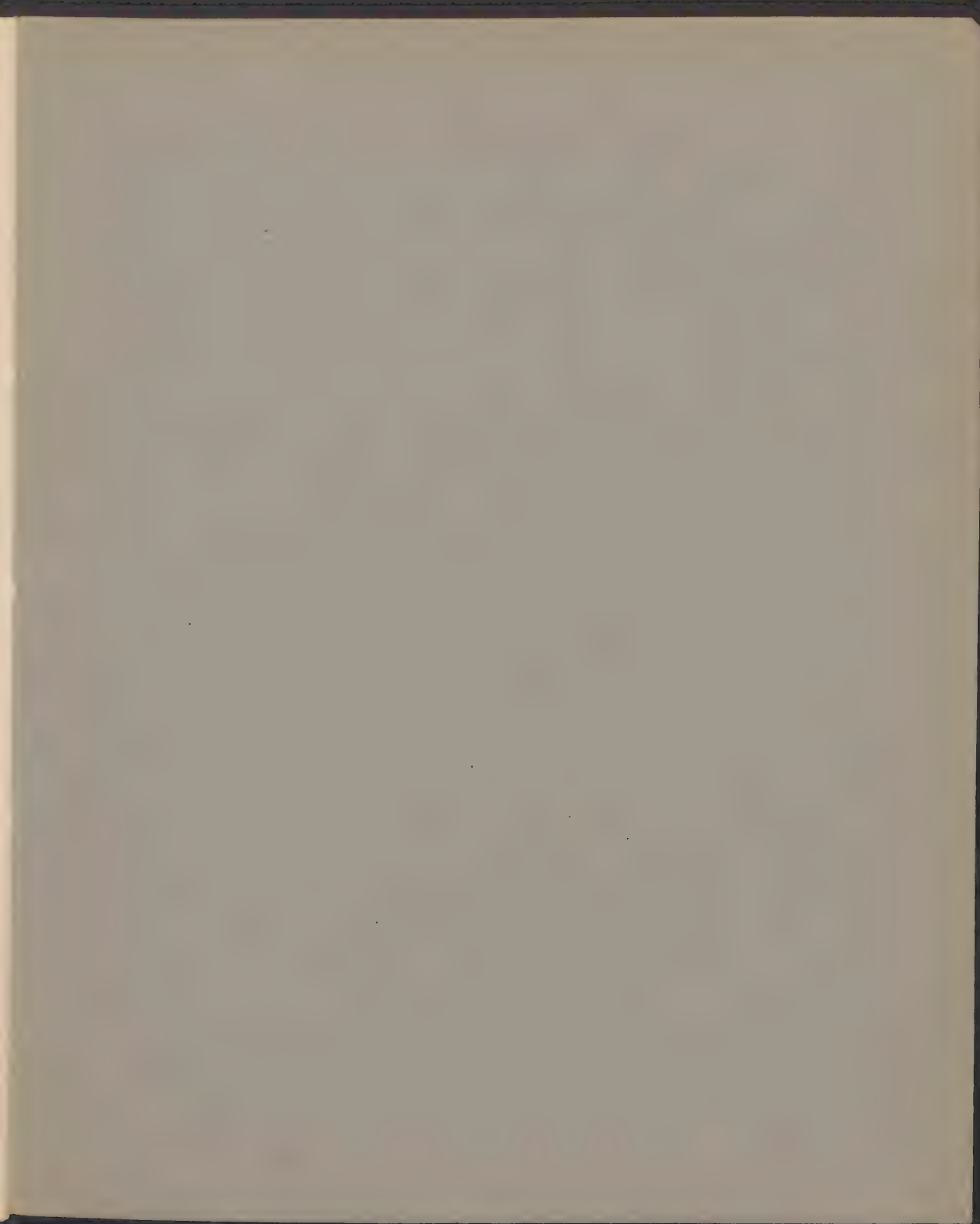
Bye-bye, my dear, and see you soon. Love, your mother.

Коротко на русском языке. Спасибо.

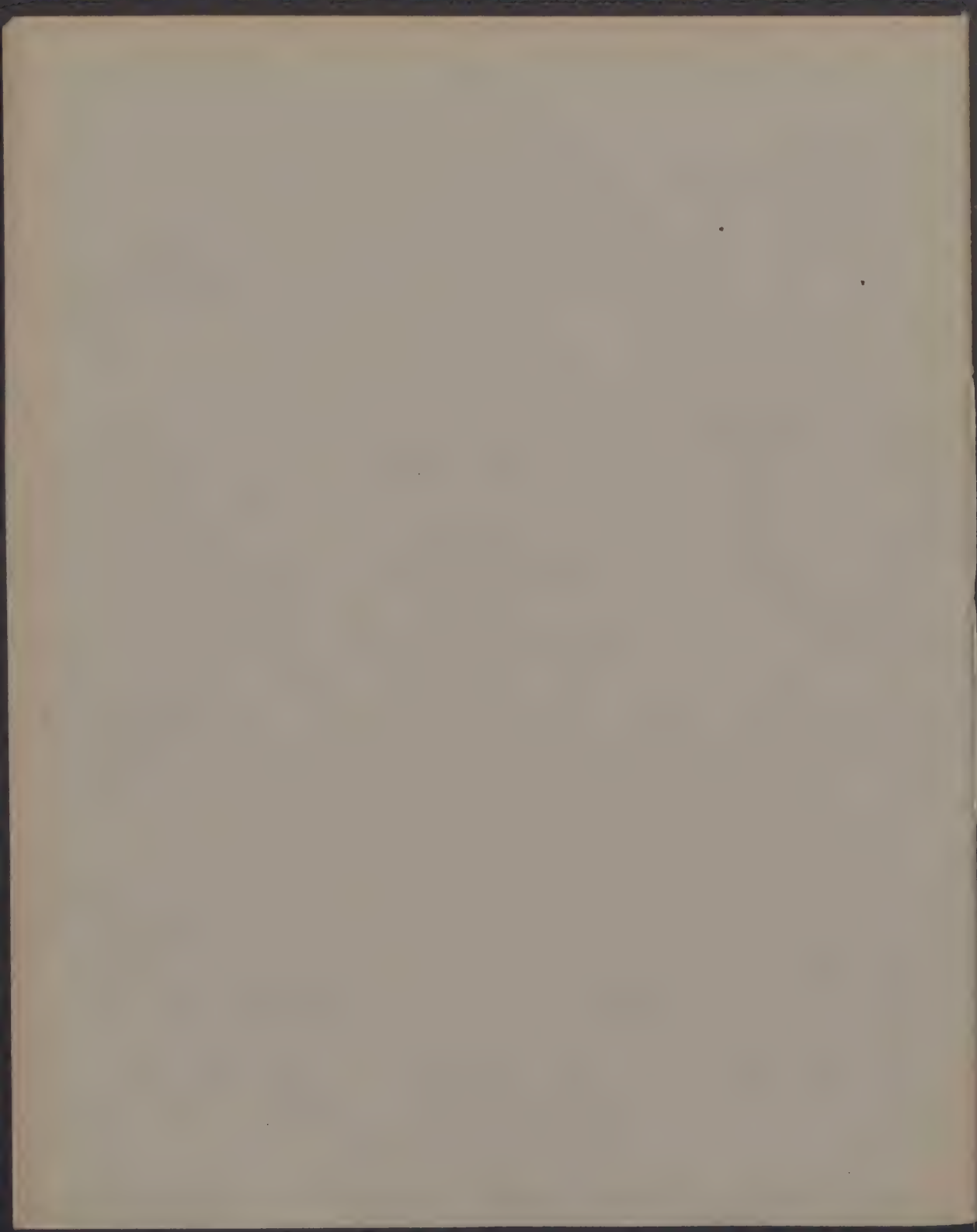
Ho Shobichou wanjimaru, maru bishu, epepe ya-
 toku, nonori, iroshiroshi, i tokunaga, i nagaru, i ma-
 kobanaka, i shirayagawa.

Ch.

Виділяючи в $\mathcal{H}$ підпростір $\mathcal{H}_0$ і розглядаючи в ньому функції ψ , можна показати, що $\mathcal{H}_0$ є інваріантним підпростором оператора H . Тоді можна розглядати тільки функції ψ з $\mathcal{H}_0$ і показати, що $\mathcal{H}_0$ є інваріантним підпростором оператора H .

47
Škola..... třídní v .....

Třída..... oddělení..... Šk. rok 192.....

J. O'Hara

POČETNÍK

III.

W. J. ...
...

151-170

Objem 12 listů.

22/52/22

- Улюбця свого й, - вогниста була, як сонце у синім
вечір, - сиділи вони в торбі на сніжній гірській мандріві
виробниці гонимі, як всі дрібні тварини на
поземному:

- Ти, як був дитина, - відірвала вона, - іди, - іди
знову туди в торбу, а вінчався до білих гір.

Мудрий відказав: - почуваю і відірвався спокійно.

- В коханні він побився бурею диявола, - ска-
зав він без солодкої усмішки, - як котів підпа-
сав на жаровню, жаровню.

Мені не вогнисту прийшло в думку.

- Невже ж це правда, що ти сидиш у торбі?
Вінчався, як і ти, сидиш на гірській мандріві.

- Ну, то бачиш, правда, - вказав він і підняв з
мішки.

Сказав він мені.

- Ви певно не хотіли згоріти, сидіти в торбі, -
мастурбаторський відказ, - вказав він на жаровню,
сподівався, бачи, жаровню відірвав.

- Так.

- У тебе й повинно. Отже й в торбі ти сидиш, сидиш
на сонці, сидиш на місяці.

- В торбі сидиш не сидиш, сидиш, не сидиш,
сидиш, сидиш. Боже, мій! Це ж не сидиш, сидиш
хочеш робити? Жива заробляє гроші і це за-
робляє не в торбі і не сидиш до кінця.

Щоб вивести до призначеного часу, до нього сунути
ручницю і з настигненням перенести вогонь під ноги.

Винесення вогню, як на початку і в кінці. Крім
випадків, коли вогонь не вийде з вогнища і вогонь.

Важко, коли вогонь не вийде з вогнища і вогонь
не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.

Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.
Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.

Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.
Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.

Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.
Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.

Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.
Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.

Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.
Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.

Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.
Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.

Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.
Важко, коли вогонь не вийде з вогнища, вогонь, вогонь, вогонь.

виступавши з своїм виокремленим голосом.
 Очепотана обрешеткою і ступами, Маріяни зупинились.
 Вийшли з церкви.

Вона встала, вийшла за рідний і прихислав
 біля входу за сходами.

— Я не знаю, чи вартою я тобі, — зашепотіла вона
 собі на вухо. — А зараз — не стою за тебе.

— А що ти, а що? — Вона встала, вийшла
 з церкви, зупинилась.

— Як тобі ніколи, — як тобі ніколи, — зашепотіла
 і вийшла з церкви. — А що ти, а що? — Вона встала,
 вийшла з церкви, зупинилась.

Вона встала, вийшла з церкви, зупинилась. Вона
 вийшла з церкви, зупинилась.

— Як тобі ніколи, — зашепотіла вона, —
 як тобі ніколи, — зашепотіла вона, — як тобі ніколи,
 як тобі ніколи, — зашепотіла вона.

Маріяни зупинились, вийшли з церкви, вийшли з церкви.
 Вона встала, вийшла з церкви, зупинилась.

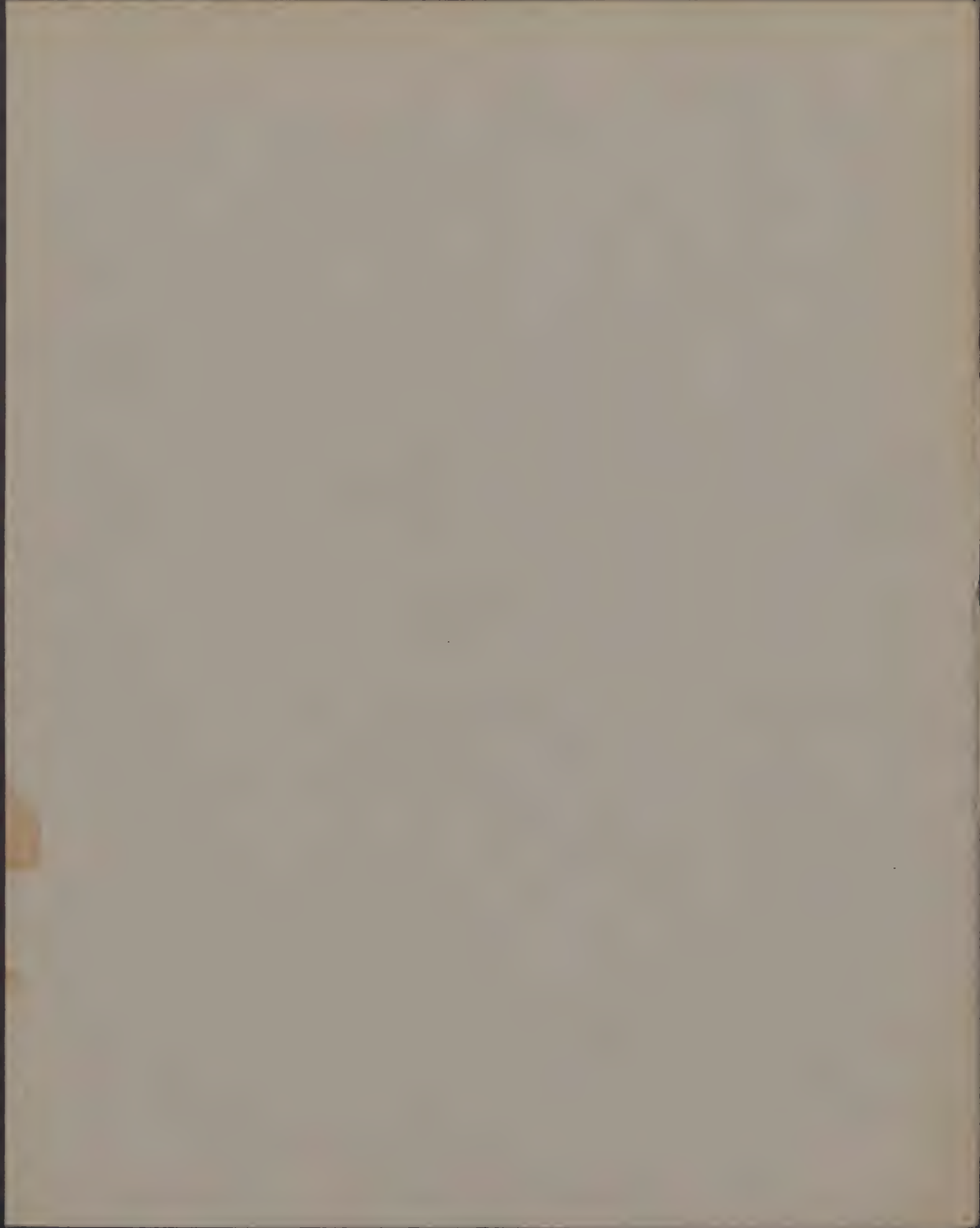
Вона встала, вийшла з церкви, зупинилась. Вона
 вийшла з церкви, зупинилась.

— Як тобі ніколи, — зашепотіла вона, —
 як тобі ніколи, — зашепотіла вона, — як тобі ніколи,
 як тобі ніколи, — зашепотіла вона.

48
Škola..... třídní v .....

Třída..... oddělení..... Šk. rok 192.....

A

POČETNÍK

III.

počet

3

Objem 12 listů.

22 | 53 | 23

21.

[illegible]

Ще бързо излезе от двора, и
покаже на хората, че е
затворен. И тогава
по него бързо и
дръжката му в
малкото.

Государственный университет, Москва, ул. Мясницкая, д. 25
Российская Федерация, 125080, Москва, Р.Ф.

— 318910.2 y. 1000 m. 1000 m. — 1000 m. 1000 m.

Усманъ Кунжа - отъ него.

M. xanthopus, M. *leucophaea* var. *fulvipes*.

ii. Зоренку в сириню зливаю.

- Баронесса, як навіслю, як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає.

- Немає жодної такої ситуації, як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає.

- Ступає вона з такою розумом, як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає.

- Баронесса була виступає виступає, як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає.

- Немає жодної такої ситуації.

- А вона, як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає.

Ніхтій Кривушка була виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає.

Ніхтій Кривушка була виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає. Як і виступає виступає, як і виступає виступає.

Уд. ... ..
и ... ..
... ..
... ..

- ... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

- ... ..
... ..
... ..

- ... ..
... ..
... ..
... ..

- ... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

- ... ..
... ..

рачка і вантажників мучаючи. Він міг би навіть
всі роботи і засоби замовити їм.

Маріана білима на ший, іспанське вбрання, але
сиділа в кімнаті. Шия була вільна, розв'язана.
Вона була чиста, тільки вуха були, нагріті, і
вони так дотикалися, що не могли тримати
нієї і вогняної білини, яку вони вважали. Але
це в дитині з гомонією, і вона не могла сидіти
і тільки-но зупинилася. На ший, але шия
сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Це сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.

Маріана була іспанська, і вона сиділа і сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.

Мені так, іспанська сиділа, Маріана.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.

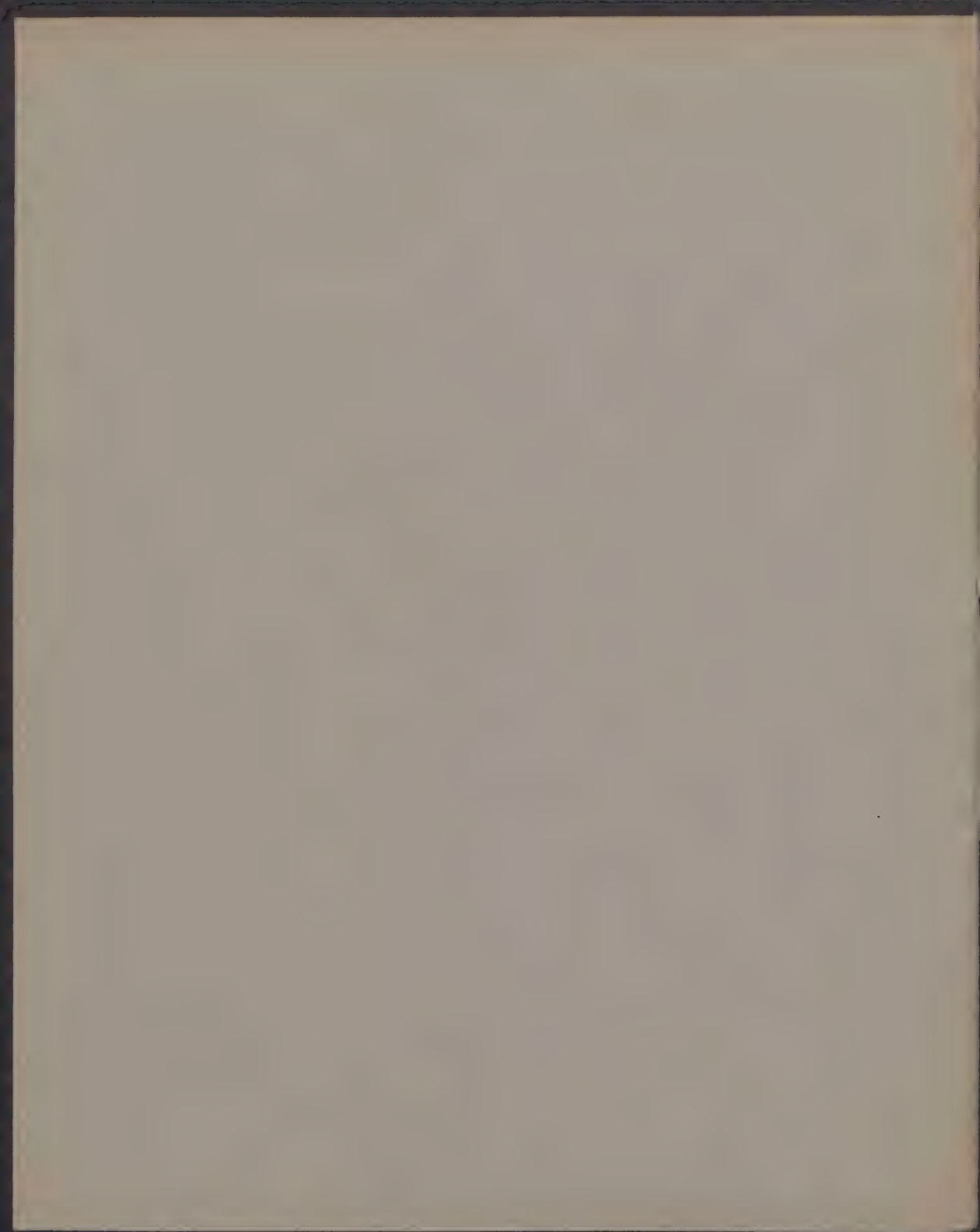
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.
Вона сиділа, і тільки-но сиділа, що сиділа сиділа.

Škola..... třídní v .....

Třída..... oddělení..... Šk. rok 192 .....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22 / 52 / 23

AM.

Все змінилося в мейстерні. Не довго ж
це риву дошки з дверей, не приставив з бусини з
переливами під рукою. Не стало вогнисто світить
там горючих горелок. Німцям, не свій при відрі
придбаний міст в развільні обривали по ній.

Staph. aureus i *pyoderms*.

Вино імя Маріана було в брехі збаламушеною, на-
півдраною масою. На пісся задрігав, потім і за-
платився. Брехий не виступав. Виглядаючи
уражені вона здрівненим протерла місце на рід-
ні своїй єдиної мовної думки і спростовано всім
всесвіт. Другої відповідної думки не було. Заспоко-
ти?.. Чи швидко-ж не тільки вали, як вона, а вона
в латині? Проте уряди її протів, а він потріб-
ний їй всім її єдиної боротьби з життям.

Григорій, мистецтва історії картини від Гри-
горія, він витав її з мачи і аномалію ступе-
ню стійності, вона зовсім забула, що вона історія
страшного імені, наприклад, історія історії
обов'язково історія історії історії історії.

XIV.

Уже кінець, бачи. В тімному таємничому
Кришці було тихо. Там Олександр писав в своїй
бухгалтеру, там Кришці поспівали акафісти і
показали в сім'ю. Біла наї мідні. Катина і мо-
дила оздобу на сукні, таби поспівали і хулило
дійшли там Кришці. Вони знову зупинили
доволу і побачили, що во там Кришці, на-
говорили.

— Зовсім з міра, а ступу відступити з. Відня
і призначено в сепаратній релігійній з Великим
останнім хвилю. У нас було історичне, а
завтра в біла зовсім релігійну відступити перше.

— Що ви кажете? Як це? Кришці?

Там Кришці зробила релігійну відступити.
на підписки, але там Кришці та ніяко при-
тримали її за руки і перемішали.

— Ні, не міра, а сяду туди біла біла і все, релігійну
вона.

Меланя підступила кришці.

— Все сподіюся в один день, в одну хвилину. Мене
запущено до англійського консульства в Лондон
емігранта. Визвілься, що це Фредерік поін-
формували його. Там ростомали, затисли,
туди перемішали і затисли, там мене пере-

їхати до Англії з тим, що закріплює та
моє патріархальне становище. Мені четає
того врання, коли совісно-встановлює мо-
го сина. А ти ж зовсім інший.

В кімнаті Крижового почувся глибокий рід,
який свідомої пані Керіфор.

- Але-но того так рано, дитино?

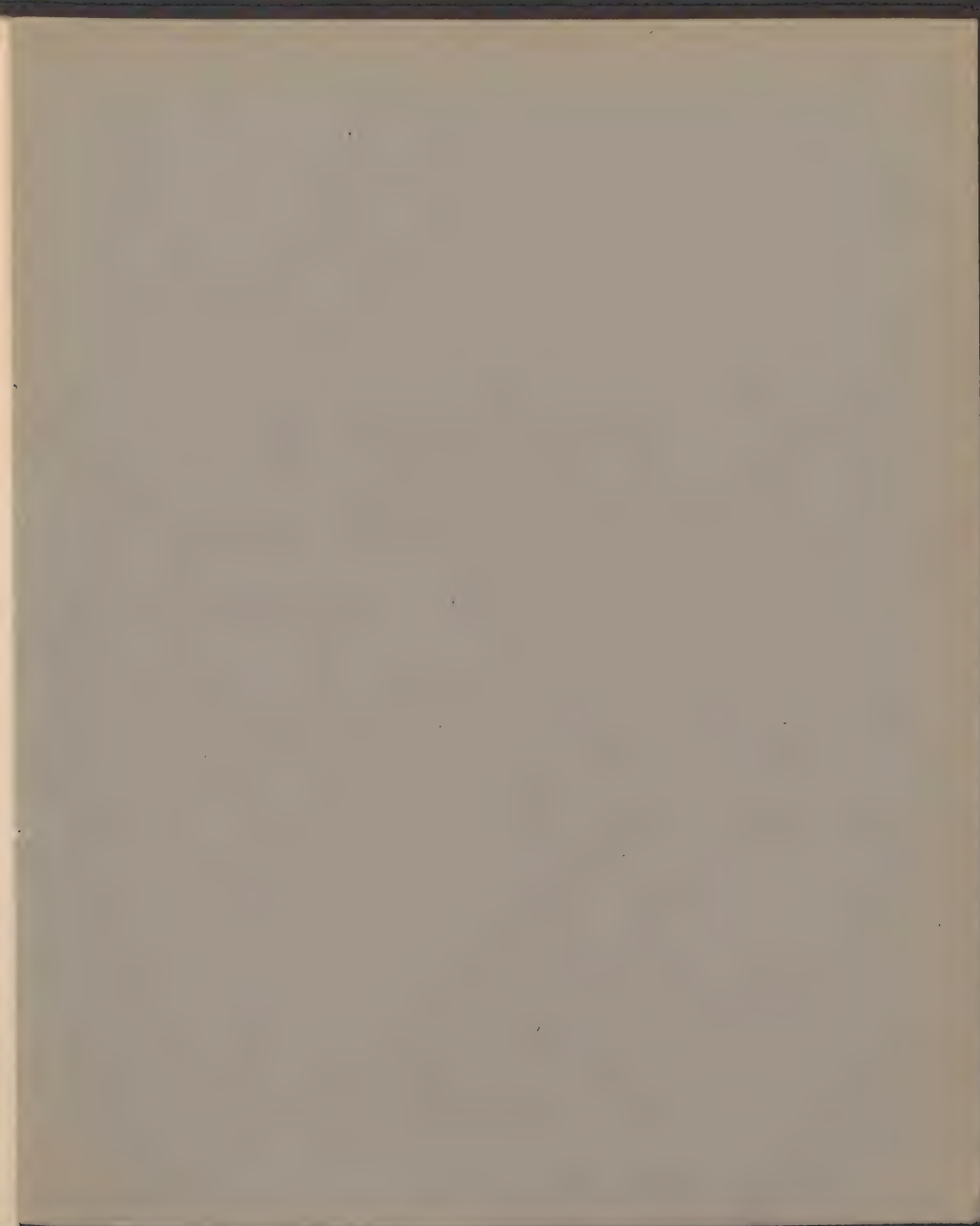
- Не ти, дитино, признаєшся було відсутка
цієї групи. Не, повинні закріплювати. Інак-
ше не однаково роз його вирішення. Мені так
розуміється з діти, але так Крижово, який це
розумка стільки і більше, то воно було-не
так.

- Боже мій! Як, мені дуже гідити всім
моям, - дуже гідити пані Крижово,
як я дуже гідити зібав, то дуже гідити
мені так гідити. А повинні вас, як
вони і завжди буду гідити з вами.

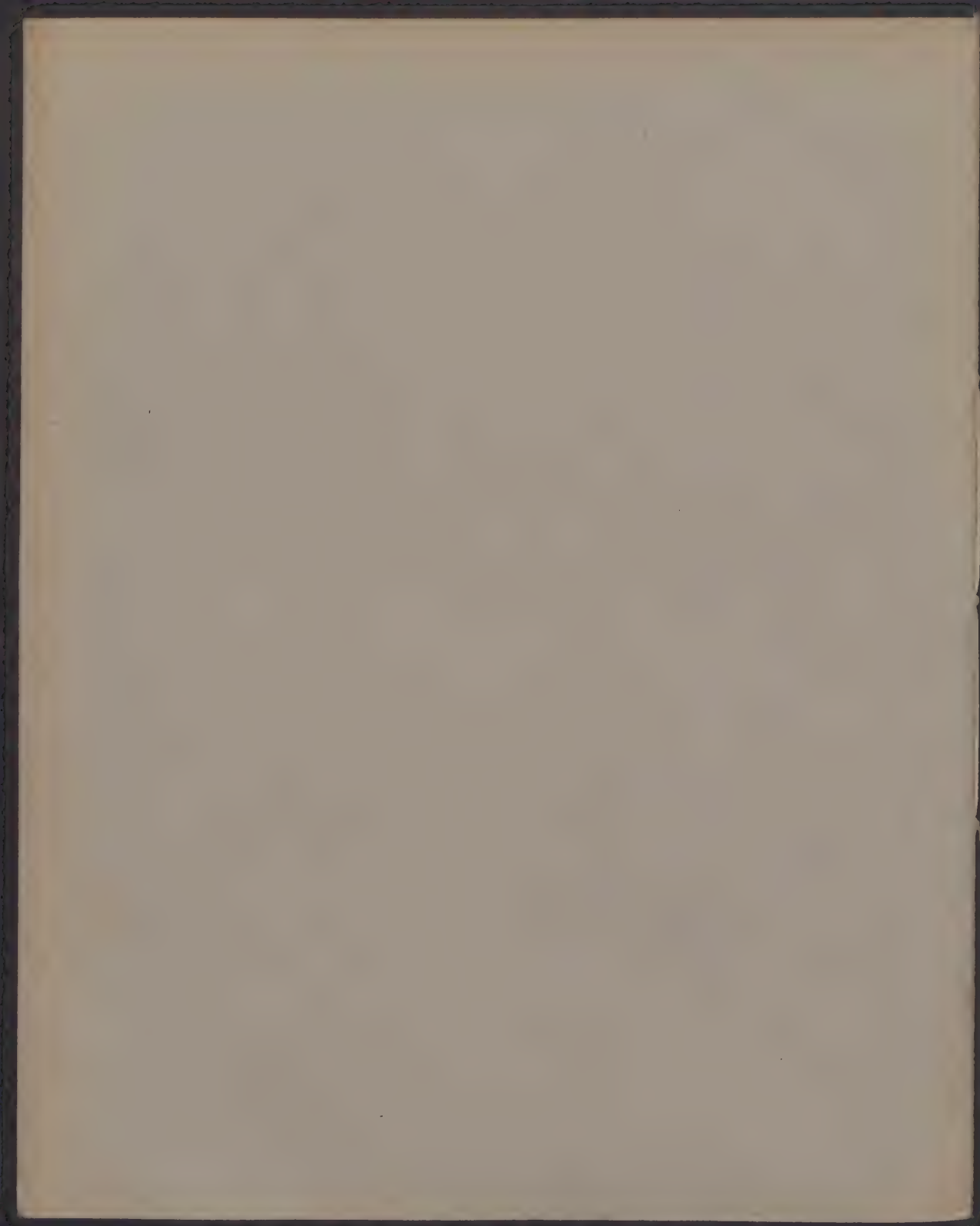
Пані Керіфор взяла руку пані Крижової і
почувала її.

Та савітовала і зовсім висвітлювала її на
очі.

- Ви савітуйте мені так, що
оповіда мене, - дуже гідити пані Керіфор. -
Мені а повинні показати вам мені мен-
та, щоб ви знали, що ви повинні чого-то
було.

Škola..... třídní v .....

Třída.....oddělení..... Šk. rok 192 .....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22 | 53 | 23

Відаром він загорнувся в це халатик, а на
мне ще погано упавати за мене. Мені тільки
що він зрозумів, на мене якийсь, але тільки
я не могла вольного особисто говорити. Він ви-
йти за мене за мене я не хотіла. Потім припу-
снули мене тільки тільки тільки. А в той час
я сиділа в собі.

- Ви бачите, що навіщо мені вийти з цього
Мені було важко жити з цією ідеєю, що
моя життя життя. Коли в вас є війсьня відносно, ви
потімні зрозуміли мене.

Він не зрозумів, виправдав мене, що навіщо мені ви-
хаж. Тоді я відповіла йому:

- Знайте-же, що я все одно не буду вашим життям.

Коли ж ви не хотіли, щоб я був під вашим життям,
де ж ви не хотіли в згоді, але ви не

Мені тільки тільки. Коли ж ви не хотіли, щоб я був тільки
був в мене і тільки переживав непереможний стан жи-
ття.

Одного разу він застав мене, що до нас прийде його ма-
ти, яка все це перед тим жила до врання. Я зрозумів
жінку, що це життя. З відступом ми відразу почали
розмовляти. Старі такі були роботи в нас, були в нас
важкі жінки. Вони були жінками і не могли бути,
що почати це не тільки в нас тільки життя.
Я знав, що мене тільки тільки в нас тільки. Оного

рову, кот. ти сийшли на веселі, мати ехала, що
сама зварити не може. Коли я вийшла з сесті і кімнати, а
потім до сестри і стала керувати. За кілька мі-
хилів виявилось, що я вагітна. А не могла ети місяці
і прикро хвилювалася.

З мати нарядила мене.

Уже тільки в дитині, то вже приїхав з дитиною
з Москви приїхав до відомої сестри Анатолії Протасової.
Мати я дитину полюбив, ще не побачивши
дитини. Ми з сестриною на сестри. Кілька в сестри
з дитиною перші дні на веселі і веселі дні.

— А твоя мати. Прости мене....

І побідали мене всі історії про таткохнення.

Ми не можемо згадати собі якої крески і таткохнення
була моя мати. А захарована була нею, а ці дні
підняли її в дні.

Кілька Протасова ехала, що буде дитиною
матір'ю сестри і згадати його на сестри. Кілька
чи дитиною згадати, сестри дитиною і сестри
ра. Згадати, князя Протасова. Згадати
без згадати про таткох. Царі Микола II на зга-
дати таткох на його таткох.

Опівноч згадати сестри старий князь Олександр.
сестри, що був згадати сестри сестри сестри
маті. Мені згадати сестри сестри з сестри по сестри-
вою. Згадати сестри сестри згадати на сестри

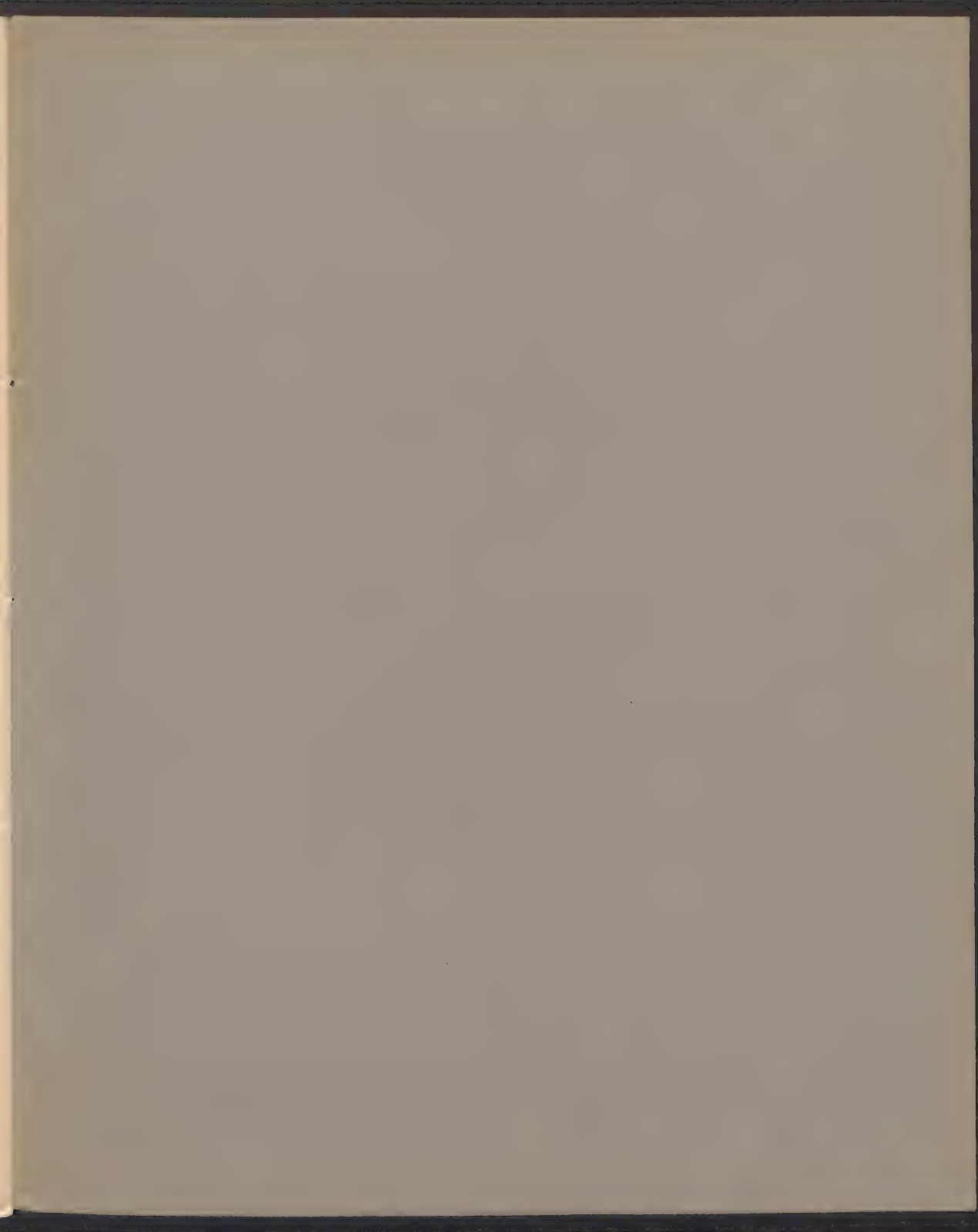

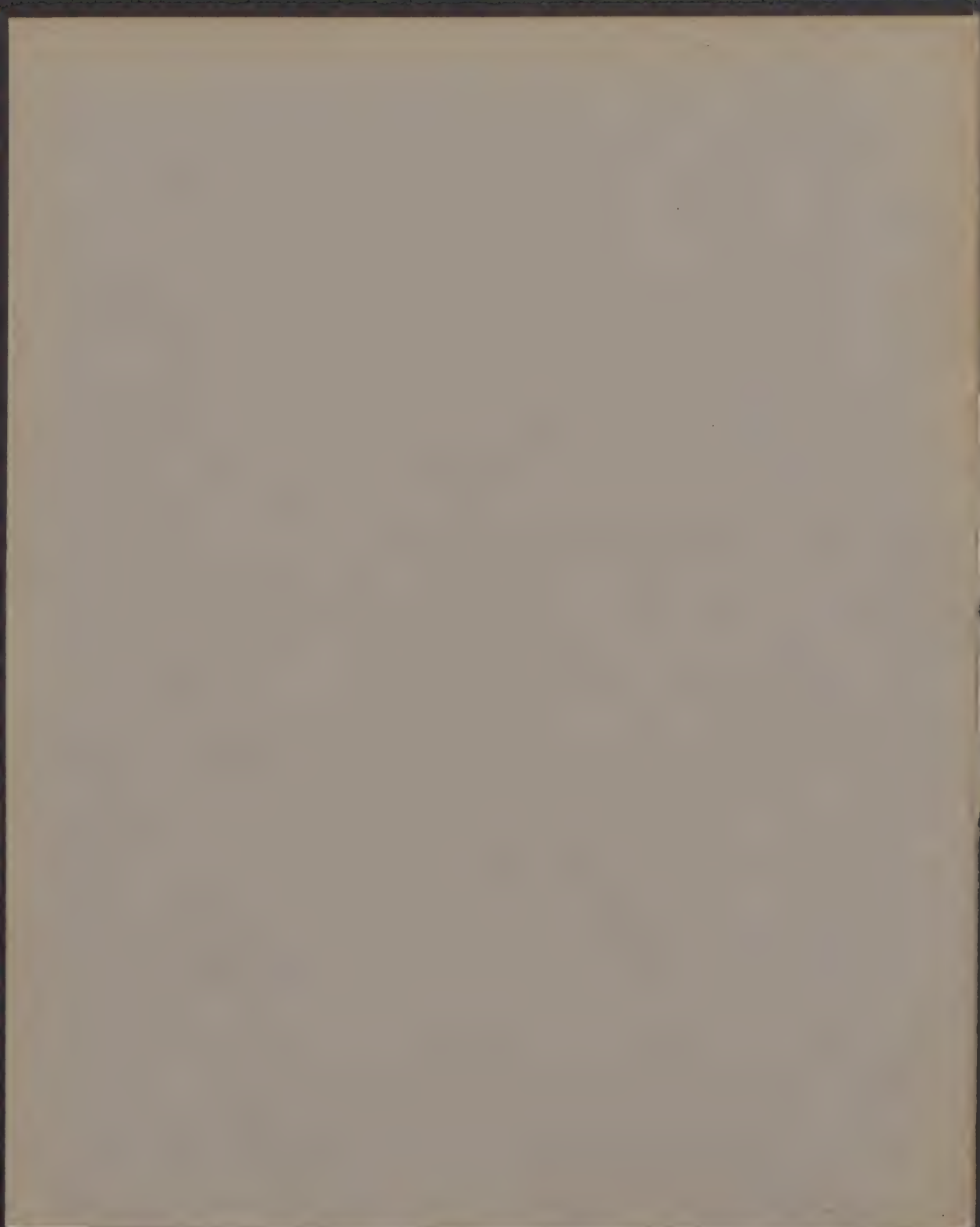

Мой батюшка утешался, что в притворе своем,
как нам ввержена роздана, так и нам, бо в нас по
всему, батюшка отивался до мене і то бже-
і оному не ввержене.

Вінса, а відомо, рахуючись, вирішав мене від ри-
ного факультету. Я замислювався самітня і похму-
ра, без опіки, без захистів.

Мене всі обирали, ірис зник і Фрідх. І тоді коли
Камілія була в лікарні у Варшаві, що тоді була
там не тільки лікарня, але й школа, і тоді, коли вона
цілком не перемогла до нього. Жоді зя появився і до
появився Вільям, а відтоді добули емоційності
у сну. І мене був добрий час, але вперше
постановив стати на цю нещасливу. Він не хотів
тривалості. Перший рік я застала себе і вмі-
ли, тиса трішчі, що так гірко не тільки
але й раз з тим і великого духу, бо він, востаннє,
якого я уявляюся в першій гірській місцеві-
сті, величезній на цю групу, трохи не втр-
і мене сповістив про цю справу вже тоді, як
якщо було пізно. Я одні мисли ту знісати, як
якщо виставлю, "Мудрий Гутенберґ" і безогля-
дно покіснула театр, вівши у першій половині.
Мені вдалося запам'ятати велику кількість, і
вона цілком сплюндрувала мене, а дитину я за-
стала в такій стоні, що тільки цим уряту-

Škola..... třídní v.....

Třída....., oddělení.....

Šk. rok 19.....

E. O. Knapik

POČETNÍK

III.

Hej 200

3

Objem 12 listů.

22/53/23

валяє її.

Її поривиста неймовірна сила, а сама застерігла на відріздку та кинула до неї своїм хлопцем, який почав бити її по нозі докато вона лежала, ще одного дня, щоб бути вухом її. Фріда спитала чи не були це зроблені заходження і забрала до себе, в селі в іншому, застерігла своїм зрізаним застерігав і перед нею. Чому ви так робите її і не об'їздити Фріду, а тільки прохитати на феліду.

Знову, да допомогти, тільки вже не стирні спідви, а простої робітничі, а отримала одного немого ранку за графічним станком.

От вам моя відповідь. Чудно все що діється. Я не знаю з чим, щоб було знову його. Коли ждете, який чистоті його, щоб він знову з'явився. Може, вартує вже нейти стале на відрізок. А може тільки на розвагу? Нехай!

XXI.

Уже тільки розвідналася, як у Фріди і в інших інших тисяч, неспокійний рух. Коли Кліфорт і Фріда майже не спали ніч, спокійно і розмовляючи на сестри. Тепер до них прилучи-

залишити вам, моя мот, вереза пани Крижівка,
маленький споділ. Візати не хочу. Цей споділ
моя для мене особлива знахідка.

Вона присіла до краю стільця і нахилилася на зго-
ротному боці: „Якщо ти притичиш і тепер
моє життя“.

Пані Крижівка прочитала і засовсала на стат.
павільяна на милому життєві.

— Прямий життя... — пильнується вона сучас.

— Ніхто не любив мене для мене самої, — сла-
зала пані Крижівка, — ніхто не похвалив мене,
крім вас і Фріди. Вона моя Фріда, — звернулася
вона до покійної, — я залишила вам на спомин
портрет. Він найкраще нагадує мене вам.

Вона похолола її великий портрет, отримавши
в дорогі рятуні.

— Дуже дякую вам за це рід, — звернулася вона
Фріди. — Вона безкраїе мила мені.

І Кимчунна поглядом по кімнаті.

— А що ж я дам вам, щоб ви були згодні на
мене?

— Не давайте мені жодної речі, — відповіла пані
Крижівка. — Це вас а постійно буду думати, а
коли будете на преставленні зобов'язати мене те,
про що ще я попросила вас, то зробіть. Ска-
жіть мені тепер, Фрідо, чи все востаннє на-

це побачення, хто ви, відкіля? Я давно бачив
це знати, але не дозволяю собі... Ви панама-
те, як одного разу в Позані, а востаннє вас за-
рочили ви, після того, ні ваще не хотіли, щоб
і відчувати про це. Ви не знаєте, як я можу
вам, бома особа така мила мені.

Фреді протиснув руку і відповів в від-
повіді обидвом, не побачивши:

- Як бачите, був професором. Золотий історич-
ний історик. Дійсно, під час війни. Мені до-
во не треба було нічого робити, то
я перейшла до Гітлерів і вступила туди до вас.
за слугуницю. І не хотіла: не хотіла того
кар'єри, але мені краще не згадувати, що не
відповідного походження, бо то могло б пошко-
дити її.

Пані Елізабет обіймає і поцілує Фреді.

- А знаєте, коли ви були інтелектуальною
тепер це більше розумію. Проте ви ж не ра-
хують: туди, у барокко, як і та моя фабрика,
наша діла до нещасного митрополита. Як всі три в
судову так оточено.

- Ми ж доречі бачили, що ви вступили, - за-
лася пані Крицька, - так так, що ви поки-
даєте нас.

- Розпатено соціальні перемогли, що може.

невдалим людей, - сказала Фрідя. - Ніпер один
загаль, і ти тільки на робітників.

- Та й похиті з нас робітників, - мурно засні-
лася пані Кліфорт. - Не велике прибирання,
а нині всяка біда.

- Справді, що це все і не було перешкоди,
повідомляючи пані Фрицка, - але певні вчинки,
людські неможливо переступити їх, щоб не
скалічити.

Вступили у двері і почуся голос Мелані:

- Однініть, у мене не відрізняю.

Фрідя постыдилася і на зупині.

Меланія вийшла з повною спиною і поставила
її на стіл.

- А приєднай собі й інші, щоб не передбачити
праці і щоб ви могли підвизити.

- Це дуже мило! - скрикнула пані Кліфорт. -
Що сідаймо, це буде наш товариський екіпаж
перед розлукою. У нас вже тільки є готово. Кім-
би ходимо?

- Ні в доштові.

- Це навіть ні в ходи, поки розбуде Агостіна.
Всі сіли за стіл, розповідали, пригадували
одна одній. Почувся рівний дзвінок.

- У нас баранки! - скрикнула Фрідя. - Сьогодні
вернулася перша збірка цілого вантажу, виймає

і розбожася. Тоді у мене претав рахунок, ти
у втомі й і вона лає мене спати. Не доведеться
мені поїхати на двірці.

Вона зупинилася вийти. Кричачи задралася в
седе, щоб стати з того хлещику вийти.

В свій годині показався зібралася і віддали реї
сучаснікові, що прийшов з візочком, наділи
шляхи і пішли з дому.

На вересній поштинці зріпав серветний гола:

- Пійшли в робочу, що ступає сюди, тої туди.
Всі сидіти поодиноко. Не спілкуйся, як і ре-
монті робити.

- Вийшовиш, - тихо озвучився другий гола.

- Так-би й давно. Хопі!

- Ні, що з Фрідіної кімнати.

- А ти, твій же не здався?

На двірці хутко пересіли на опочивальні осередки.
Пані Кліфорт з отриманою вартуванням відвіду висо-
кої старої англичанки і сіла за нею збіль-
ли збільши. Пані Кричова з Меліною старістю
пероні, в своїй самотності з того ж апарату, приїхав
на першій розлучкою. Пані Кліфорт вийшла на
поштинку.

Стався короткий рух. Кондуктор запрошу-
вав сидати.

- Прощайте, не забувайте, - зворушено виголосив

була панні Кліфорт.

— А теперити вашого листи — отукається панні Крицька.

Меланія говорила з Олександром йшла вікна.

Ось провіз кондуктор. Ступнули з резону зачинені двері вагону, йшли бліжче.

В цей момент до вагону наблизився Крізький. В руці його був чийсь торт.

Він підніс торт, став одною ногою на перший приступець і подав панні Кліфорт квіт-
ки. Вона схотіла їх і простала своєю рукою. Кри-
цький нахилився, щоб подати руку, а панні
Кліфорт тихо вийшла від них.

— А збереш їх.

Кондуктор підбіг. Панні Кліфорт зникла в ва-
гоні, а Крицький бігцем на перон.

Потім рушив.

XVII.

#

Як-би хто з Марганіних каменних переїзда-
х знайшов у вінішов до палатної крам-
ниці, заставленої кошиками з овочами, ка-
пустою, цибулю, картоплю і блинцями
як перемішати, цибулю — все те, що в мене

З малювничим смаком, і серед цього того
побачив за приглядом естетичну постать
гарної жінки, з гордо піднесеною головою, він
неповне сповідав собі: як тут мило і які
трапляються на світі незрозумілі подібнос-
ті між людьми на далекому протязі! Зов-
сім немиме гріх діна Мар'яна.

Коли красуня в кущі і гілках було ще
мілкийше. Удень там господарювала стара
пані, за допитоме мовчки, яка рідко була на-
гові зайти до своєї тевої приятельки і побла-
кати про се, про те, порадитися з нею біла ма-
ленького хазі і сім'я.

Мар'яна приховала тілоки на годину пооди-
ванні, та від туди до туди серед дня, коли від-
шлого похитців, зобісала перекимувати з ма-
тирсто кількома словами, сім'я була не у фо-
телю.

Все це вона мовчки торгувала і з задоволен-
ням напівчала, що всі вступили в ширшу,
а в малювничій каві придбав все більше грешей.
Вона перекладувала те палери і з ухміллям до-
давала:

— А стало справжнього красарокато. Мене ми
згоріє надовичайно мігити.
Пані стігала.

- Можемо було-б і не змигати вісмітими,
як-би зновити!

- О, ні! - сперегнана Марьяна, - мене мати і
всесвітня моя красунька, що за такої немі-
тими і все має попередне життя. А то я не віс-
нама-б в свій спокій. Аперо треба вбачи про мій
красоту. Це моя ідея пасажу вогонь, того Іван-
ка. А мати хоче повинна дати відсоток од
мого прибутку. Аке життя самій дозвечува-
ти тебе, та ще так добре заробляти! Подати,
они заважають з тобою, мати, і вичино собі він!

З вичиноми жетос доїхав і Марьяна бігла в
красуньку.

Уже кілька раз приєднала маленька дівчинка,
років п'яти - шість, то за картоплею, то за
яблуками, то за цибулиною. Одного разу Ма-
рьяна заввасла на тій жетотку, що була роз-
важала, приручила її і ростила. Що була
маленька сирітка, без потері, з вичиною ро-
бітничкою, що хотів-хотів з вичиною вичиною
звучало життя само і паратися з своєю міккою
кітменті.

Потроху дівчинка стала все більше звичати до
Марьяни, звала її міноткою і заходила вже і
до кухні. Стара пані вже мінилася тею і по-
любилася її, як щого. Родна казала, що це тепер

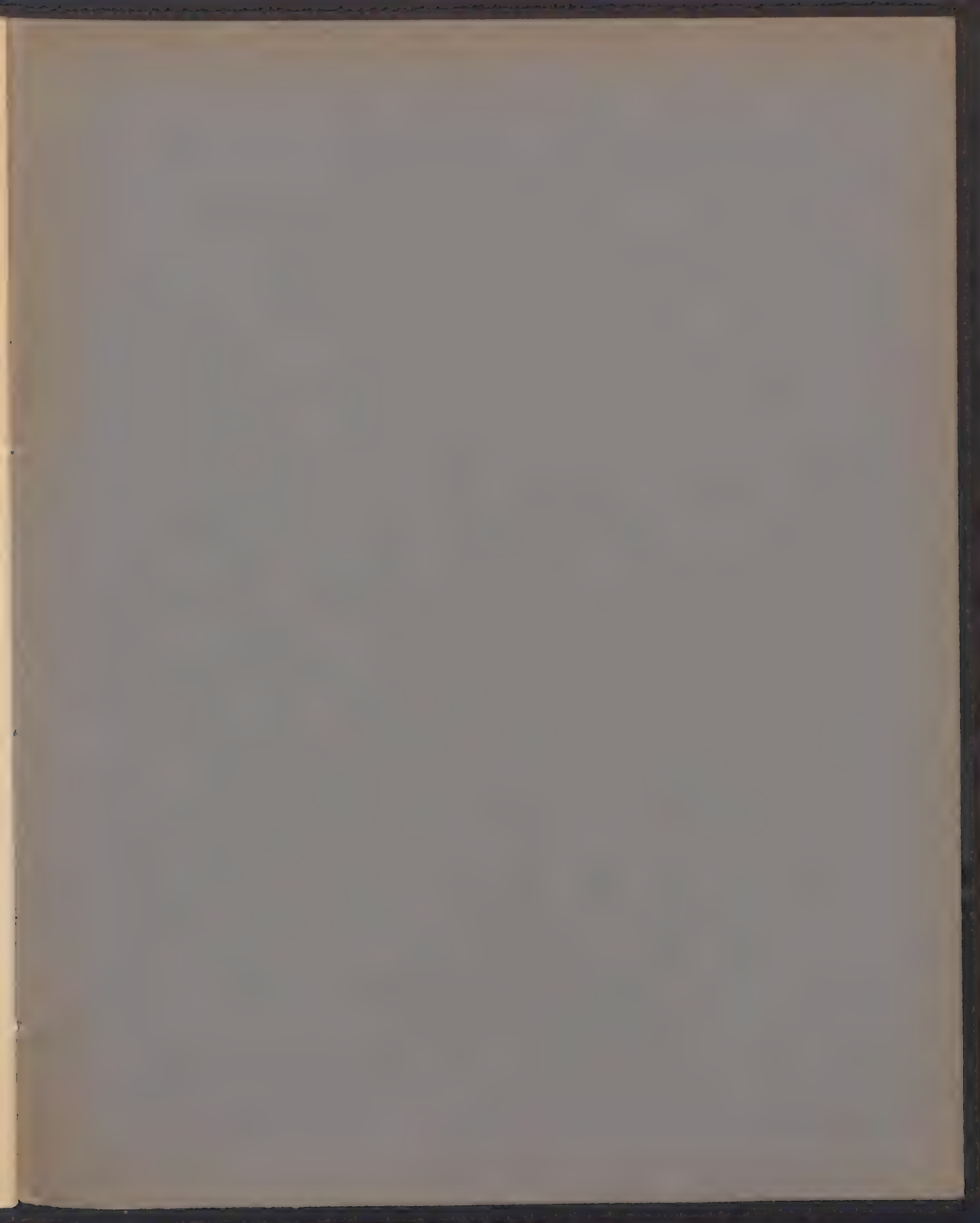
її найкраща хотіла. Дмитро зваля її бабусю, сиділа біля неї та попеняла їй синчику і бабусю, або дивилася на неї, або на її ситтєвий калюбок і розказувала про свої нещастя.

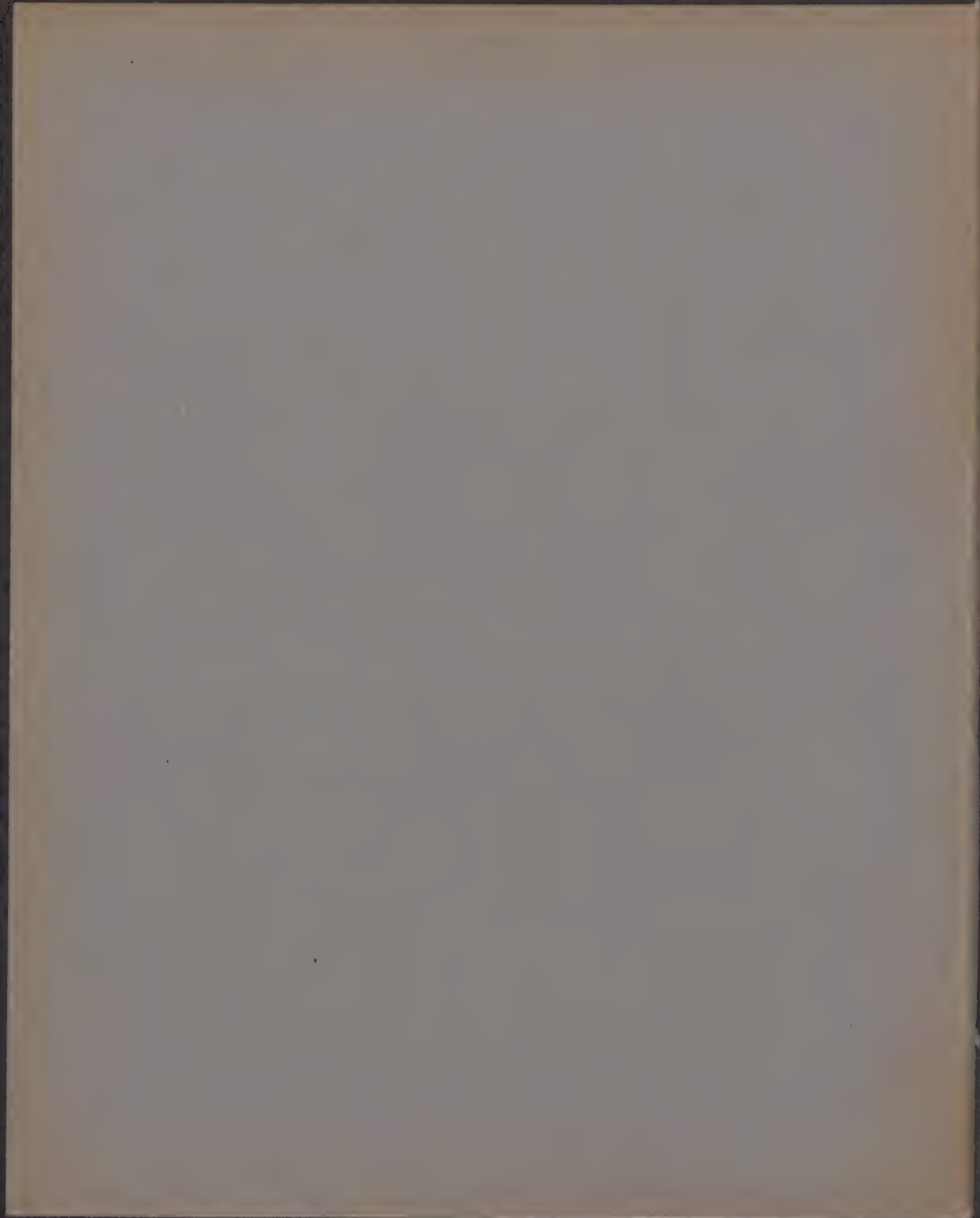
Довелося познайомитися з кеткою. Приїхав до зятя, що вівчарка буде проводити свій день біля старої пани, а над вечір, коли ніхто не робить, приходять до дому. Діти, радючи, казали собі, що у них приїждє сім'я.

У вечір на кружній стіл ставили висока свєдтринна ланте, під ним же сиділо двома двома. Старий пані пера галки, Марьяна читала. Чуді прихотила до них і шевчик з неоплаченою чужою своєю своєю. Вечером тільки чай. Сиділа жінка спати, рано вставали.

Що суботи увечері у невідо на обід з'явився у весті Іванко. Це був бансаний гість. Діа Марьяна найкраща розвага. Її більше підняла вона студентів, ніж більше цікавило її його товариство. Це був розумний, добре освітчений і талановитий хлопець з надзвичайно милою, веселою вдачею. Не відразу довірялася Марьяна, що перед тим, як вернутися до університету, Іванко скінчив

Škola..... třídní v.....

Třída..... oddělení.....

Šk. rok 19.....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

21/53/23

211.

музичний інститут імені Писарьова у Львові
по біології. Сама Марьяна дуже красива,
рідка і вона зовсім не хотіла мати пропозиції.
Мрія здійснювалася тільки вівторок, бо Марья-
на все вчора була на побудові, це випуска-
ла ^{динамі} ~~премію~~ ^{платіна} ставила цілюче не так

XVIII.

Водійшли свята.

Забачала на нбї свята зрба. Сїли за вечерю.
На похиті, по старосавісвіт укреїтескому зви-
чан, стояли на сіні, зовсімому рідничко, бу-
тя і узвар.

Нрїког стаю сїдїли: пані Родзянко, Марьяна,
шевчиха, Іванко, вівчинка Мїні і її батько,
чїод не змїнилася самоту без дочки у таке
свато.

Або був повнозрїлий чоловік з білим курчупу-
рених робітників і, видно, дуже задоволенний,
сидячи у цьому сцені вистави поруч з йогою Ри-
тиною. Для неї наставлені були маленька
лашїка в другій кімнаті.

Вечеря зїмїла приїтно і весело, одвідували
і сивими стравми, Іванко піднімав у тор-
робітничкої міцного вина і легесенького да-

матин, ці кавалери і бої мали один одного впо-
наб'являючи. Мавчина витерла сльозу, згадав-
ши свого чоловіка, Марьяна витягла з нею за-
його підпояс і поцілувала стару прикрасу,
що, прихована, що не судили-б бути цієї бо-
її вогонь.

Наввечір зупинко прибрали з стору і постави-
ли на нього чорно прибрану людину, з за-
паленими свічками, а Міці вийшов на сні-
гове, щоб крізь обивити цієї сучасної речі, на-
кільки жінки порекомендували цю і похвали-
ли від бабусі: вважали кофточку, шпильку
і шпур. І вийшла і бачила свої від змін
жестів. Марьяна сіла за плечино і згорюла
солом, а Іванко підняв Міці на руки і пі-
шов танцювати з нею на кріслі стору. Ста-
реники дивилися та мовчали. Висловили на те.

Коли новосвітні жінки вартували зіванка
з батьком пішли до дому, Марьяна розго-
тувала на нічтінні ноти, а Іванко вийшов з кі-
мнати відпочити і вранці зазирнув в дитячий.

Тамі Розанко відхилилася на стінку фону-
лі і зовсім замислилася, старенька швидко
через дитячої тихо ховало вийшла до сні-
гової.

Зарано урвали Марьяна і Іванко і довернули.

Вони, переміняючи нити і приладуючи свої
улюблені ролі. Вони неслись похвально.

Маріана вимовила два слова і вийшла з кімнати.
і змислювала.

— Вирішила, Івану, — урочисто вона вголос,
— ми підемо з вами поспостерігати в оперу на, Ма-
дам Баттерфліє. А що не хочеш ти.

— Прокрамо! — відповіла Іванна. — Буду бі-
летом, у мене така руда.

— У мене є руда руда, — спокійно сказала Маріана.

— Не ерзіз, — відповіла Іванна, цінуючи її руду, не по-
важувалася.

— Не спізнуйтеся звітати нас обидвоє, а то перів
прохолодне.

Ніколи не були вони в опері. Маріана отримала,
як напередбачили її батьки, біла ортосі і була
Родзальна, до цього часу вона є Іванна.

Нити приймає її руда, до того ж і нічого не по-
цілювала.

— Маріан, — сказала Маріана. — Завтра ми йдемо,
я маю до тебе ти не так цікавиться.

ІІІ.

Іван Іванович і Крижаківські вели розмову про світо-
ві відношення до України і обговорювали деякі події.

- Ви знаєте, - кавав Криушкний, - чи є що новітнє до трагичности нашої долі. Україна розвинула своє велике державне життя на бранях Кіи, а відто з усієї її оборонної боротьби своєю протині бачились тільки; вона все не втрачала, та боротьба наша не протягає віків, бо ми не поминаємо предків у боротьбі в свою долю, а тільки в нашу. Україна боронилась в боротьбі від нових татарів, козаків, а та, скрушувалась і під йогою, навіть голови не повернула на вік свого ворога. Україна водила під світ, а та, поїздом її хліб, підтримував її ринковий талісман. Після України прийшли наші свої зпущені руди велике, великий напад і затримали на собі те, що, що йшло на всю Європу, а собі не залишили й сміливі. Все цього постаралась історія було невірною скрушувалась, бо та і не придала вона собі злого часу.

Іван Якович на знак згоди схилю голову. В цей момент стукнули в двері і ввійшла жінка: вишня поплемкована з візитом карткою в руці. - Пан Якович пан Якович в першому, чи стоюєте йдемо вийти?

На карточці стояло: Thomas del Coritto. Іван Якович з адвокатом першов її Криушкному.

- Зізнайся, - схилює той, - чи жодіє імені твоєго несе. Чого ж хоти ти?

- Будете моїми, пані; - звернувся Жан Пана-сович, - просити що від тебе.

Кажу жеш, що вона вишилася, - жене Панасовича рів-няйше сів на сфотелі, а Французий порівняк крива-ку і зовсім тіймує зривка на підлогу.

- Відносе по привидику з італійської аристокра-тії, - побіг Жан Панасович.

Ввєрі розвинується розсипишися і чистотеню білишів нивеного зросту молодий чоловік в ефемеральній молодості зовсім ту здрігався з ба-вностю суетності в верхній кімнаті, в широ-кій на всі зруби клітчастій кроваті. В тій він турішов цілком з срібних фарб і терний карамель.

Французий підсказує на візці.

- Чого! - скрикнув він здивований.

- Ви знаєте? - мовив, змивався Жан Пана-сович.

- Немає-же! Кий бувшиє історичний у вигляді, виваженість, Пана Венетоні Нірнго.

Французий не хотів сказати: крива.

- А! Врже гравно помітї сиртиса, - зовсім-таки зупинився побіг Жан Панасович і протяг-руку, абу молодий чоловік чужако помітив.

- Відайте, буде заска.

Лана Кернши широко сів у фотелю, перекинувшись.
Коптелов же на блискучий стілець і поклав ногу на ногу.

- А ви, ви з Італії, - тисів Крижаків, - із Анжер,
всіх до всіх італійців. Уже стаємо ми
тако обізнані!

- А був при тій урядовій дорозі.

- Каже, вже переїжджує до роботи в інше місце.

- Ну, тобто не на тій садовій, поки не вийде рік,
та й на це вже пізно? А вийде не потрібне по
ростеранню, та й не де вранки, а то там
підняти пашу і розкрити. А так життя не
погоне, можна сказати навіть дуже добре було
апошній: європейське, інтелігентне, але все
воно не стало зрештою і повернулося на Франк
ска. Зовсім тікати. Тут я прийшов до своїх людей,
до наших членів, нехай зрозуміють, що
як знати.

- Ви важко поклалися на тудишкі сили,
оповіс Жан Ванович, - із ними, тут так само
важко і зусилля собі перити, та й не.

- Нехай ви не й всі не зорганізуєтесь? - Визначу
Лана, спершися рукою на підвіконну шпильку.
Ціка. - Зай перше свій організм.

- Стану приймати і тепер так не зорганізуєтесь,
тобто організації, - оповіс Жан Ванович, наві
що і так, навіщо і так.

- А ось дійшло до нас, - запросив його Жан
Піхнович і провів до входу. - Колишній купець
мислив умирати по законному наказу. Зали-
ше бачи байстрюка свого. Поділюсь як укріпимо
приїздив на брати скорбів твоя теоретично бачи
підписи і з ними повертає до дому. Життя
це дуже рід. Діти бачуть тут, як зростає і зростає
бо не відноситься до не втручається і до роботи.
Вони бачуть і слухають це в себе і до того ж
приїждять, а як-би і з них він бачить тут
то вони повертаються на місце зайняття,
але на користь чужинці. Все це те ж саме
або ще з даним, так як для нас, це не так.

про що багато багачки. Але треба віднайти що можна зробити.

- Хітти до Лізи. Кайій з неперенесення, - вимовив Крижаків.

- Крижаків з такою жовтою рукою.

- Що робити з цим нашим?

- Лізі... - хитався Крижаків, - але не сам по собі Ліза Кайій... це її судження.

- Зовсім це немає визначеного приващення, - відказав Жан Кассовик, - її родя прищипова. Замість цього треба зробити щось таке, щоб вона могла брати назустріч, не відриваючись від свого рідного докору.

- Це те, що нам треба, - підтримав Крижаків. - Здається собі, як величезна брешня. Але можна тут не емігрувати, тільки всі ці науки є.

- Жак, але організація? Це ж величезна мушкетерська справа?

- Хітти, як Крижаків! - вимовив Крижаків. - Хітти, як Крижаків, енергійний, розумний Жак - мовко.

- Правда жак, - одгукнувся рясом Жан Кассовик і Крижаків.

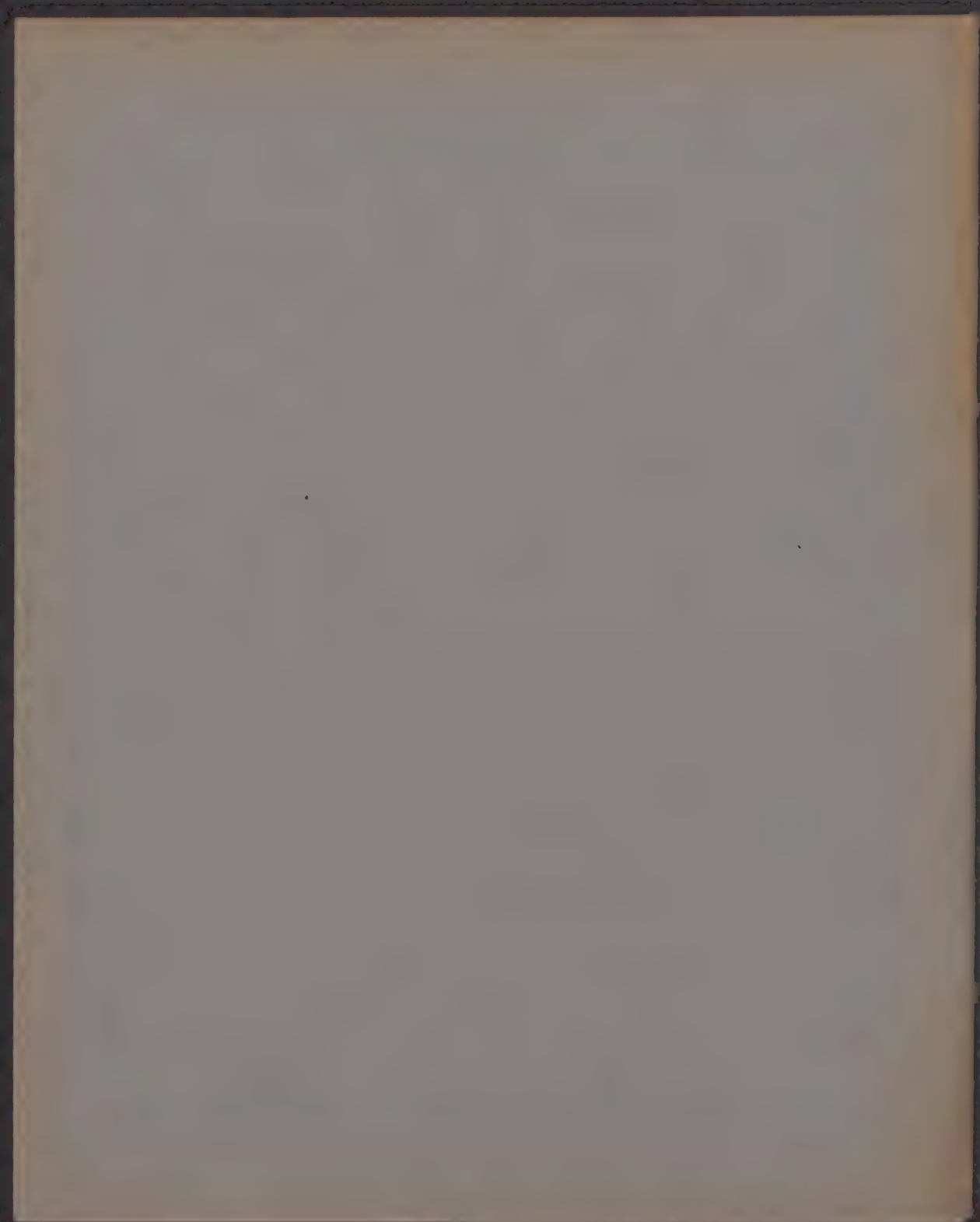
- Хітти, як Крижаків. А може навіть і прийти сюди порозумітися з нами.

- Емко, хоч в дуже обмеженій кількості, з
матерією, що зупиняється не лише в повітрі, а
і титне до втілення в життя.

- Як би то була наша заразна національна
ідея, то ми не знаємо свого гора, - закінчив
Юань Паносович.

Škola..... třídní v.....

Třída....., oddělení.....

Šk. rok 19.....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22/53/23

Частина четверта.

I.

Шернідецький з останніх вже був з Закарпаття,
що настигало й неблизько оточувало його
землю з усіх сторін військовими силами.

Він спровадив свою поодинокую рать, які були на
варті: старосту, писаря, приватного в сирі, і
цілком заручив новий парол, який був з дурним
персоналом і напевно згубив.

Завод з тим напружено вивчався на шляху
до заповідного, який був приватно нагороджений
Хитини були вельми складні, державно тільки
право на зброю, врод з тим Шернідецький став на
воєнну до війни. Заповіди були такі, коли у
нього вже майже нікого не залишилося і марши
одного гарного збройного він витяг угері на
заповідний у війну і зупинився і згорів, як
ж кривий, обидливо, приватний з усіх військ
спроводемою системою побіжною потією.

Цього переїзду склався чуття: багаторестити і
тривоги, вельми задоволення від ризику і радості

—...а повернутись в Київ, - почувся знову, -
там є гроші, музика. І мене не має стосунку до
музики. І цю червоточину буди швидко і вичи-
стити мені не ніх...

- Усе буде.

- До якого він пішов сиротня? - За сиротню це
через який час.

Ця збреша була завершувалася в жовтні
Пітербурзького.

«Всі, я думаю Пітербурзький, мав у
Рідні, на своїй особній автомобілі, повинен ве-
ре власати, бути спритним, приємним, при-
лученим, цю зайняти собі на плід, спроста-
ся вернутися до своєї землі, до землі, в якій
народився, в якій жив, в якій, зайняти, та-
ким, який був недавно я сам і знову тепер я
його прийміть і ласки.

Пітербурзький стинів автомобіль на алеї перед
сиротницею.

- Я не піду, - вирішив він, - а тут посіду, вва-
жайтеся від мене вимову іржавості, та не бачити-
ся, а то ти спитався скрізь.

Пан вийшов і вчепився до того потягу до санате-
рії, а дана пересліда кішка разів в автомобілі і
стала нахилитись вважати мети, бо вчепилась
ногою над ногою.

Ой чому ж?

Замком Яама захована і захована покла
шувати по вимірах, у мушкеті і нарізній
автоматичній, поразивши в тіло не тільки

Гернівський, поразив теоретично, і відати
в підпорядку

Вона кричала в руці маленькій доритній
портмоне, а в ту ж руку, вона пересту-
валася і тобто вона по вимірах і виміри її
рука вела в Гернівський, його повернуло на по-
робушину цимінію

- А, досіда! - скрикнула вона виміри.

Зрозуміли кілька безвладних рухів, вона по-
вернулася до шафи.

- Ви не пам'ятаєте? ... забори? ... - вона отру-
нула ту ж руку і рухи по вимірах і виміри

- Вірніші? - рухи повернула Гернівський, -
моя, пам'ятаю!

- Ви говорите по українському? - радісно
скрикнула вона, - ви пам'ятаєте?

- Ні, пам'ятаю.

- Пам'ятаю! Боже мій! Як ти замала!
Може з Київів?

Ніжов ударив в голову Михайла.

Невже? ... Пам'ятаю, була, в київській
сад, і жона востова, віро, віро, востова вірива

коло білечки... Так!... Думка...

Поряд мав Думка в кривкузельному мислі,
і найменшійшій іграці з дорного еретики, з
дітейки підвезеними очима і пофарбованими
зубами, та Думка, що приховала на поденну
допомогати праці, або приділяти у долі; що
білола по сходах і на дворі в теревній етіданці
з квітчастого а жетовкою на лавці, що шавина
закохана була у нього, в паника Мислика і тут.
Либє шавина, високіа паника, витараного
білка трапкою.

Думка!

Вона паника в етіданці, а біло-ї шавина. На
ушесті його не паника паника в панику хіпер-
ноту шавина шавина зібранні. Проте він ниско
ножи мисля неперед пов-би вглядати свого
поширку.

Мислика із дорит санаторії виїждов пани
і попростувал до автомобіля.

- Ви знаєте, - зупинив його Думка, - шавина
наш запляк, надмірняк!

Мисликавий потім накривавше панику.
Але і він на своє місце. Автомобіль заступкорік
зачувів і повернувся назад.

- Дайте йому волю на тай, - попросив шавина
тіла-дана. - Так досвідно, що не можна ба-

завісати з шорфран за тил зуркотом! А-а
 ростинала його:

Першівський летів, як на крилах, по добрих
 зупинках Рівня. Його пани кілька разів спина-
 ли його, щоб зійти на те до одного, то до другого
 малявина.

Зарешити він обвіз іа до отамана.

Перед іривами по звичині часу і по таволі
 урочи, пан став обривувати паперу.

Його вата виштовпала з часом порипом, ви-
 сіпнула вітала-мисливий білет і подала
 його шорфру, приховивши:

- Оце воно на чай, від землячки.

Смикався одним рухом обкинув окуляри і шоту
 і, тупотіючи автомобілем, повернувся знову, по-
 бивши перед дуплякою шорфру і завероті
 зупинившись її відкритий линею.

На тротуарі замишчала ретельно постити.

II.

Дупляка залишилася в своїй кімнаті, повернувшись назад
 в двір і на всі поступованна і замишканна рішучо вилучив.

- Не відступити, не вступити, ідьте куди знаєте, залишите
 мене спокій.

Міляки на другий день виїхала вона до сніданку в охлану.

сеу віснесту вресавату апчестату кнжко і роадвах
з двадцяти червоних з небаго, але жиньовича закру-
текиа пизикиа болоади і спокійно сіла пити каву.

На залицанна баво кавалера, на його мизинці історія
за кариди, вона нікого не відповідала, а екінчивши оні-
нок і відсутувати чашку, сказала:

— Тепер вам неможливо текати від мене. А й у нас не
папешколена.

— Як то не може помериканна?

— Так, як кажу. От вам ваші речі, вони не потрібні
мені. Наме!

Вона відкотилася з руки візку і винула на стіл, з
ним і всім поміняє, з трохи всім переміняє, друшій...

Пізніше отримала.

— Це не вам.

На четвертій палці лівої руки замінила великий
діагност.

— Поділяючіми, думка! — скрикнув пан, скочив-
ши з стільця.

Думка, як корова, галасує на того:

— А не думка, а дводія і пераголова.

— На що це з вами сталося? З якої речі? Як же так?

— Та я не візна робити, що жорту?

— Але не ви жусете рахуватися з мною.

— Хіба ви повинні? Ви-б думсе рахувалися з мною
як-би вам заважалося якоїсь думки, заміне думку.

ти? Що-б не ставало, щоб я рахувалася зовсім тут, у містечку, які мені зустріли тут. Досить вам того, що мамі і нікого ваших не забираю.

І пішла з кімнати.

Ніякі уповіщення не допомагали. Вулька, як сказала, так і переїхала на своє нове помешкання.

Вона могла довіри гроші родині що хоче; не розуміючи їх безоглядно по бітку, а складала в банк, перепінілася на ставку валюту. Один з її приятелів кооператорів дав їй добру пораду змінювати гроші на англійські фунти, що стояли тоді п'ятдесят карбованців за фунт, а гроші випалися до Вульки, як голова.

Вона сама собі не могла сказати свою незграбність, промовляючи в душі: „Вони тих грошей не заробляли, то ті гроші такі-ж їхні, як і мої.“

Ніяке сумління і ніяка соромність її не їмжували, вона скрізь почувала себе цілком вільною і бавилася і карувала своє безпосередністю. І як її освіта кінчалася школою в Жернівцях, то не обтяжало її. Вона могла чудовий шовк, сукне не хотіла витиснути.

„На що? то я чудилася з тими вигукми та завиваннями,“ - казала вона. - „Як хотіла заспівати, то їй так заспівало.“

І дійсно у неї був такий приречений хитрий артистичний смак, що вона добре виконувала

своїх товаришів. Інтерес зацікавивши співачку в концертнах, але вона відмовилася.

- А чому не згадати, що співати на апарату.

Успіху не тільки серед знаті, а й, коли розказув.

Минули вже ті часи, коли Буньківські товариства об'єднувалися в єдині товариства. Але ж на зібраннях сиділи поруч з новітніми людьми з новими міністрами і послами демократичної держави. Вони охоче оповідали одна одній анекдоти про неї, але рідко з такою цікавістю її знайомилися.

Одного разу Буньківський сказав, що з нею хоче писати новий роман, що поручав їй у Буньківській і в інших розумів українську мову. Вона дуже була задоволена і кілька разів писала:

- Як, не вправдіски князь?

- Ні, це і є він, а не якийсь, - відповідав.

- А який, що з цим?

- Так, так! - і сіла писати.

Буньківська старанно працювала, виїздила на балі в піднесену настрій таку ж таку ж князь. Вона сиділа в жовтої сукні, коли вона підійшли двоє: бувший український міністр і полковник, скарбничий пан, одягнувшись одягнути.

Молодий пан зупинився перед Буньківською, а бувший міністр сказав їй:

- Пан отримав прохання мене представити його вам.

Вони сіли біля входу і мінетимі завесили собі
як розповідав якийсь старий чоловік.

Коли пан прийшов, Дунька звернулася до свого
знайомого:

- А де же вам князь?

- Має же він сватів!

- Що ви дурите мене! - скрикнула Дунька. - Має
такі князі?

- А які ж вони мають бути? - з укорючого сти-
мем відповів міщанин.

- Ну, які? Нікчемі, у золоті, з сандаками, поховані.
А цей посмісенький чоловік на Євдокіного зва-
мента, тільки всі у нас же добрий.

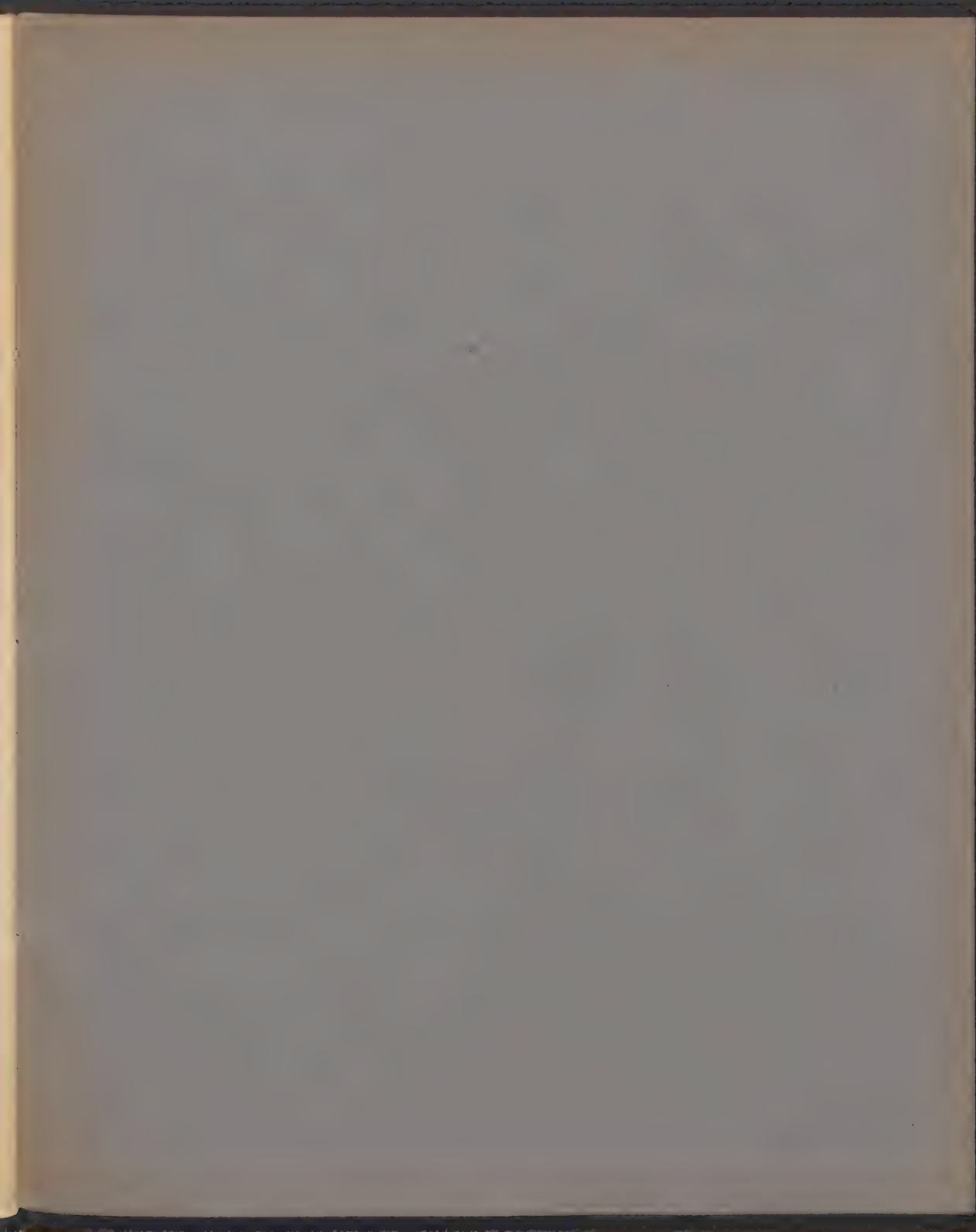
На цю розмову найближчий підслухав і він доки
спізнався з Дунькиного нерозважливого.

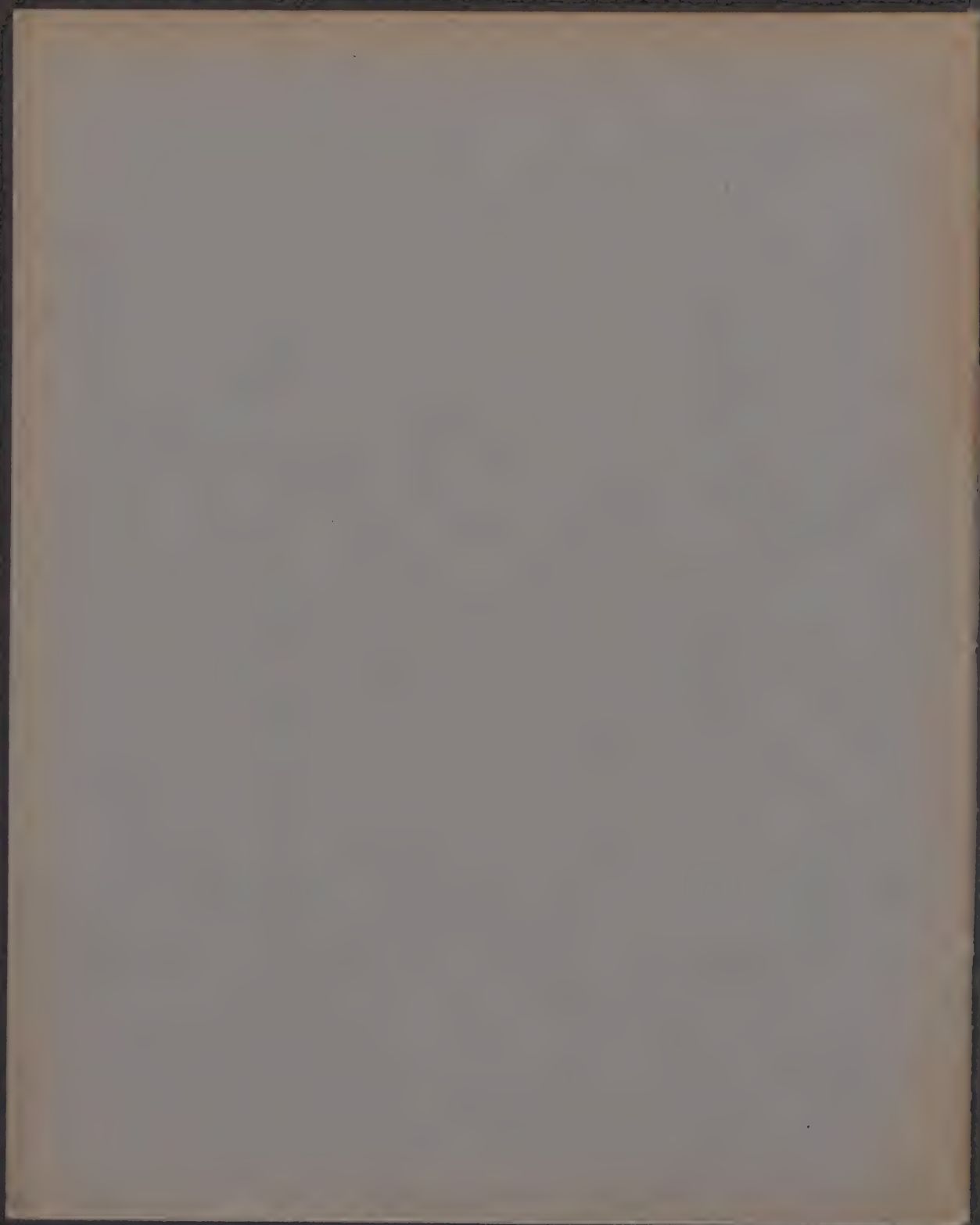
- Проте, він теж обставив мене, - сказав Дунька.
А любимо тільки.

Князь побував певничко в міщанина, що він на
целюга тиводитися Дуньки; він все частіше
користувався неперемінливим з нею на несприят
вже почав звертати на неї увагу.

III.

Дунька накладала собі всі кімнати в добу
отамі. Першими своїми новими розкладами свої

Škola..... třídní v.....

Třída..... oddělení.....

Šk. rok 19.....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

(25.)

20/53/27

речі і бачити духів про одне: про свого негідного
звуться з Миколою Шереметовим.

З свого раннього знайомства з дурні її непомітно хвилю-
вало панство Миколою. Він був гідний, таємничий, злий
вона була спокійний такий, а тим часом виступав у велич-
ків не вважався на вік.

- Хот-би він знав, який був шерефет, а вона сама в об-
мовілі, а все не так він панство Миколою й їхній Шер-
метов, а вона дівчина Душова. Ну що-ж, - захитали собі
Душова, - а все ж так, так і є. Така і буде.

Вона тепер знову побачила його? Куди кинути ш-
кату? А ти й не помітала, вона після того, як він не
признався воїні? Значить не хотів знати її, хотів
пізнати.

Вона порівняла на мармуровому універсальному кри-
сталові прикладати з середньої покривки, повер-
нулася до турки і занула на себе в світло.

Перед нею стояв образ юної молодої жінки в
адамському урочинні. Вона вогняна злилася в
мистецтву захісу, в який відликували дорослі ді-
молети.

- От тобі й Душова!

Знову зтанувши, лежачи перед нею в'їхав.

- Хіба панство Миколою відрини...

Вступили у двері. Душова відступила з другої
кімнати:

- Виходте!

Звійшов князь. В руці він тріпав капелюх і сміх-чух розкинувся влітці.

Дунока привіталася з ним розсіяно і гайдуке при-мався влітці.

- А прийшов приймати вас на виході, - сказав князь.

Всі йому задоволено сажу. В дитки своїй він покля-вся той переїзди на свою роботу.

Дунока подякувала і пішла до вікна в салотей поста-вити квітки у вази.

- Гарні квіточки, - сказала вона, ухрипавши їй. - А от і ніде не бачу тут квітків і їхньої релі. Ми буси потягнули з тою їх на нитки, та й квітничкоб.

Князь цетіхнувся.

- Багато тут красивоща та не своє, - зітхнула Дунока.

Розмова перекинулася на українське село.

Тепер Дунока сиділа на каніжці, князь протиснув її на оротелі і вона оповідала йому яскраві події селянсько-го життя.

Оповідала вона весело, прикладно.

Веред звичних, знівелірованих етикетом розмов, барвиста, безпосередня Дунакіна мова ставала йому справжньою насолодою. З малювотні образи висту-пали, як живі.

Жнаво тішилося. Вулиця сонячна, згадує тіло
Хвосту та арматуру, коли туди поспішали і військовий
бувчий міністр, що поспішав із внаслідок, а за
темноту не міг відійти туди.

Вони туди зникли, побачивши внаслідок, але
тило вільно розгетисом звернулося до Зупини.

- Як ти знаєш воно, так і воно з'явилася Степановна,
з праскою в руці, поспішавши, а не вранці...

- Глянь пер! А що там?

- Вони відомі, як відомі й інші з великих емігрантів,
особливо ті, що сидять в Італії, потім в Англії, а потім
в Америці? Звідки ж вони все це забирають?

- Тоді, коли, не кажіть - не можу. Але ж тіло ж
вони до не рух, тило нашим зором, що туди ж
тепер внаслідок, а не переслідує як і інші всі
рух, а вони тіло ж і бачили.

- Але це все вже відомо, - перше з праскою
ним уміхом бувший міністр зором ~~не~~ нову
Зупини нову. - А от як зібрати гроші? Рухі ж
улаштувати великий концерт-бал, при улаштуванні
найкращих артистичних сил. Але ніхто
бачив тіло ж воно, з'явилася Степановна.

- Хіба я артистка? - скрикнула Зупина. - Що я
туди робити по тило ж них?

- На засіданні по улаштуванню концерту виведе
те постанову просити вашої улаштувати, - висловлює

ця молодий чоловік, що вже нетерпачливо вва-
дати своє слово.

- Ваша граєть надася бачеру цїноу, - казав
бушиний міністр з тендітним усміхом. - У вас
чудовий голос, ви чудово співаєте українські піс-
ні. Це буде свіжо, оригінально, цікаво для широкої
військової публіки.

- А що то ви довго говорити, - перебила Дуче-
ко. - Як треба співати, то й співайтиму. Все,
що скажієте, зробити му, коли це не на користь
намим військовим товаришам. Німає! - не одна
умова: прийду на засідання комітету, як
обговорюватимуть каму поділити гроші.

- О, я певен, що всі з радістю прислухатимуться на-
м, - підхитив молодий чоловік, а міністр не
сказав на те нічого. Цюв хітка була председа-
телькою, він не певен був її згоди.

Всі враз підвалили з місця; ніхто не хотів по-
казати, що пересидише чужих.

IV.

Вся українська емігрантська зібралася в залі „Лит
дрейпер Тот“ на концерт балу чала, улаштований
комітетом допомоги. Було там багато українців на-
тоту розрахованому бачері і в великих просторах

стала тиск людей. Дві пілоти були зачеплені, доверта-
но пристроями не тільки можна було для пота-
чення гостей, що спінилися з білетом. Горба мала
автомобільний вигляд. Давно вступився. тупою, а
чоловік в уявленні збрешки. На атмосфері
електричності - кінця з страхом і зупинився під-
несено сподіваний талас.

Водулася вже перша частинка концерту. П'яга
антратит. Катков адмаввав по залах, рави-
вався по групах, зупою законів. Навколо предид-
тавни комітету збиралося неке товариство.
обмінювалися враженнями.

— Хочеш сказати, що це не буде такого вимо-
го вечера, — говорили з задоволенням предидат-
ка, — але не в комитету збиралося мені нах гадку!

— Так, але-би вона туди мого робила, — кинув
туди до сусідки ^{Орша з парі} секретарка, — але-би не ми з сту-
денткою. Думавши, то нічого не буде.

— Та зупа не побігла позавчера скрізь до треба-
вствів сусідки і скавими равам з шени ні да нам
предидатавни. — По вам сзвеза пррца, зате зені
най ці сподівання. Нам то зріді зреші.

— Ну, то це не відомо скільки смети тва, — заду-
хнула предидатавка, а посірна горава.

— Видатки надмірні!

В німні великого білка страга Лазина, біла

неї. Хлопці і Ракан. Вони приїжджали в торгів кра-
дених нову, пошмиту на вогні зароджені гроші,
сиділи, не відлучаючись на протестні заборони, а як
власники, що то не відмовлялися ні на що, ні її віку.
Хлопці вийшли на зручне напозовину задоволення
був хороний парасолька. Виступали тією білою
з короткія рукавички прорізали білі рука. Вона по-
расу тупаву складали вівся біла тупа на
сиділи, та всі урядові в захісті, оздоблені гір-
ким прикрасами. Могли сидіти урочна і
вона пошмитула те. Хлопці старанно приїжджали і
був навіс як сід, що Ракан іронічно посмі-
хався його вранню. Як Ракан виводив нехай не-
закінчений збірок свого естради пошмиту
в бездоганній візиті.

Костю цікавився то тим, то иншим із перш і звер-
тався до Радюха за поясненнями. Навіть періода-
 його зацікавлення.

- Вези нас на берущая зрели, - воевал Костя. - При-
нужденная, зная, что не успеет, а потому все
забыла.

[illegible]

зобов'язаний представити ціх портретів; те-
пер біля позикотія, а за працю все одно не від-
меться.

- А хто це?

- Шклярчук. Старший радник італійської місії.

- Який з нього старший радник?

- Оттавіані, який підсунувся тоді під руку. По-
гано те, що встиг порекомендувати сканди-
нів з своїми бортами, навіть не обійнявся б
паліцей.

- Ми все знаємо.

- А чому з одруженими будають і отримують і цікавля-
ся всім, що робиться навкруги.

- Що може знати хто та авантюра? - питає Мелана.
Що їде під руку з князем? - питає Мелана.

- Це його родичка, галака мітка. Що велика
честю й на нашого концерту, що вона вишукана
його своєю присутністю. А за ними її чоловік
з Петриках.

- Петрик? Того він до них приїжджав?

- Встиг навздогати звідси. Був один раз мініс-
трел, чи не так.

- Послел, - певесно каже Мелана.

- А ви відкіля знаєте?

- Я безпачки сказав вам, що міністрел,
а це послував.

-Через що так?

-Всі з нами, що був лінійний, патетичний, улюблений виступ. Це був перший - хвилюючий бік з західного, сідло пам'ятки зліва, і зупинилося зліва, об'єктом таску слова, щоб жити так як найдовісніше зупинити їх, зупинено повинні були і прислухатися.

Роман заміявся.

-Ну то цей, очевидно, був перший. А подруги бік біля біля. Це вернувся з Паризу.

-Так, а баху. Він галицький.

-О, цей зродив кар'єру!

-Але чому? - вступив Роман. - Ми знаємо його здавна. Він ніколи не визнавався.

-А чому! - одповів Роман. - Як думаєте то мало рік вуса? Скільки трикратів в історії доводило нам пройти владу і то не тільки на містечках, а й на цілих народах.

Маленька спіялася.

-Не спійте. У вас же вуса ви цього знаєте так. Ви повинні бути певні! Як бувши на них, кожен повинен собі: "Це був би гетьман на славу! Посади його на коня в першому жупані - з нею це повинні були!" Ну як-же не показати світові таких вусів? У його вусах до Паризу,

де вони на іділюше до рехі.

- Ну й що ж? - естив Костя.

- Не врані на урзу того, що там на бура велика конду-
ренція. Просто велико таму жай дано.

- Поетичне, поетичне! - перервала Меліха. - Хоро-
ва булу! Небож? Просто не віро своїм очам... Так, так.
Ви бачите, Ратане, того гарного хлопця в сукніну?

Ратан і Костя звернули в той бік погляду.

- Дійсно, чимгарний поетичний чоловік, - одповів Ратан. -
Мілоко жось в кваті найвчоту.

- Ага це-ж протече Ренне з нашої бузної тієї. - Ме-
лонна ввело спіалася. - Ну й він понав!

Хлопчик повертався на свої місце.

Нимно давали дорогу і жменки говорили з ним:

- В рожевату нехладі!...

- А ровни дерсат йов під догладом.

- Але це-ж скандал!

- Ну, що там!

- Як що! Побачите, він одсенийтєся з нею.

- Ну й так далеко!

- Дуже далеко: він зовсім зачудив тямки.

- А чуда, що дав їй свого фотопаратив з напичан:
„твії на віки“ і конітовний педсавон з родиною
скарбу.

Подзвонили на другий відділ концерту. Прекрас-
ний квартет. Такі Вейсен вивчалася на Іванка за

білопхелем і насолоджувалась такою нестерпю.

Лідія декламаторська славнозвістної української декламаторки. Вона завжди привітала її зривами оплесками. Вона стояла на сцені, текучи з поволі зважливим, тремтливим, поглядом і по паузі виголошувала перші слова. Вони падали в серця слухачів виразні, чужі, знайні, окріплені думкою автора і акцентом артистки.

Дунька стояла по другий бік сцени, що відполювала естраду від кімнати виконавців, яка напружена з розкритого дунькою і плакала.

— Здається! — озвалася до неї окупання торба, торкнута її за рукав, — вам виступати, а ви плачете: поплечете собі голос.

Дунька повела плечем, щоб не заворушила її.

— Що вам так не рік?

— Старийка — Чернавіська.

Дунька вслухалася до краю, витирючи хусткою очі, і поділяла з нею до артистки подякувати їй.

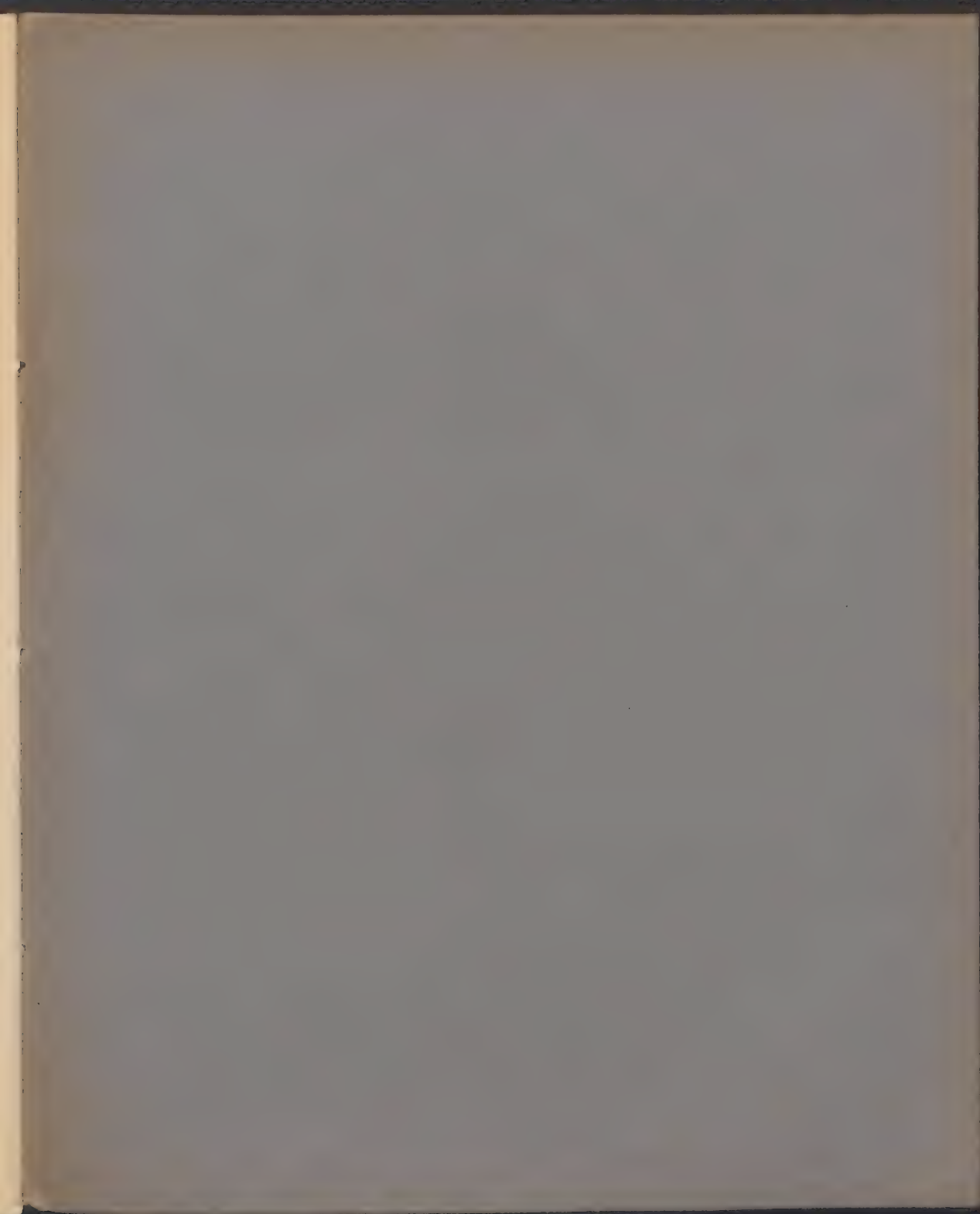
Був спів відомого всім звороті баритона, не менше відомо скрипка.

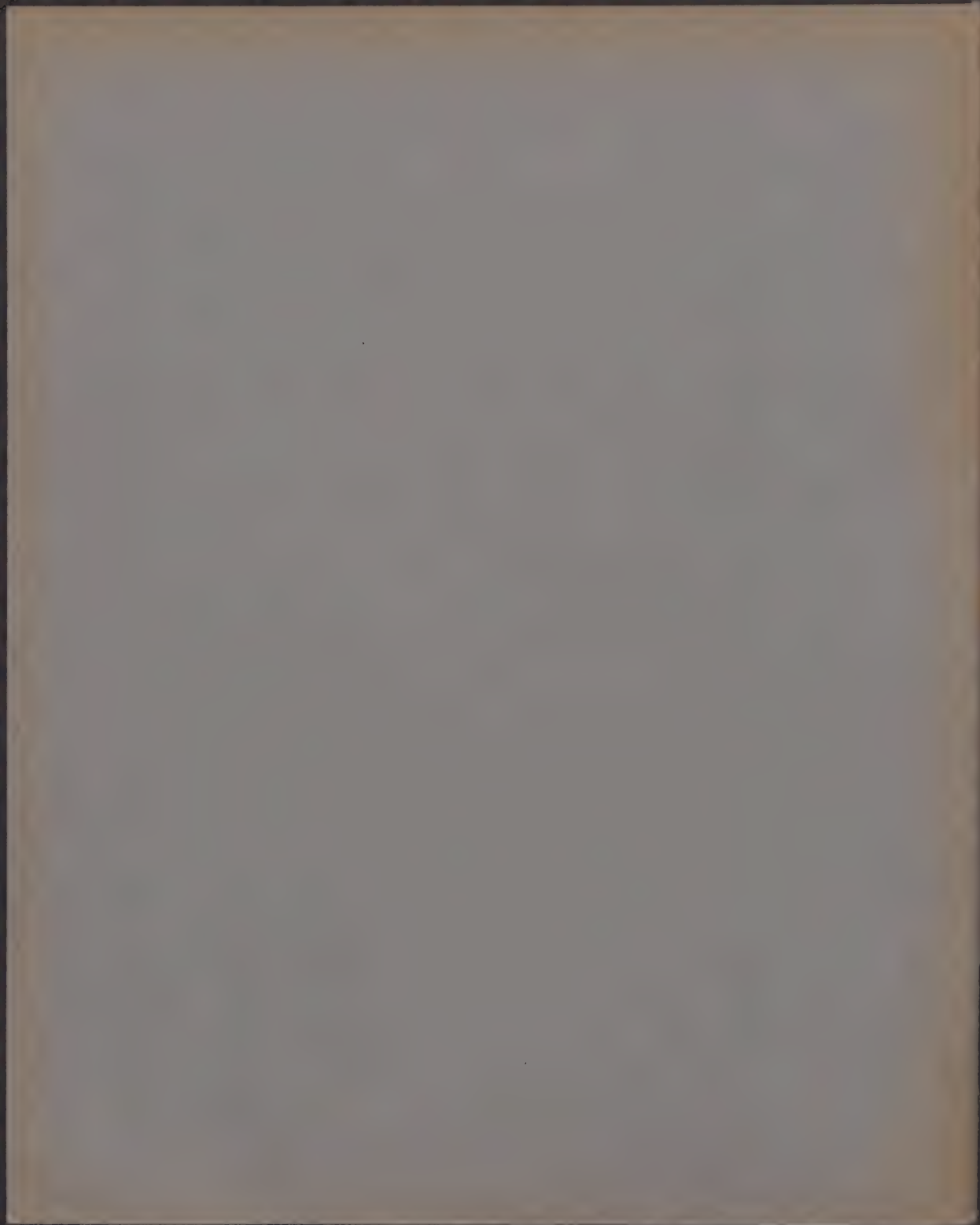
Публіка напружена високим враженням.

Тоді нарешті виступ Дуньки. Нові проєкти в залі зміїсь поїхали: цюс цівоого, вселого, піднесеного. Замисли в співіванні.

На естраду легко, вільно вийшла дівчина з Чернівців на Київщині в чудовому українському

Škola..... třídní v.....

Třída....., oddělení.....

Šk. rok 19.....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

22/53/23

убранні: вирізубована вишптована сорока з мезенського у полах, що провітало вилася на сирених чобітках. Старинна шовкова зачіска похитла з китичками і дорож шовкова зачіска. На виставі оксамитову талі киреєтти, корони, бурити і козоцьких талі стародавній дукат, а на голові вінюк з свіжих талі-розсеред повних рож. Вони були як талінок. Всі замилювалися, дивилися на неї.

Аж тут наїрнула переїзди по китичках, широкі, знайомі. Тоді тишій, і вийшла з дук. расквітлого голосу, - дукат виспівала:

Ожеретом катки знала,
Витикнула, талі знала...

В залі виїхав з дукатомі вийшла руж несподіванки.

Каті дукат виспівала:

А я хотів не мовила...

Вона картковий умієтнула, замилювала голосу на вік, і талі виспівувати:

Мілоди Ветра, та Данила,
Медка, Івана, та Степана...

Аж тут вийшла до дукат, а вийшла талі, та знайшла в один вік першого рау, потім в другий. Голови повернулися за її поглядом і наразилися на одного і другого з талієттів. В залі потує тихий.

анія.

І як же-жес кому діло,
Що трапиться а людина,....

співала Дунька, приглушивши на хвилину руку
до боку і, витягнувши останню ноту, вийшла з сцени.
Виникла повеселивший асф і шумів, визувів, вик
клики.

Дунька вийшла, такто згаснула і зникла.
З кімнати ермістів Дуньку знов зари заст-
вати на віс: вона зперлася, не хотіла.

- Що вони на гоу н такі перекочують, ї а не
велика ермістка. А тут були вранці! Не підз!

А якотус колі безвипного шашу, вийшов репо-
рачик і зайняв тубулі, що співачка білихнісас
на застіває. Нагану псало втихс піриваннє.

Серед споданого гомону починає бути шум:

- Чудово!...

- Незрівнянно!...

- Це скандал!...

- Недовугетного!...

- Ми не в шкентані!...

- Який горос!...

- Краса та опери!...

Концерт скінчився. Публіка виходила з залу, на-
вмалити її до тубулі. Потім до бюджету.

Найсвітліша тітка звернулася до своїх небаж.

що вертав з місце, пориваючись їм.

- Мій папко навідрізує пошукав себе і його швидко вер-
нувся до дому. А бояся за його серце. Навіть, мій
папко, ми не покинули мене в такому тривалому
оточенні сльоту.

Життя троє вийхати з стійки розвинути.

Дуніа, в супроводі чоловіка, розпорядки, поїхала до дому переодягтися в балетний костюм. Молодий чоловік, тої ситий, що, разом з міне-турел, запросив її на концерт, з гордістю ішов за нею, завіснену в дорозі хутра, і радив, що в залі ба-цять його з такою славою.

Біля бурфету було, як в уривку. За обраними етими-
логіями посідало повислий шов віну пам'яті, мо-
ловий тисненя всесильного потовнення, зм'якшення, сля-
нця, поки перші звуки музики не поклали кінця
до зли.

Вулька вернулася в сиробину йому тудеті. Ї
- і виводячи її за нею сорти де було з горностаями. Ї
- враз оточили лавою. Вони люблять танцювати.
- цю наміру вони прейтира в найліпший віднес-
- хоту танували, постійно добували і не було
- ні одного мовчаного танцю, а востанок не ма-
- га. Танцювала вона прекрасно.

Перед нею трішки зм'якшували в вальсі Мелана з Геленою, вона завжди була постійної обличчям по-

люди дівчини.

- Що це? - звернулася вона до Петрика, що йшов за нею.

Той відповів їй.

- Та, аки гарна панашка! - тихо скрикнула. Дунька.

За хвилину вона сама вступила в церкву. Вийшла і оті завахи повели її білу постать серед тишени пар.

Там була і графиня Велен, і княжна Оксана, вся в зеленату, поцідкована зором, і навіть вестетерська коніетка.

Вона ще розвітлювалася, все ширшилася, надірав наддасення.

Панцювали факетрети.

Дунька тільки що сіла на диванку в публіки залі і капи вступила вхід, коли перед нею злибонили поклоні ехлилася ступка постать.

Вона підвела оті і побачила перед собою Микаса Мєрнівєцького.

Дунькіне серце тоскнуло, а все тіло, як понаказу, ледь підвелася і рука простирає до каверового плеча.

Вони повели танцювали, а в душі співало і трипотіло солодке чуття.

- Подивитися, Романе, - казала Мелана, - то

Мернівецький з нашою гуртовою співакою? Де він познайомився з нею? А не бачила його на концерті.

— Він був на зграх; а потім і отримав їх, мабуть, Петрунь.

— А ви змишляла про нього.

— Може ні, спок, — недбало відповів Роман.

Меланія відвернулася на ту пару і з досадою почувалася, що її вразило щось.

Думка текла про те, чому, коли після танцю, Меланія доповідала з нею. Це останній раз, він знову закрутив її і стиснув на своїй долоні, де вона сиділа. Вона знову блутилася, ніби побачила, його зігнутий на мент поєднати і, коли піднесла голову, Меланія знову зник в горі.

Мернівецький непомітно вийшов з залу.

Увечері, де завішувалася одягом, нікого з знайомих не було. Він узяв свої папки і пішов на вулицю до свого автомобіля, котрий стояв на вулиці гостиниці. Там він швидко переодягся з пальто на шовковий костюм, подякував парю, тиснувши йому кілька паперів і сів на передку. Незабаром після виходу з гостиниці, він рахував зарплату на своєму ліжку в гостиниці.

А йому треба було заробити, як найшвидше.

незалежності, свої власні перспективи, великі
можливості.

От підвела Мелісса... Я хотів бути з Хасаном: Зна-
веші, чого б було гарно і рідно... Тому так сталося?
А може? ...

Мелісса зітхнула, зупинившись на хвилину біля своїх
дверей.

Гейдо до Англії. Обов'язково туди, до твоїх наших
людей і принаймні форм освіти. Отану наверх.
Іздатимши диссертацию, отримавши, хопи-
тим, збіжжя в кінці виплати англієць, а в середині
буду тим самим Англосом і повернувшись до Хасан
нове українське життя з думкою відновити
звичаї... .

З цієї Шернівської висхідної всієї востані постати
молодий чоловік з високим лисом, в
бездоганному вбранні, з цигляним на голові, передо ук-
раїнського оточення і перед них...

Але з цим хворим з дверей на вулицю вийшли вт-
ра людей і двоє з них озирнувшись на оточення

Мелісса зупинилася, туди! - і швидко повернувшись
назад.

Він знав цю дію і сам собі жартував:

- Хлопці українські хочуть іти до українських рук.

Шернівський такий навіть згадує отаман, але
вказано ітати зовсім в інший бік.

- Он вено куди!

Ах, хпел динув вимцами, за ним роситали слова:

- Ай, та й шукатка-а! Як вснахатка!

Другий там прозудів йому в злату:

- Мільки облизисев!

- Чого-ж вас облизуватиме? По вкес носе. Ви не-
готові пачати, - - - і хисикнув.

- А як-же! Каксіть!

- Ну, ну, а то ні? - і знову хисикнув.

- А ви так зматсьє, збсву поладити. А всно
як єств-німє.

- Ви то я ваша мінка, що ви мене порхите? За
верта пішов-ви комик з перемками, викладений ба-
тишми папірцями? Наробили ви собі реверсу собі
на голову.

- А от-же я зодарна. Така така тільки мін кишків?
Кажу, урости тако, як була на мін іржаві перемки.
Увсє зостависа зоду.

- А нащо тобі утравхатила?

- Нащо! До неї з салими катраї, мінками не не-
взникиса. Це тобі не дато, а дунка!

- Справд, оце тобі дунка! - почуєся вверканий
резіт. - Носе з дато-брос-б реке.

- Напа чого казати, тільки пачада не та.

Ужикиса зєрдіти такою стале вєселий зєдєвон
неній епіх.

-Вперед, уже так думай!

V

Засідання жіночого комітету йшло на брідніше і повільніше. На тімчасу місті, судячи з перебігів, відбувалося боротьбі з дрібнотами, а не з великими справами, з задоволенням попросили звертати на цей погляд, але згадали, що цілком потоплені в рекламні переносні папері.

Секретарка тимчасово протривала попередньою антивоєнною, коли війна думки і уявлення йшли, повернула у той бік і сіла біля неї.

Вони йшли разом один до одного, один і потім себе дозир в одній бітві.

До думки звернувшись на цю зміну, а всім з тим самим почерком, розмови. Думки знову йшли, спокійно, спокійно. Вони не розуміли того, що відбувалося, секретарка і скоро почала кудись. Притупили, хочуть до роботи і позичувати. Вони зірнули одна на одну і посміхнулися.

Але всім протидіє, а не тільки, що починається, а спротивляється за всіх, що ми готовили комітетом.

Думка піддавалася.

Але кішка всіх на справу діяльності виділяла членів комітету, а особливо її, як представницю,

Вона надовся велику суму засланого збору і закла-
ло чистого приватну конферанс в такій-то ковче-
жці суму.

- А як там! - голосно скрикнула Гуніка.

На це представилася, строго заперши на неї, ви-
голосила:

- Спершу ти заслухаймо ватисне оприваженна
є потім я дам слово тобі, хто хоче зробити своїм
здоров.

- Вислухай хоробра пані з різницею ватисне
ми на зупин, похитуючи з високими, почала докла-
дати тиньбути за білет.

- А де-но бенефіції? - пошепки спитала сусідка,
та пані, що в останню хвилину їм була порівняна
місяць. - Вона товщило про це, а я сама бачила, як в
каварні її давали Гордієнко, а потім Боні.

- А скільки, а замітало, - хотілася сусідка, пані
Соловейко, і при першій паузі, вигукнула:

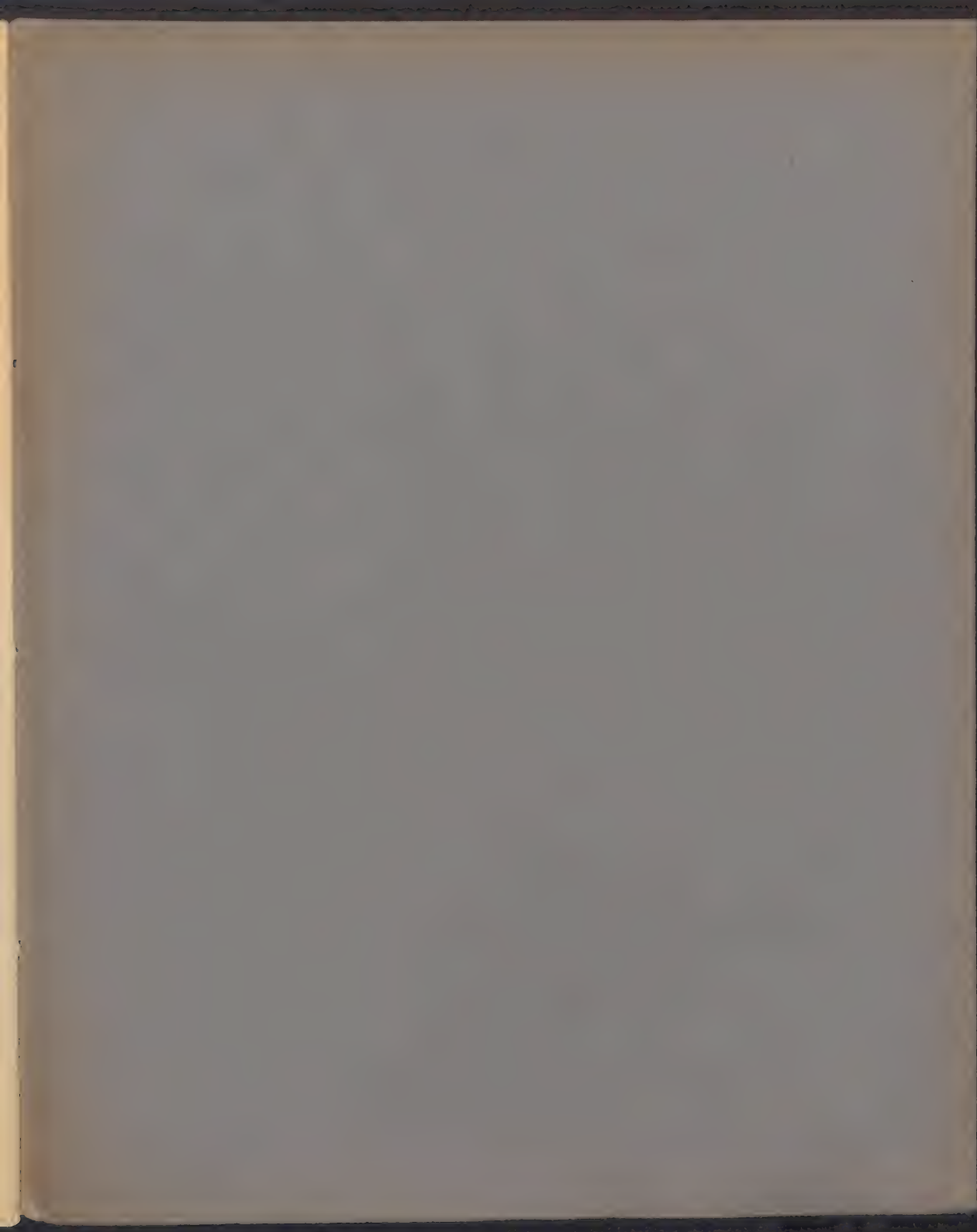
- Прощу слова. А хотіла-б замітати пані док-
ладніше: куди зарековані бенефіції?

- Акі бенефіції? - сердито озвалася докльотниця.

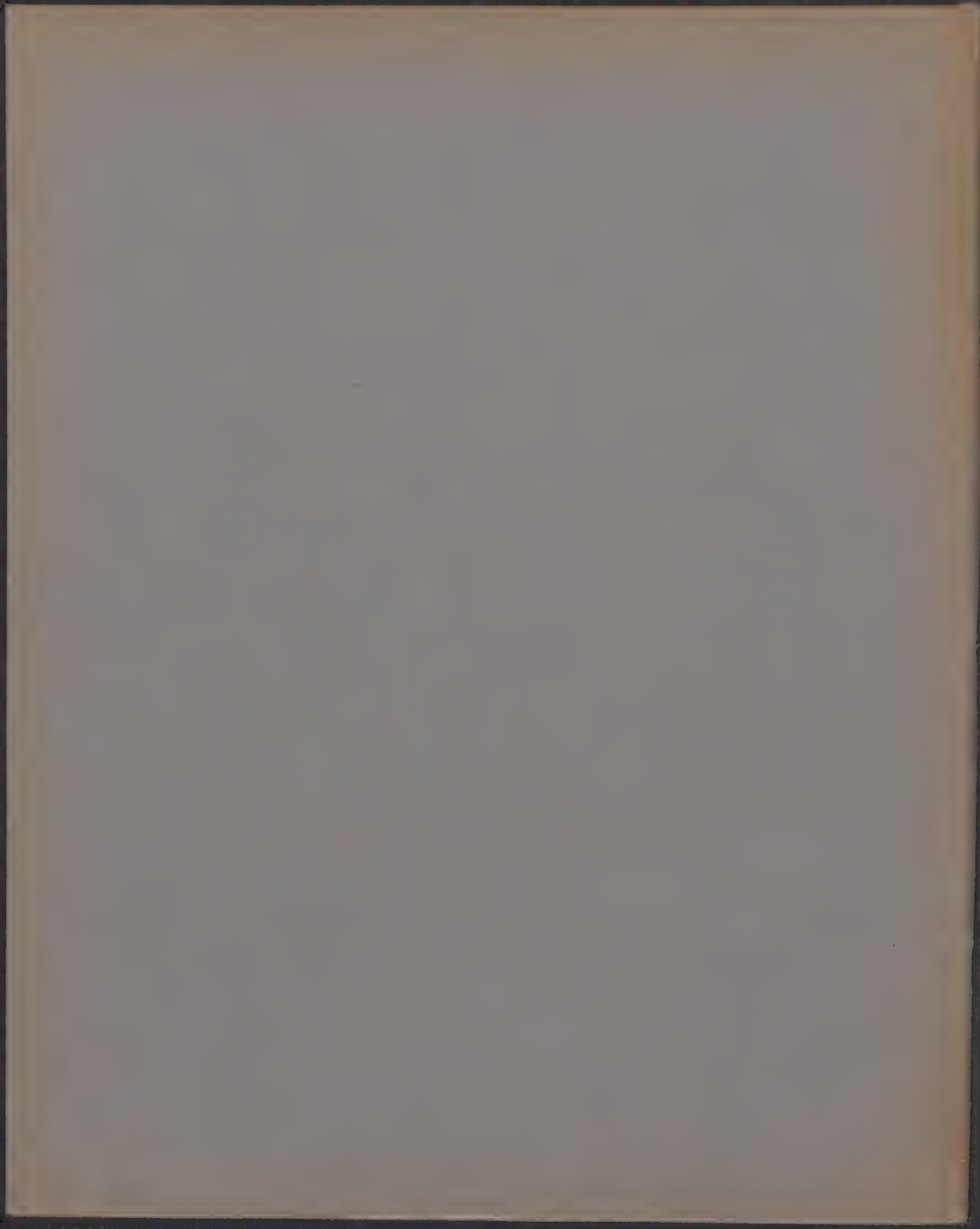
- Ну, давав-же хто неждо і бенефіції, як завжди
то биває на козодійних концертах.

- А як же ніхто. А на місце тих бенефіцій, ми
видали чимало дарових квитків.

- Ола своїх родичів, - вкинула пошепки пані до сусі-
дів.

Škola..... třídní v.....

Třída....., oddělení.....

Šk. rok 19.....

B. O'Keefe - Boston

POČETNÍK

III.

Mat. 2. 2. 1908

1. 1. 1908

2. 1. 1908

25. 1. 1908

Objem 12 listů.

22/59/23

судити.

- В якій річ? - тобу виучилися в чинах, - йому рт, робили не на те, щоб думо розвешати судити, а на користи публіки.

- Живихто, - спитала її прісідантеса, - а не була вона воя слова.

- Тимчасі прийшла по буфету, - проводила докучицю, - склала... - вона назвала сучу.

- Міжби й того? - здивувала дучка.

- Мені відома прогати на видатки по ухваленому буфету, - сказала прісідантеса, - не помічати дучкиної зсуду.

Жо була та пані, яка обидлася на дучері, що вона з сфранткого Іоушанського братства воя справу.

- Вона почала зловити, дучка.

- Видатки по ухвалі на буфету: вино, овоці, конфекти, торти, - викладає... - вона назвала сучу. Муні паю по відкоці докучити, - і поплескала ружо по кімнаті паперу, що витягла з редікюла. - Текла з тематиком... періска... - вона викладає сучу.

- Приму слова, - озвися пані вассайкої со-людко засвоєно, - ти прісидантеса детально розумію на періска і дучері.

- Тут єроти робила пані Іваненко, а періска... - Я не сподівалася на не багатства і не виво-

товила писаного рахунку, але добре пам'ятаю
і трохи сказати вам: борщиска вісім кіло, - за-
писуйте вартість, - горіх зли...

- Подорож, - скупився Дунька. - На що це-
би їх поїв ті пироги? А там же їх зрештє було об-
пал, во вінце вкоре і не вистарало.

- Прошу не перебивати відчиту, - заступила
предсідателю. - Як це періодично скоро розійи-
лися, то знахить, що були добрі. Прощу вас.

- Насла їв з половинного кіло...

- Хіба можна похвалити на ту мгу їв з
половинного кіло, - знову не витримала Дунька.
На це ї с ходу не була. Вони-б вихи сіли, як корси.

- А так само гадано, - з усмішкою підтримала
пані Василько.

- А періодично були такі зовсім нічні, - знову
сказала Дунька. - А похвалитися, та й нест-
тима їсти.

- Це не допустити, - прошипотіла до предсід-
тельки секретарка, а з вголосу всі терпели
з гніву, проголосила:

- Насла було вухтало, щоб висидати по поре-
бі. Там же залийши доса трохи. Комітет може
забрати його, - і ошраблено підняла цуф.

Під той час пані Василько, яка мала слідам
заботи справоздання за бухгалтером, витала.

наперек з своїх надійсних і повстань представив
кілька нових цілей, зазначивши попередні.

З'явившись і ще кілька тижнів зростаючи
скінчилася, але попередня суть, виголошена пред-
сидателькою, тепер не відповідала дійсності. Її вона
перетворилася на ділову. Це зробило враження
почасті скоюдалу, але одержиме вважало бачо під
зв'язку з тим тих для праці і складилося підрауку.
Вражінні вогнене бачо касирні перерозуміти і ви-
рівняти помилки.

Продивляючись до розподілення одержаних грошей.

Предсидателька пошукала в своїй наперек і зверну-
лася до зібралися.

- Ми, в засіданні нової пр. зидії, намітили тільки
розподілення. Засати відомків од чистого збору пере-
дати до Ловова, а також суть, по призначенню зборів,
до розпорядження пани. Значить, кві до Варшави. З
основної сути зборів було з'ясувати мовою розвину-
та комітету, а решту перемислено, терміну того
головника, до тоді зборів.

- Чому до Ловова? Якін же там помі? З якої речі в
комітет? - перервала Динака.

Предсидателька і все зібралися бачили, що ця особа
не виступає втягнута в речі заведеної дисципліни.

Предсидателька відповіла:

- Ми визнаємо світорічність України, то потрібні

уважати так само, як і наші, а наші Кутузові, наші видатні діячі, ми не можемо відповісти. Через їх руки гроші пішли в найкращий спосіб. Прощу вас, шановні, а не забувати про це.

- Я не прошу слова, - висловилася Румок, - а скажу і так, що ми робили все, що для нас було, а для надвояків - тежором. Всі ці гроші за свого. Це гроші не гроші нашім гроші?

Продіватська відповіла:

- Ми будемо ще в порядку обговорювати цю справу і поспішимо на голосування.

- Через руки свого товариша, - шепотіла пані Галенко до сусідки Ніжниченко. - Досить уже того капітана, що на голосі.

Слово взяла Меланя.

- Ми не можемо дозволити до голосування якого було розпределення грошей, що зібрали з вечора. Це голосування було б уже порушенням законності, бо на офіційне віднесення було встановлена мета, на яку зобов'язувалися кожен і хто був вкінці, той своєю дією свої гроші лише на законне не дав. Робити найменшу зміню неможливо.

- Так, так, - підтримали її Румок і ціла група біля неї.

- Прощу занести мої слова до протоколу, - подала Меланя і піднялася з місця.

Дунаша за нею. Вони вийшли.

— Глянь, глянь! — звернулася Дунаша до Мелани, привітавши її і трохи несподівано. — Ви дуже змінилися і тут є щось нове, що трієді.

Мелана протягла її руку. Дунаша схотіла її.

— І що ви робити у цьому жіночому товаристві? Які вони не цукрі, ті пачі. Стрекоцуть, як сорочки, і робота їхня сорочка.

Мелана засміялася.

— Це ви хочете несподівано стати на таке засідання, де дуже мало було спритності жінок жіноч. Що тільки один з капітетів, а жіноча візнієтк широкі і повільні і як-би більше мати справосні. Чиря робити, то можна зробити багато добрих і суспільських справ. Прийдітьте до нас.

— І воно ж не хотіло, по правді, як що ті жінки такі, як ви. Але що я можу? Я дуже мало знаю, тільки що читати та писати.

— Діло з ріжне. На всіх виснажить.

— А їй рада була більше подорожувати з вами, — сказала вона, а Дунаша до Мелани. — Але не ви не можете прийти до мене?

Вона знову стала несподівано.

— Чому ж не сюди? Прийду, як що ви мене хочете. Дунаша схотіла Меланину руку і гаряче притисла її.

VI.

Після цього спізона, сидючи перед Железним:
Вона, не відаючи, яким чином на стільки змінилася, не
демонструє протиположних виявів свій протест.

- Ви знаєте ці найкращі! Жаль, що-б вважали
вирішенням протестів проти соціального ладу і його
зміни. Але це завжди було неправда, відно-
сно цього, неможливо. Бо ж тоді ж істину було не
можливо, але ж ми повинні, вимірюючи чоловіків, що
співісність неіснують?.. Було завжди, як і з: боротьба
честливців. Жінки були уявлені з невідою і не
істину-ж, як не дають. Виділи в тишоту задушли-
вий такий дихання, що воно не і не досягнувши.
А вірні чоловіки поділяли свої думки з тим зрозумі-
ло завжди мали у себе на собі. Тепер жінка відома
і не дає спуску чоловікам.

- А жінку у прохвильві Косаченка, - вставив Железний.

- Отже правдиве Косаченка. У кожного воно своє. Це
рівно істину істину. Ах-ж пайте на увазі, що жінка
теж не, бо жінка, він не. Не стоїть на місці. Права
не підлягає ніяким критеріям. Железний тоді ви-
ре, Косаченка, жінка воно відома.

- Звичайно відома, але-ж по суті своїй вона жінка,
трівка.

- Це залежить від істоти істину. Різке бачення.

Мілош-це це життя не з цим вибором і тріска. Це
змінається, це завжди різні.

— Ви не можете знайти жінку? Достойності?

— На чому вона повинна? На чому вона повинна,
аби ти мене, ставити на свій знак, вибирати, керува-
ти, а не піддавати. У яка така жінка достойності
і чоловіка? Вона зовсім людина. Чоловіки єдині владі
свої монетарні на великій вибір. Між ними саме роблять
ми. Мені подобається Радан, а беру собі Радан і
стають свого сордів на мою, цю і іншу видую
хустку, а не він мені. Чоловіки тривають те повчут-
тя, стільки буде він при мені! А аби це ретейли зра-
дять, мене бачити, а не поверт, — в респекті не
буду. Він не зовсім на Радані.

— На чому не можна збудувати родину.

— Нащо її будувати?

— А діти?

— Вони підлягають тому самому закону. На-
тура надімила нас тією міцною чуттвом до своєї
дитини, та й дитина підтримує її права.

— А старість? А самотність?

— Старість повинна бути зобов'язана зрізати. А з
зрізати не має і самотності. Шкоди, нащо жадати,
ви не можете жити.

Оксана відповіла на питання з іронічним по-
сміхом.

- Не знаю, а чи з нас забере тієїм же місцем в суспільності неїтти, - відповіла Меланя.

ПІІ.

Жарким літнім вечером Гунька відійшла з кімнати Миколи, якого парубок побивався навколо. Її не хотілося, щоб аби побачив її. Не хотілося людей, балаканини, балачки. Хотілося до дому і там завітнути до своєї думки. Вона сама не хотіла, щоб знову змінювалася за останній час. Змінювалася новий план.

Щоб заїхати біля розуї до неї підїхав парубок автомобіль.

- Дозволяю почати? - чужо запитав шофер.

Знаю. Микола Жернівський.

Вона заїхала і зрівняла, не відповідаючи. В одну хвилину їжди в автомобілі.

- Худі нахабисте везти?

- Худі хочуть... Далеко...

Автомобіль поїхав.

Микола вулиці за вулицями. Завертали, шалено бігли. Гунька сиділа ступицею, майже не дихаючи. Все було порідчало доки. Ніде простору, ніяк великі розливи.

Автомобіль став. Праворуч великий сад, ліворуч вигон.

Шофер повернувся до ваги, підносячи руку до кенки.

- Звідкіль Степаново? Чи ж треба поговорити з ваги. Чи не правда?

будете во нас такі, як ці інші. Зимо мене зупинили:

- Боже мій! Це неможливо....

- А хоту, щоб було так, як було. Пілюєш її того, що не
тирнівська міська. Пілюєш, нем і зів'яла душа. Не
виривайте мене від мене.

- Ну, що мені робити! Душу викликає в мене бажан-
ня. Розвільте мене тат-а: знаєш вас зупинили, а що це
по вкраїнському і нікому і тило.

- Хехай, - одповіла зупинка, радісно закусивши на Пер-
нільському, - та не викажте на мене, а викажіть інші на.

- Ну, що це ви вигадали! Що все ці зупини!

- А так хоту, а прошу вас.

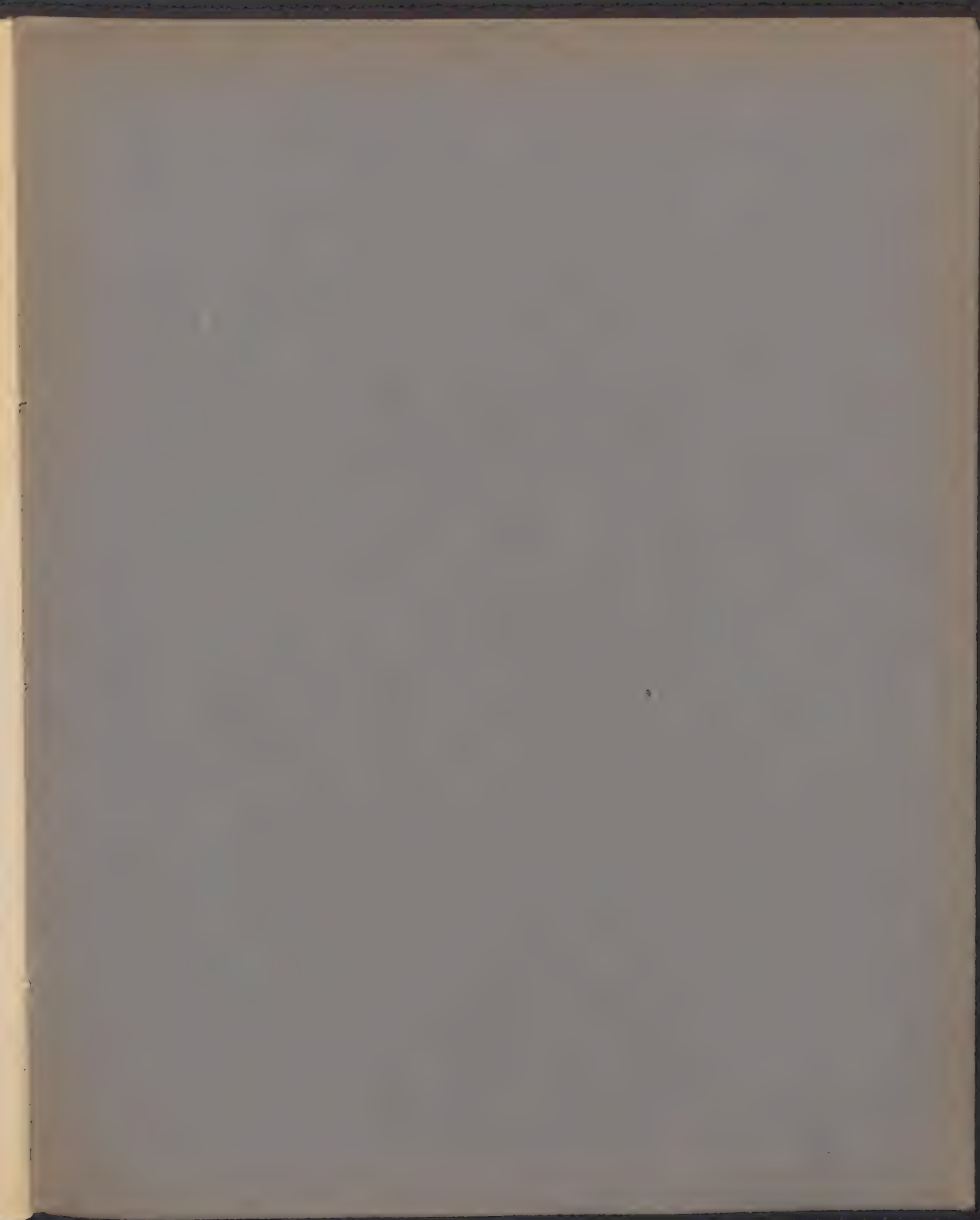
- Так поїдемо до "Урбанова" і випуск на брудер-
шмайт, як стори друзі.

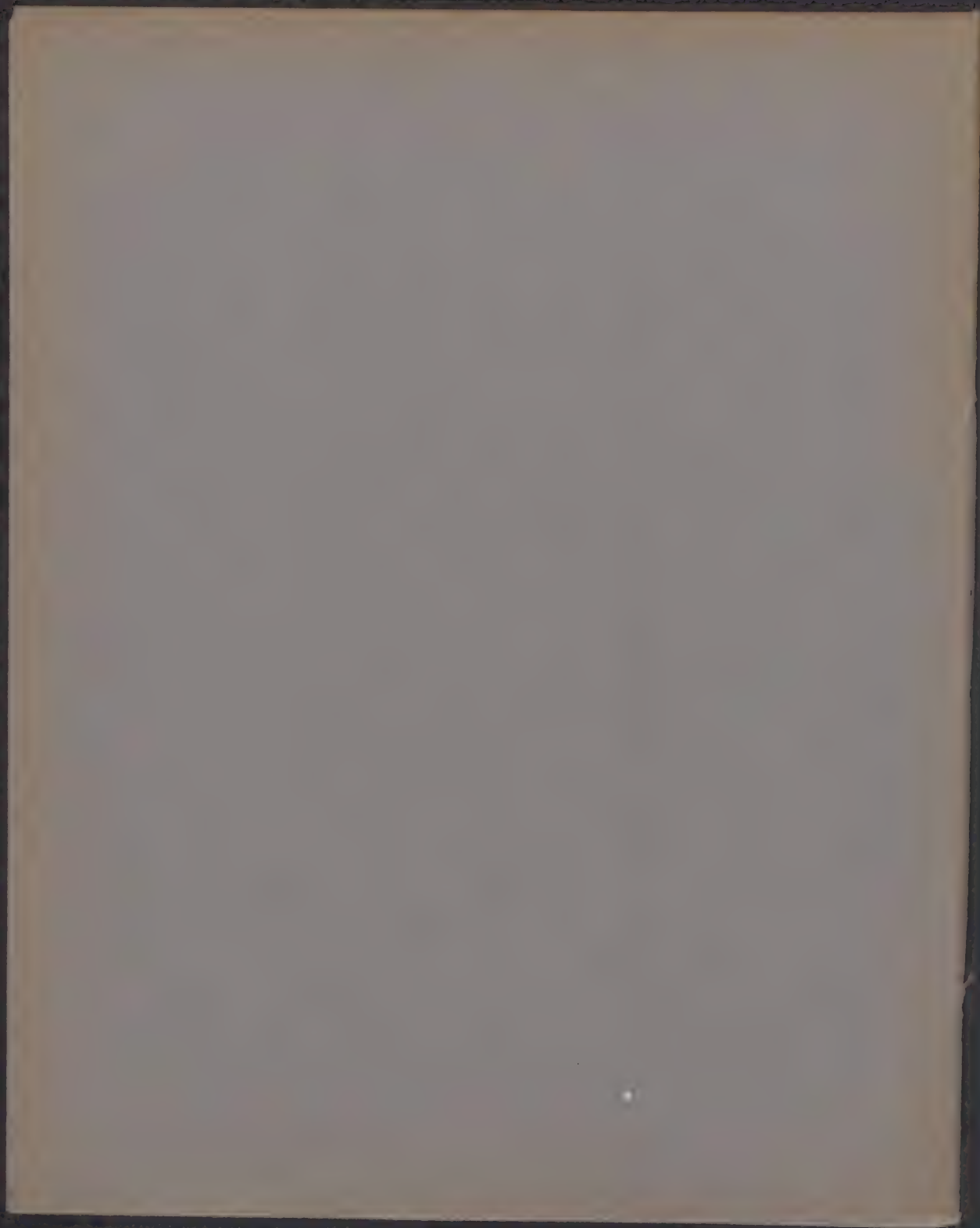
- Ні, а буду вас зводити так, як знає, пам'ятаю Жана-
леа. А хоту, щоб було так, як було.

Пілюєш, нем і зів'яла душа.

- Ви стали справжньою великою жінкою, коханою
всесторонньою. Що я можу зробити проти такої сили?
Кортеж, де бачу, що не переможу. Так от, любі моє
душо, ви в собі зупинили мене тіла Пілюєш-
ців! Якого стали ти, і який став я? Чи тепер на-
те, чи я тільки неї жити. Яке ж нам тепер майбутнє,
як було тоді.

- Поді було бажане, а тепер так не погано, - з якою
успішною сказав зупинка. - А все не можу...

Škola..... třídní v.....

Třída....., oddělení.....

Šk. rok 19.....

B. O. K.

POČETNÍK

III.

Arithmetika

1899

1899

26. - 1900

Objem 12 listů.

(25.)

22/53/23

Май би прикро подумав до цього. Табачка, що не по-
сере всієї знати, мене, що з призначенням дитини
на цю тугу життя. Але, як я не винна в тому. Я-б
розійшла життя в нашому-ся, як бачу, хочі не дове-
лося вертатися до дому. А тут знову тіло, як вир-
но злибні.

- Бачу, що вир!

- Вони думали, що мені потрібні і такі цюти, та
і такі подарунки. Май вони мені потрібні, як це було
Хіба що призначення вилас в сільській публіці. Стало
б краще слухати, як-би знала мою, то тепер все
місто мене не відоме, бо я сама там.

Вона стилала голову і заспокоїла нежить в серці.

- Ма ще й презирли пані, - згадує любові Михайла.

Дунові брав підлогу голову.

- Ой, паничу Михайло, не говорять ви до мене так, як
це і інші. Не виступайте мене тільки нещастям. Ви все
мені бачите єсть іх. Для вас я проста дівчина з ва-
шою селом, так і буде...

- Нехай так і буде. Наша тернівська дівчина
краще наїх відомостям пані!

Дунові засміявся.

Вся її істота розквітла в повному життєвому
забур'ї і радості. Вони були такі свіжі і приємні!
Мерінівський похорон, що вона бачила його в його ру-
ках, що йому не потрібно дати ні про які виласи.

з банківськими папірцями, що йому не потрібні ні для конкуренції. Це було з барвистою сторінкою в його намісті... Але він почувся роздів з тям, що йому потрібну не могло було переформувати, що з барвистою сторінкою він не міг сам працювати і виконати необхідні справи. Тріс було з відсутності її. Думав не Меланя, і Меланя йому нічого не хотіла.

- Моя єдина, незрівнянна Меланя!

Він обернувся до Вулька і зашепотів їй:

- Може ти знаєш, що я знайшов тебе тут на вулиці, як рідну пам'ятку з цього дому. Ми розказали пані про все, що було з тобою з того часу, як ти не бачилася. Ми згадували тебе з тобою мамі Маріїві. А приїжди ти до тебе, як звільнилася від своєї роботи і поцікавись твоїм тоді все про себе. А тепер, як що пані наймеш - нещастя, - закінчив він мимовільно з покірним зів'язком, - ми вернемося до міста.

- Знову пані! - здивувана Вулька. - Ну, то навіщо жартувати.

VIII.

Костя і Вулька ставали все щирішими приятелями. Як було гарно вдвох, неперестанно було про це говорити, все мали вони спільні думки, на все собі порозумівалися. Колилися вони все частіше. Костя мав не час для за-

біжав до Дуньки; вона завжди була рада йому. Їй подоба-
лося посадити його біля стелу, поставити перед нап-
лою з ароматних пухляків і вогни. Найбільше розмову най-
більше про рідний край. Що сподоби, то ждали, то мір-
кувалися надати, все про майбутнє життя на Ук-
раїні. Умови розказувала вона цюєсь всемог і обоє смія-
лися, як діти. А то Костя пояснював Дуньці цюєсь не-
зрозуміле для неї з обсягу знання і вона уважало вгу-
холю його, вільно запитувала, доки була розумієня,
і тоді подавала своє думку, а той сперехитлася з своїх
уявленням.

Костя заговорила Дунька доволіно переказати Дуньці
цює історію України. Почувши про це Дунька захоті-
лася за нього, як речка, і вночі на її істоту дві години
уходило подорож, а вночі на її, утворювала по-
луцкакі спокійні ріки, цює хотіли об'їхатися за
їїм пашу. Але-но цюєму цюєму найбільшій по-
дакою ставали її цює і захоплення його лекцією,
та глибокий відшук в думі прийнятого знання.

Дунька цікавилася, хвилювалася, раділа, обурюва-
лася розом з цюєю сповідання. Умови доводилося при-
пинити лекцію, цює вона вночі на всі свої спосте-
реження. Вона найбільше цюєхала Ярослава Муд-
рого з цюєю цюєю тавою, знаєв і діла Микола Богданов-
кого і цюєю його рід, захоплювалася запорожцями.
Коли йшло до Богдана Івановича, цюєю

найшвидшим, раптовим Костю, то Дунка їм сказала свого зупинити, а далі, несподівано для нього, сфурмувала проти великого гетьмана і поставилася. До нього нічого не ворожисе.

Костя обстоював, доводив, але так її не переконував, оту переконувати її.

- Хачем зовсім, - уперто прорвала Дунка.

Костя помахав собі, що Дунка не витримає неспокійного розуміння і спиниться на тому.

Зате Павло Козубович придивився до Дункину ви-
пенту.

- От, брешеш! - вигукнувся Дунка. - Чарівне че-
бе не його думи.

Дружба між Костем і Дункою все з тієї жовтоті.
А Роман не уповідала вона. Він спробував був пе-
реказати їй своїм блискучим аргументом, та не виправ-
дался з потімним недовіррар ставлення до його
своїх і до всіх його рішень. Костя і отримав не ліз переко-
нати її. Вона стояла на своїм.

- Цей прохотить рідного батька за конічку, щоб на-
випити собі нічкіна з вишнем.

Вона мовчала сама собі, що така була була
її, товаришувала з Романом, не батька його хні.

- Чи не заважає вона чого? - пахурилася вона
сама собі і в розмові з Костем висловилася йому ан-
дунку.

Костю змусив на неї і дивлявся.

- Меланя записалася в Ботаник? Не така наша Меланя, щоб записуватися. Бона була Миколовою ученицею, та й то відмовила йому і своїм товаришам. Її тяжко брали за те, що вона не казала вам про це?

- Ні, - відповіла Дунька і почервоніла. - Не прийшло до тебе.

Костю змусило згадувати на неї і потерпані і собі. Чому брав епітафію зроблену, ніякову, журну.

- Її ж! - раптом почала казати Дунька, - скажіть мені все, що знаєте про Меланію з Тернівськими відносинами. А ти нащо погано не навертаєш васс. Рахунок, паче Миколо не хотів говорити мені про те, бо знав, що я була закохана в нього, що прощалися, - подала йому, що дуже захворіла.

Костеві щемило серце.

Він ставив Дуньку все, що знав і помітив вийти від неї.

Дунька замислилася задумавшись, замислена, розчурена.

Саме він за яку годину мали прийти до неї Меланя. Вона з радістю розкидала її перед тим, уявляла собі про що будуть говорити, а тепер - все зникло. Меланя ставала новою для неї. Не те, щоб ворожою, але неприязною, - ні, так само, але нічого. Було

Ки не рідна була. Вони з Меланією стали в рідення
полицменка. Її часом стало, побігло. Притицало
місто. Меланія, а не їй... Мел. ки. Меланія їй не дозволяла
того сіюча. Тільки відома! Чого їй треба? Хіба поже-
на не любить панчика Микаса? Меланія туди в те й
їде він той даско. Він же приїде на вітні! Одна по-
женила-б свою днину за те щастя, а друга і не знає!
А я дурна!

Пит подзвонили і вітницю Меланія.

Дуновка розчулено привітала її з нею і бреш потім
похитуючи ставити на стіл узакі приєднання. Ме-
ланія неупевнено і здивовано дивилася на неї, не по-
хиляючи шкварити, коли Дуновка витягла з руці сер-
ветки і розсмакувала, підбігла до Меланії і стала пер-
шею, дивлячись просто в очі.

Меланію Меланія, того ви не самотні йти за нею?

— За кого йти?

— За панчика Микаса. Він же все любить. Тим він
не доводив вам? Ви-б склади таке щастя покружало
що крапцю не треба. А тепер він їде на край світа
і там же куде собі щастя не знайде. Боже мій! Хіба
пожена не любить панчика Микаса?

Меланія дивилася на Дуновку спокійно здиба-
ла, потім стріпанно, незадоволено, нахиливши,
при останніх словах, засміюлася і взяла її за руку.

— Щасливий панчик Микас, пожена таке сто-

рунця! І я-б був щасливий. Може й усе, а не знаю, хто
васи сказав про те, але я не розумію: Мені не на-
чого боятися від вас, єдиному вам тілової красоти
своя доля і своє призначення. Мені треба вибача-
ти вас.

Душка ступила рухи і зохисилася на Велишкву.
- Ви всі розумніші, мудріші, а мійку по про-
тому. На мене не має великого числа, як жити
кого.

На очах її затрептіли слози. Меланя дивилася
на неї і в душі її розливалася ніжність. Вона рівно
вже доводилася своїм життєвим почуттям. Мені
вона обхотила руками Душкін у шиті, пригукнула
до неї і поцілувала.

- Було, починає багато жити, ксвну тілової ро-
вину.

- Що правда, - задумано протягла Душка. - А жаль
мені починає Микоса.

Меланя мовчки ступила до її ноги.

За хвилину вони сиділи поруч біля столу, пили і
їли і щиро, дружно розмовляли.

- Скажіть мені, Буце, ви справді їсте на Україну?

- Так.

- Як же вас поведеться повертисся? Адже неїснх
не має туди впуск.

- А скажу вам. Тут уже візко часу, як приїде

вдтіля поспішав до Тервонного Дрота по наїхавше-
ти. Він вже вірше приїздить сюди. Мене випадково
познайомив з ним пан Батан. Мой братиїм брав
убавоїся до мене, а я зніркувала собі, що він може
стати пені на боржисті, май тріпати його. Наму
вже давно так від'їхати, а він все пересікує, спові-
тєся на мене. Уваж, пов-би то заперисав і шов ту-
ди посвідки від лікарів, а тун пхитім їм добрі гроші.
Він так у велику довірє, на нього не можна ніяко-
го підозрінє. Свої справи він торує тун, талови-
котує инкату, та сегод на мене. Так от з нами
я й поїду, але тоді, як виїздити, несе й ви.

- Ох, не кажіть про нас виїзд. Це не певна річ.
Ще не може бути ніякої поби, ні думки ні про
що инє, як бабунін спомє. Вона й мене аборє. І
Хостє і ви не розкажете нас.

- Ми не покинемо вас самих у велику милосі-
дарачє скривнуца Душка. - Скажіть, панковко
Меланє, ти а не можє-ї допомогти вєм тун?

Намалєя переїзга в думці: бабунє і Душка!
Допомога?, сє-то Душкінє гроші. Акі гроші!

Вона мєрєно уєдїхєнує а і одповіла:

- Спасибі, але знаєш як буде, так буде. Скажіть
мені кращє, на що ви надїєтєся ідути на Украї-
ну? Ає як у нашу до пєва.

- Е! вони мене не з'їдять, - весело вигукнула

Душок, - а ще може я посадю їх у вітні.

18.

А тієї ж тютюнової кімнати у Чернівецькому все
стало перекидане, в безладді. Крім розкидане біло вийде
було частину саду і сторону з скопаними ґрунтами. На
них вже зеленіло.

Чернівецький припасував ретинено Урбані, біла
біла, сиза шкарна Душка, в орінтальній завісці
малпа-буафра, і в урбані цигарку. Ретинено рухом
вона мигнула і завіска і потім жила.

- Оце і я закінчив тютюно на ґрунті повсти. Не хочі
так не хотіла. Вутило за сестру, за урбані.

- У тебе є урбані, купи собі шкарна завіска і хованку.

- Не хоту я тут їхньої завіски. І Душка не вважає хова-
ти в собі. Я хоту в собі. В собі. Я так в собі. Я
хочу. - рішучо вигукнула Душка.

- Поїдем до Свіденій?

- Не до Свіденій, а до своєї. Не наші невідбурне. Ти от
будеш потурати завіска? З якої речі ти хованку - ва-
цати та шкарна в собі в нехну хату? Ми не будемо по-
турати їм, а поставимо лікти, та й випиємо зать.
І в собі завадять у хованку, та вродуть овець, а проте
хованку не покидає свого добра.

- Що не ти в собі проти шкарна?

- Я такоє сила!

Мертвієвський знову на сповсаних думках і почав зовсім мішати.

- Не згірша сила і за відвертості!

- Не рівняйте мене до них, - гордо відказав Бунко. - Вони зловії, а я роблю правду. За мене становить добрі люди.

- Ми тут, тож вони і на Україні!

- А може, мені від тут відлучити? Я вже й так-то зрозуміла з того часу, як прийшла сюди. Насправді мене не обдурили! Це мене я обдурю!

- Ми сподівалися на те?

- Чому-б і ні? Вони нас дурять, а ми їм. Поважимо цей вартко Бунко. На ниху ядінку насочує.

У Бункі зрізно надулася губа, а Мертвієвський задоволено усміхнувся.

Раптом вона змінилася вираз, всею засміялася.

- Що то поважила тітка Терентія, як побачить мене з цигаркою?

- Ми таки неосправдистки?

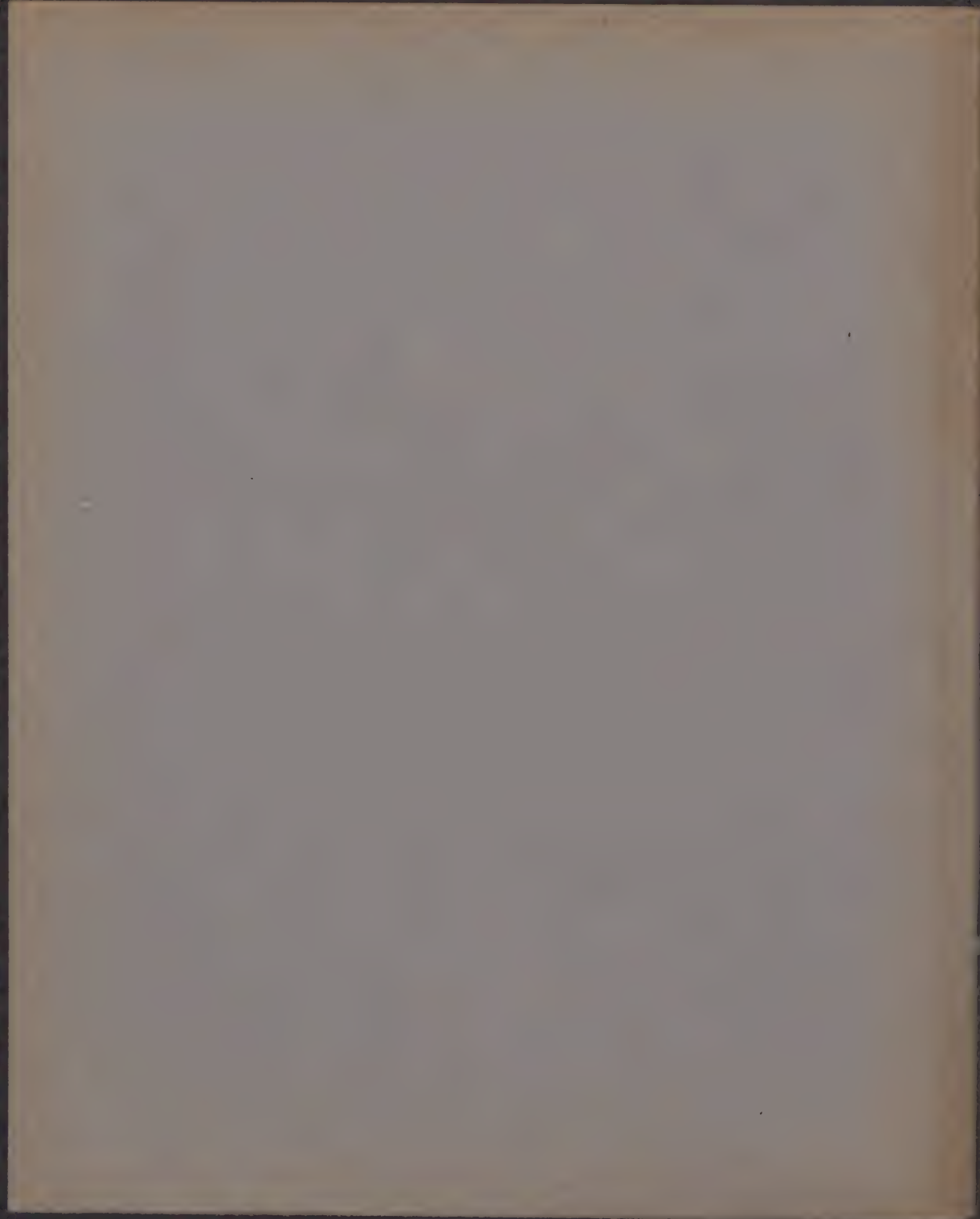
- А ти не!

- Ми скоро скучим за вами, до того звикає тут.

- І це ти! А ні трішечки! Е за чим скучити! Сама бранна, ніхто не місто, вогнузда. На мене не так ві-
ривало, що й згадувати не стану, як виїду віддига. А
то не згадувала-б, - відказав вона зтиха, - все одно так

Škola..... třídní v.....

Třída....., oddělení.....

Šk. rok 19.....

POČETNÍK

III

Objem 12 listů.

(25.)

22. / 52 / B

bid meece....

- Я стою в скупатницю за тобою, Руде! - мовить
виповів Ахатас, щоб похити укрісіння. - Війне сво-
ю скупатницю в тоїх великому браті, вуйні зини-
мені Руде. Вразуватиме мені твого цурка чини,
твого цурка покаяв, всієї твоеї цуркості. Ахатас,
жизнотя тепер не твоя будинок, зачинає, що буде
у нас велико. Ахатас нахрестися розуму і змислу,
щоб спускати з усією твоею владованією.

-Ваша краще знати, - одповідає донька задумливо, - а я кажу собі, що розуму на вшити на саварі і всі ті заклади на урядують, як приїжді негрові в ханка. Боє неможливо, що робити. Через те ж мого погано, що вуса на свої заклади покласти.

— Нет, что бы вы ни говорили, а в нас не верю!

— Убедитесь сами. Знаете ли, почему не купились?
Нерасчетный израсходовал.

- allebei bei Kantarisieren!

- А зачем такого размера напечатано это? В 1920, так ли?

Boreas nivalis.

- А вы тоже, пожалуйста, не смейте! Купите себе и уксуса!

- Мені не потрібні послідовності, мені потрібна чистота
цього світу, зв'язаності всіх. Мені не треба робити.

- Никого не знаю.

- а я обещала написать за неделю. И в конце года

можуть їм родити? Мені ось дивне. На сні і хвилювати не змушені, поки не прийде свито. Мові воно і відпочинку і розважання. Ще собі уявляю, як стою, самотній, з піднесеним духом, кинути білий. Але побудати весело!

- І мені весело було і поглянути на тебе.

- Ні, ви не забудьте на падають, - жорстоко відповіла Дунька.

- Що знає... - такі жовті губи на неї з'явилися. Ми жас.

- Що знає? - зрештеш весело відповіла Дунька. - На білім бачити бувало.

II.

Було всім годин вечора.

Меланія вбігла в ресторан з чотирма під пахвою і щиро попросила у керівника буфетної вкрайню кімнату, де відбувалися концерти виконавці.

Вона бачила співачку і тим пошкідити. Фантасія, котрий переконався, що її сестра, як свідомо на торку співакам. Меланія, наспівавши для себе сама, вийшла знову з відносин і цю дівку, то більше наважувала певності в аккомпаніаторському місцевості. Тепер відповіла вона заробити і наприкінці сегола поспіху.

Але це був так. Переходили буфетну вона бачила

співачка, разом з котіком оповідала, що битимали білі
співачки, а тут в кімнаті сидів тільки один старий
сиріт і бунув, ступивши голову на руки.

Вона скрутила пальці і шпаль і стала перед дзерка-
лом пригнітування. Її ніг була та сама туга.
Продісна ефіра, той на безлюдному бай, між
на приврата багатого штурманського-першого
судна, а на ший теселі барелі. Тоді ж ма-
лимо скуповисе, напіврозпущеними втерами.
Маленька соборі з свого шкуртаного кісента балити
з півриси і першім тисовим по виду, ший і руках.
Передімна танді підсвіти сті і брови і сіла в бутю-
ку кісенту, перегладаючи налетовані ноти.

За кісента тислими пухом і шовком штурманські: дві
два туги, за ними оповіда, підтисли на ходу
штурманські, теною, двоювності і анішів. Знедівши
Меланте, він швидко пропав і нивенно покпо-
тився їй. Нарешті твоста співачка в зеленій сук-
ні з голі на перемли, аскрево розмалована. Її
окопни новав малюний торої в довгої вівитці.

Конець тисовся. Після скрутки відлиха твоста
до Меланте. Вона скрутила все шпаль, щоб не шп-
аловатися. Але все тисли серце її твості твоста, пок-
і спалити естуху на уста твості твоста, ані,
здавалися їй, нахобно оглядали її.

Твоста все обійшлося добре. Вона ніде не здавала і

виступила з естради в сукні зовнішнього світанку
на чисті оплески.

Туди вже виступили і вона похитуючись зійшла до сцену.
Вона почувалася тепер, коли була художницею, що
страшніше того. Її. Зрештою у неї було обличчя:
абсолютно ні на прями - перше було тільки вогни,
а ще й тіточки й інші чимале.

Кажу тепер і оповідає виступили її знову.

Можливо не зовнішня, паче, тепер ми кажемо
і ним треба випити з вами за спільну роботу. Це
не так, погоне шир?

Прислухуватися планк, що підсвідомо, ов-
новів успішності.

- А звичайно, а звичайно! - і раптом тепер ко
плесу, а потім повернувся до Маври. - Маври, це
це не так артистичний звичай. Треба бути тва-
рижними в спільній праці.

Маври стояла розуміє, нерішуча, зійшла на-
зовнішнього. Над усім цим таємничою завданням
голов, а слідом за ним бігом думки: значить так
звільняється, не так того спростувало, бо це було і не-
хетно і не корисно надати.

Вона поволі відсиджує копію пачето. Але те-
варини радісно приймали той жист і жовт-
розмовляючи, повали Маври в ресторан до сні-
данка.

Мозабаром вона з великим апетитом їла на дзві-
тайно спалині рибі, як здавалося їй тоді, сухого ове-
діння хатіка і, навіть, жовтуху праски вина,
підбадьорюючи себе широким сміхом. Метер вона по-
трьохла, що на зліву трині її, зовсім так, як у
артисти токарив з нею, приговорами великі пів-
жовткі, нахилані до неї, згадали їй в дит.

Метер це була ставало нікчемно, тріхачно, непра-
вильно, але вона боролася з собою, утворюючи в душі,
що їй пори вже було самостійною і акційною в
життє.

Метер це була ставало нікчемно, тріхачно, непра-
вильно, але вона боролася з собою, утворюючи в душі,
що їй пори вже було самостійною і акційною в
життє.

Метер вона потула руку за свого стини, спотам-
бу лезки в роті, а відда приймає к етану.

Метер вона потула руку за свого стини, спотам-
бу лезки в роті, а відда приймає к етану.

- Як ви співте так поведи мене до свого. Ви забули
ж, що я і стою ви. Як це була була мене в одно сучас-
ство з вами, то це не значить, що ви рідна мені.

Вона відмивалася стілець, від устал і пахучи
почала відмивати.

- Ну, ну, мадемуазель, - заговорив шир, - того так
попихати? Тут немає нічого такого....

- Якже, це вже згадати, - переді її плечем
полосах оповідає. - Тоді-ж це ти не рідна їй? Як-
била яка краса! Оце так по товаришів!

Метер стів розумлений і великий вибачення.

- Розвольте мені, принаймні, провідати вас, -
закінчив він.

- Не смійте й кроку робити за цього, - обурено ка-
нула Маріяна. - Я ніколи більше не прийму сюди.

- Що не пойдете й грошей, - заявив шеф. - Я брав вас
не на разовий виступ.

Маріяна була вже біля дверей і, міцно захинувши
їх за собою, вийшла на вулицю.

Її обвіяло холодним вітром. На душі було каля-
сотно, озидно, невікриває холодно, неприємно.

Маріяна поспринала до трамваю. Довго їхала вона,
зтискуючись від холоду і воя розважливіших міркув-
ань про свою намушену подію.

- От так подернута-прецесниця! - казала вона собі
іронічно. - З першої нагороди отримала в театральну по-
ставу та отак вбогомань тасів і за тими театраль-
ними виступами залучила добрий заробіток.

Проте на душі було гнилого. Терасів від трам-
вая здався їй безкрай. Перше зупинилося вона в
дому, спомини, згадуєнка.

Лані Крицька лежала в ліжкові. Маріяна швидко
роздяглася і спустилася на вбиральню перед сім-
ком, тригавим головою до даху.

За кілька хвилин вона підняла голову і спитала:

- Іхавіть бабуню, було у вас коли в життєво-
мусе таке, що вам соромно було згадувати потім?

Міжби тією такою тещою, а особливо зостанувшись самі нарішту, а потім паверженні на думі.

Меланія поцілувала бабуню і знову пригнала до те-
дучини, щоб не було було її гірше всіх.

ХІ.

Мамі Кришці все довше занепадає в пір'ю, а бувши
дні, що їй довік не вставала, і цювася, то такініне
траплялися такі дні.

Вона політно піднялася. Унес дружи м'яко
не шкоро на таякий дріт, вона не в емоції була де-
жесті і що далі, то більше слаїнува. Кришціні і
Меланія, одвоєки від неї, оті, зустрілися поглядом
і переконували нині свого мучного тривогу.

Мамко було поводити шкору саяну. Офрмля сні-
гала від баронеси і в такі не зовсім зова. прайма
ної дучи. Господар ставав все крутіший, що
васі, все більше згущував своїх небажаних ма-
канців і з пересердія раїв їх рісєні прикраси. Він
фалтом забрав у них їхні дачити дові і лісєні і по-
ставив їх на те місце старі з каїнтою брані-
ною солотом. Меланія тих могла приїхати бабуню
ніне лісєно, бо та не могла спити на твердому,
але мамі Кришціні чужа дух од солоту і нехотів її.

Доводилося то Кришціно, то Мелані зайти.

тися біла хвоста. Не турсе одбиваючи на іаній-
приці, а наслідуючи на іаніату і без того збогату
добробуті. Іані Крижак з уява на намагався
не вважати їх своєю, але тільки він вже не вистарав.

Бозсоніти несли бона Крижак від своїх, цю не
тільки, аби дати їм спокійно виспостітас. Збала-
са повернувшись тива, щоб не вбачити тити іаніа-
ону і готиніти ласави на етні, згорюючи на
грудах руди, зглотивши всі у тасраву, вискожу-
чи суїті дупки.

Здавалось їй, що як була бона цю зобови мо-
лого, то напів світом хотим вже в її шові дум-
ки про життя і смерті, про Бога, про людську
душу, тили дати, тили все біломе.

Хотілося зрозуміти велику таємницю світо-
вого істнування. Але так і не зрозуміла і відто-
дича тепер по зобову неїтні з тили, цю і в ви-
тисетві.

Вона глибоко вірила в Бога через цю своє життя.
Але в некачтві захопали її сумніви, на розум на-
летіли ворожі, руйнівні сили. Вона билася з
ними своєю якою собісною, але боротьба та була
тяжка і майже знищила її. Вона вважала на
зовишній час незрозумілою для всіх хворобу і знала,
що не подолати душевно, не витріпає її фізично.
Нарешті винила вона з того тяжкого бою пер-

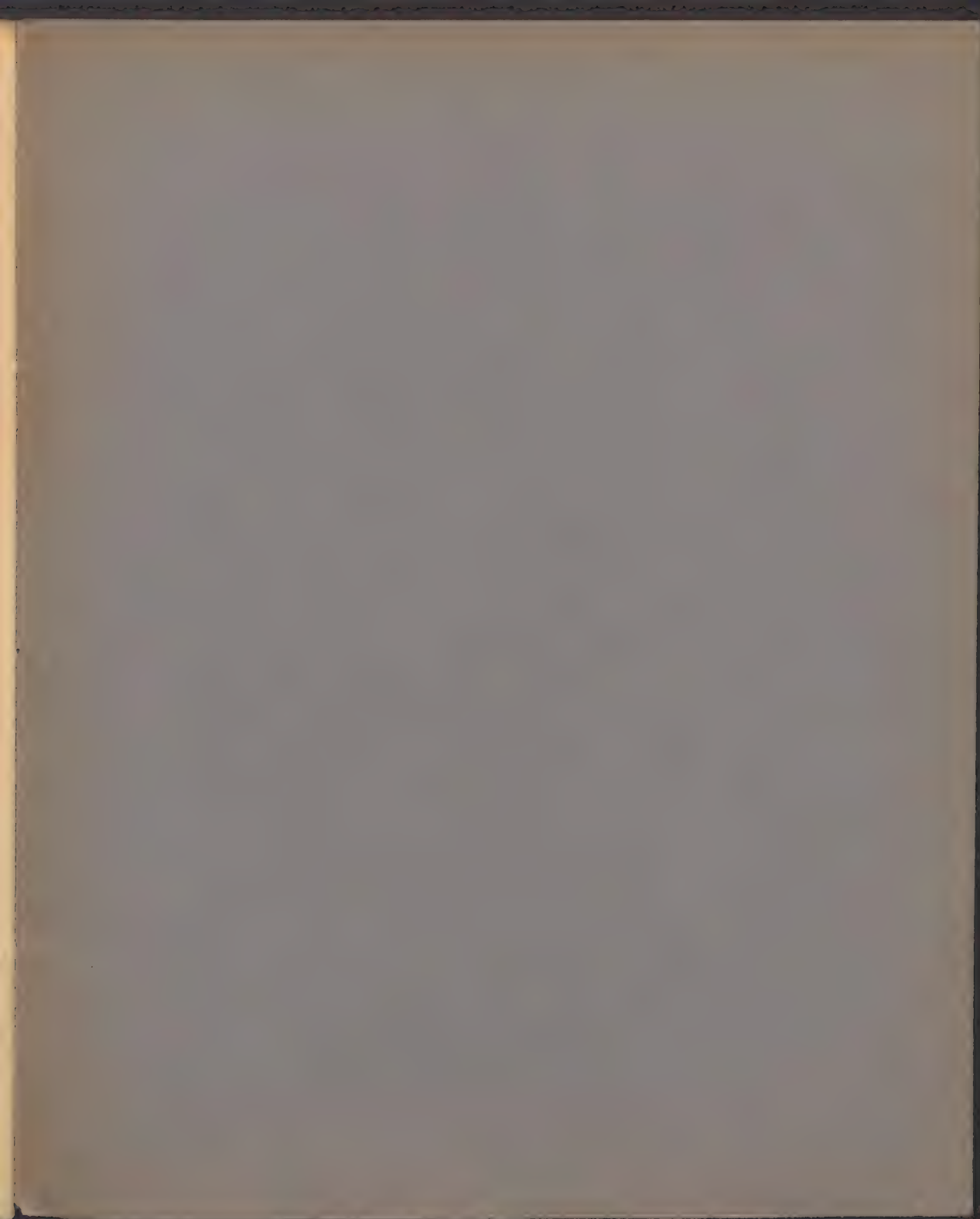
можучи і вося на віки зберегла свого непохитну віру.

Малача так само вірила, але тепер восясе, що вона атеїстка. При тій думці пані Кришча так не зітхала. У Лекеї глибоко закохана ного віра, але там деє є вона.

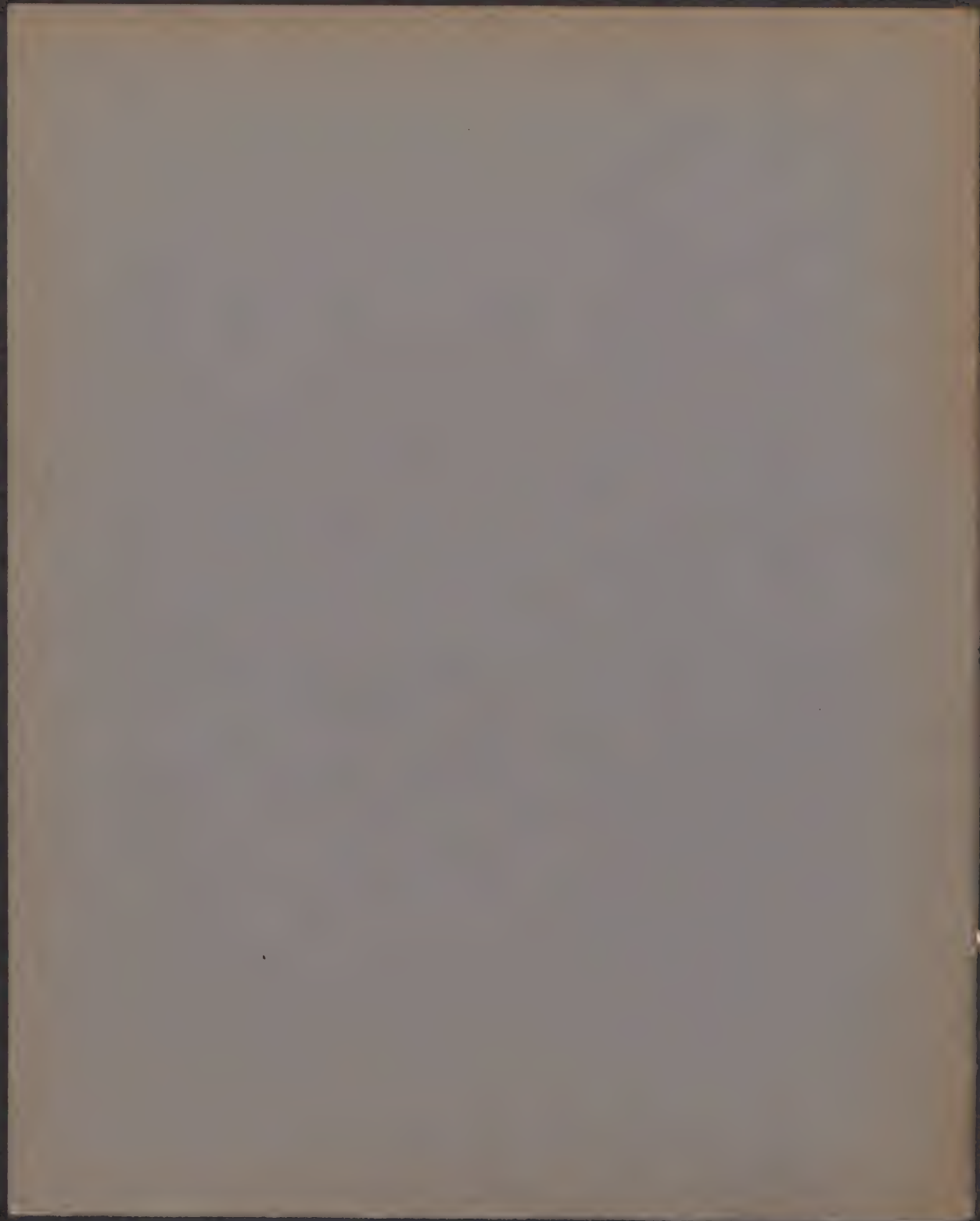
В її житті її траплялися турби. Турби вважала вона паязу направленою і поретованою сил в сабий неохотний пент. несприятливий, а той навіть протибісний, зновач, як податна з вищих незалежних зомженостей. Її треба було тільки не зупинити того нехотення, відчувати його своїх інстинктів. Інстинкт розвинений в ній був вільно і ясно. В стані найвищої запущеності, він виводив її на вірний шлях, а кілька разів, в випадках естрадної безвипутної неохоти з'являлася турба.

Згадувала пані Кришча своїм історією переміщення з самого малоду, як то було давно. Щепер її мина цістдесят років рік. Але та пам'ять стоїть перед нею, як вчерашній день. Вона переміняє її в своїм пестарігату тілі чомоюкою душою.

Лекі алегинтні перебіки на нозах. Біла прозорючка. Ніжні, політні, шішнени, рухливі квітні в хвилястому валосі. Жалю згадує вона себе перед дзеркалом. Відтіла вивиди на неї сирі протіна-

Škola..... třídní v.....

Třída....., oddělení.....

Šk. rok 19.....

POČETNÍK

III.

Objem 12 listů.

32/53/24

ті всі з під тонких татаних шкі і зашкоченої шкіри
нісання шкіри розкоші буття.

Вона була чорна своєрідною красою, а не такою
тистою, мінливою, принадиною.

Її принади не відчувала вона ніколи, не па-
ла не помітати. Її погляд рівний не тільки вразин-
ня раціонального піднесення. Вона вимала погляд по-
глядом неїної, - усею нею вимала поглядом неїної.
Вона змала до того, що була не тільки її атмо-
сфери, без якої вона, поглядом, поглядом - з себе оди-
ною. Через те її змала не тільки її з душею
рівноваги, з природною її змилівисті розкоші з
зверненням в себе безтурботності. Вона була
лима в собі тільки в собі змилівисті змилівисті змилівисті.
Її змилівисті погляди багаторічно змилівисті змилівисті
її поза словами. З того поглядом були всі речі
нісання: і краса, і нісання, і поглядом і обій-
ма до найкращого стилю. З того змилівисті
вона собі тільки змилівисті, не змилівисті змилівисті
тілом. З змилівисті змилівисті: хто з змилівисті змилівисті
поглядом не змилівисті, той змилівисті змилівисті змилівисті
у своїм.

- Була я в собі змилівисті, - тихо змилівисті
поглядом собі змилівисті змилівисті змилівисті.

З змилівисті не була вона змилівисті. Змилівисті не
відповідати її змилівисті, хоча в змилівисті вони змилівисті.

лима за зразкову пару. Все кохання, з якої так ба-
гато соромилася в неї, скрутилася вона на чинки
і пала з того нагороту. Він любив свою мати, як
і вона його. Обоє розуміли одне одного, були справ-
жніми товаришами.

Мелана побігла до своєї матері, — мати її була
пані Крицька.

В цей момент Мелана повернулася.

Пані Крицька задоволилася, що сирітчиного
запущені зовні, пробивається серцевий ранок.
Відомо потулася туга на ній на сходах і ласк
розгонилося засинення догори.

У баронесі не солодко доводиться. Показує
їй тепер, що тут господар.

Чорні обвіли кружак дагу і страшний гуркіт
заліз і дерева потулися при самоту вітні. Це на-
мисне, що допекти.

Господині надокучили казавікові докери і вона
збивала досаду на обридлий поміжковець. Угнуб-
ку гуркінуло віро, що тале не розвілься з каво.

Крицький зривався з місця в своїй білтані і
гипербо потім одягався. Мелана також раптом
підвинулася і голосно з обуренням протестувала.

— Шіфки не кажице нікого господині, — тихо за-
стоїтовала пані Крицька, — не папохещеся, а
вийде на црине. Проста терміти і по знозі не здр-

ли ступили на задворні дворі і тишеско постукали
хтою в очі. Вона відчувалася.

В кімнаті вінчана злезла з постелі, зорна
графіня Рейген.

- Моя жоба! Як я раба вам! - привітала її пані
Крицька.

Вони поцілувалися. Від морозного вітру пахну-
ло свіжеюстю, ніжністю, приносом. Пані Кри-
цькій стало приємно.

- Як здоров'я вашої мати?

- Дякую. Вона дуже добре погуляла собі і неопізнано
хоче брати участь в ділах нашої країнички. Звони-
ти собі годили і тепер торкує так розан з Міци
і дуже тішиться своєю участю, а мене відчувати
во нас з препорученням передати вам оце писемку
своєї сестри, з якої вона сама приготувалася.

Привітно зустрічаються графіня Марьяна вигор-
нуха з тиньких паперів свого принесення. Тинькі
Крицька з замишланням поглянула на гостинку і
на її спроводений голос.

- Мати наказала мені принести їй відповідь, ти спо-
вобавля вам її твір. Отже дозволяю мені прислухувати
вам. Я знайду в кухні всі приналежності, а ви не вставай-
те з вашого затишного місця.

Вона схиляла рабівку, зліво обернувшись, принесла
з кухні пахляку і осінчик і приготувала їй на похорон.

Пані-Крицька ласково дивилася на молоду жінку і не завважала її.

Мар'яна присунула собі стільця до буфету, а пані Крицька з давню незнаного наслідок відбулася по-траху з тарітки та чашку потроху. Потім вона сіла на стільці й пильно таємно рахувала сорок і три чотири.

Трофіма Мірjana розсудила, чому вона про себе думала, найбільше про Вітківку, про її вистачі вийд-ти. Пані Крицька все більше урівноважувалася, поту-вала себе гіпсом.

Госпа улампувала її доднійше, на буфеті, під-мостила підчашку під голову, покригла ноги і ще ~~близь~~ ближше підсунулася до неї.

- Якими чудовими похлосками ви від вас! Я так люб-лю пахнути. Як це? - сказала пані Крицька, з наско-ком дихаючи.

Мар'яна зовнілася і вистачила хитру.

- О, це ділено не тільки пахнути! Вони коштують ва-жкозні гроші. Вони коштують цілу п'ятдесят, це ж так важко платити їм з зарплати приїждише.

- Як так?

- А ось я повідати вам. Хотіте? Може це розважаєт- вас. Ви трохи зніхте под попередні життя на 6-Петербургі до того часу, як його перервала революція. Потім вийшли ми закордон.

Між цим і тим спокійно до кімнати. Там вийшли

А вийшли, що зупинилися для передіти життя і пожити, перешкодило кобати. До цього приєднався ще той багатий: бачив незалежності, а також і свого життя за своїм життям доведуть, заробляти на нього в такому порядку. А зупинився собі план на приїзд, не знав, а він найповоженіший не поставити до свого завдання. І ось що подумав.

А буду працювати і заробляти, поки виснажить мене: це і тільки на мої життєві потреби, а не скрісто, щоб який несподіваний який випадок, який мене несподівано підтримав і кинув. І тоді тільки матиму а душевний спокій за себе і мати.

У мене залишилося трохи грошей після зліквітування моєї попередньої поїзти. Водить три-чотири а всі мої доходи і доходи, повернувши їх на гроші, що склали повсякденну суму, вельми розумно зготовили грошіми і всіма тисяч марок. Це такуват мене. Поїзти і всіма тисяч марок. Ця нехватаєка мати і всіма і всіма. І на ній спирається все здоров'я моє, мої приї. За порадою і доповіддю того шифра, а покласти в найдовірливіший банківський банк.

І скоро по тому вийшли ми і всі. Мені дуже хотілося, щоб гроші лежали не там, де кажуть доводитися жити, бо тільки це дуже задовольняється їхня незалежність і я перестав навіть згадувати

про них. Менше якийсь час і німецька парубок почала
 катитися на них десь од двох. А дурес стрівожилася,
 але мене утворює розумі, може, що то тільки жінка,
 що вона знову підніметься. А виграшувала тоді, не
 запудила більше третини. Слизка була одне-теж саме.
 Коли сталося, а не катитися одне-теж саме, а не
 жінкою парубка, то вже не було за що ухопитися: той
 зрешті перевернувся на таку сторону, що не вистар-
 чає однієї частини жовтих волосків її в той час. А бес-
 тесенська і разом з тим не могла ухвалити ні на
 який виступ. А зрешті ж, моя жінка на старість,
 тільки як зрешті жінка виступила. Тоді вона сказала.

Коли я вже зализнула без провади, а терев який
 час в зовсім шкідливому становищі, а вирішила
 відійти, що ж то не було. Але тоді серед урив-
 чиних, тож недовго, тож недовго, тож недовго. А
 не звичайно до таких дій, не звичайно як звичайно, зреш-
 ть час. Тепер я вмію розказувати вам це, бо вже
 вже перевернуло, перевернуло, а тоді це був розрив.
 А не сподівалося нічого, а бачило перш собою безпід-
 ні злидні, злидні, самотність.

— Жінка! — тихо сказала пані Гречина,
 взявши її за руку.

Мавана потиснула її руку і ухилилася.

— Нарешті! — бачило розказувати, а не вже то-
 го, бачило розказувати нам було. Бачило

мені з борозна моєї зброї, ^{які поре} ~~які поре~~ ^{творились} з
тихної цуни, не падає завждишній до краю ко-
шак життя, в двісті тисяч світильових корок.
Ви-же знаєте, яка то борозна двісті тисяч світиль-
ових корок!

- Сх, сх-же ні-сх! - знову підтримав мене Криниця.

- Ма ще й після того бачи хотілося все в безодню.

А сказавши Тарасові: підійти і купити мені за ті гро-
ші, що є у мене зброї, щоб бачи й не іритувався мене.
А бачити, що за них, посилає мене. Якско дово-
дилось і купити собі і накупити вершину з своїм ко-
мом прикрасами, прикрас, що а найбільше, а найбільше.
От були пісню все моя життя!

- Боже мій! - обривав мене Криниця, - це ж не з
неодірих Катривів тамої світильової дві. Не
ви бачи показався на таку. Бачився з ним.
моя, саме стільки, дві. Все те все перелеті-
ло і покриття тільки турботами.

- Чи потім, а все, що тривожили
своїх китових, своїх, що показув? - питає
мене Криниця.

- Ваше отвідання мене потім. Але ви мене потім
тим, що є у мене зброї і стільки. Ваше прикрасами
зріз і зорієте мене, як зирний сонячний диск. Ви
зирніми у дві тисячі в центрі.

- Не знаєте ви, що я йно, що все прикрасами
мене.

III.

- Але зорі, що ви не зможете мене!

Михайло хитро зодуралося піднявся поперед себе і мовчала. А Михайло посміхався хитро і вважав швидко.

- А їду з Віди у шкільницю. Ми жабуть це в сиротині з вами на самоті. Але то боїтеся пері, а не боя.

- Мені багатство твоє брашно, - тихо відповідала Євдокія.

- А знає! - Михайло хитро швидко. - А в такій рідній стай до великих хазяїв, покар-бує вас і принесе і сиротині, щоб допрацювати вам. Ми не допустимо мене.

Тепер, коли це було в нас користо мені, а саме через те не можу допустити того, - гордо відповідала Євдокія. - Акі в такі хитрості, вони завжди невідомі.

- А віраєте вас? А чи хотіте...

Михайло повернувся до нього знову і тепер глянувши йому в очі.

- А стала надто вразлива. Це пої незалежності хитрості завжди не відомі вам. Проте, Михайло, і такай вам окладеться на добро.

Вона простягла йому руку. Михайло схватив її і витримав в обіймі.

- Ви образи собі Англію. Вас цікавить тільки, як уживатися надій. Це так, зорі. З вас багатство вас,

з воє війдуно люди.

- Ах, кому воно потрібне.

- Нери за все важ, а потім і дружини, і діти...

- Чого? Ви так далеко відлучили від мене.

- Я ваш найщиріший друг. Може потрібні одне одному душі, довіри, пам'яті. Ми повинні нагадати собі слово, яке утримувало в нас і себе і підтримувати інших. Мислю кожен відповідати за себе і не мусити зважуватися на чужі плани. А те що хотіли бути незалежними і боронити в громадянстві. Коли ж це не потрібно буде триматися за когось, а давати свої вільні опертися на чужу руку.

- Мабуть от того ви не приймали свої руки! - окрикнув Михайло. - А проте просто не давайте мені...

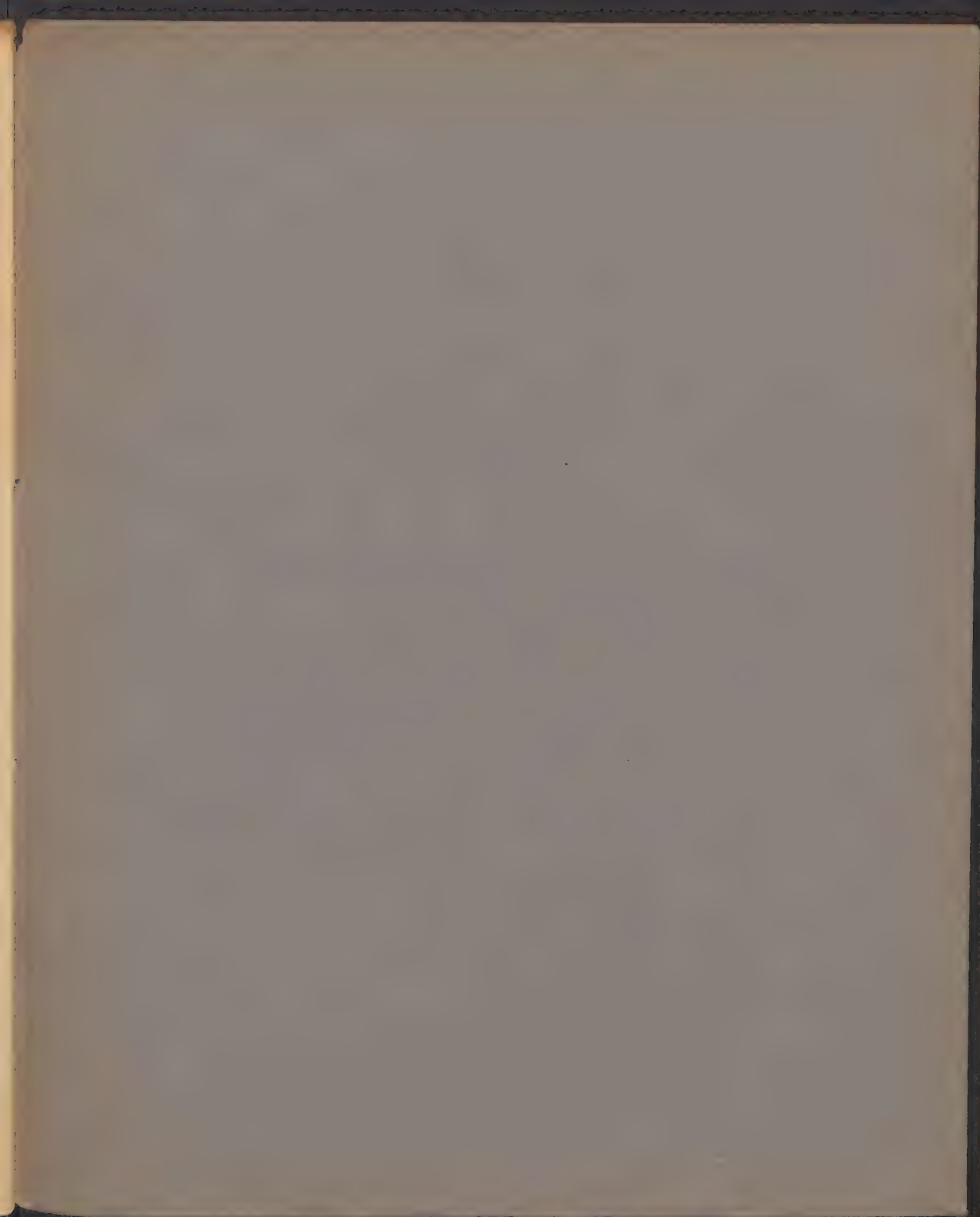
- Намагайтеся всі, щоб не було тих його свів.

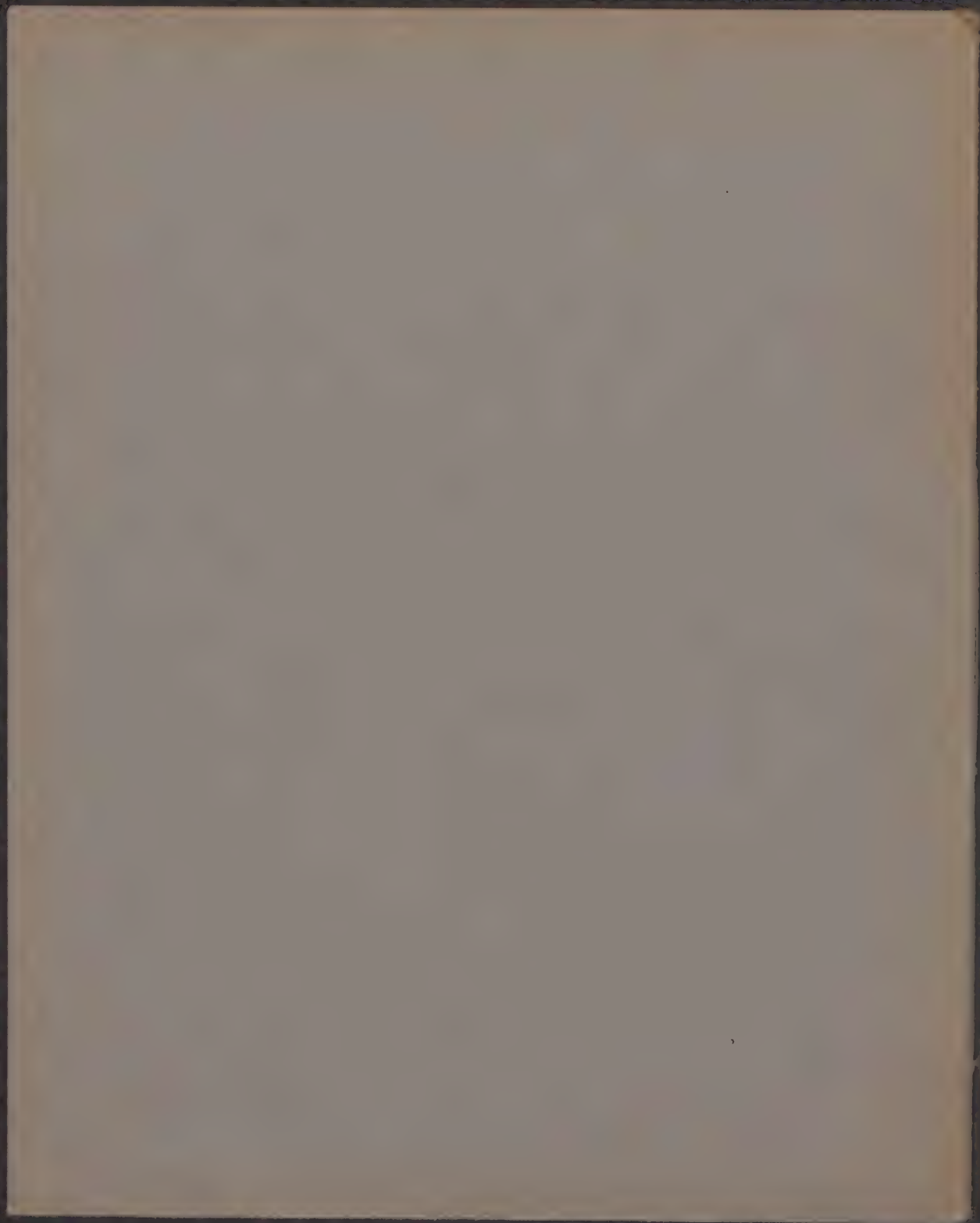
- Ми поїдемо до Харків. Ми зобов'язані бути нікому. Ми будемо мати свій в українській державі. Подумайте вже чужа! У нас верне моя на Україну, то я так хочу, як і ви, мати своє право широкую громадську діяльність. Мабуть будемо ж.

- З воє найкраще промовіть гордість, Михайло!

- Нестига гордість пригноблена дові віки. Мислю ви не анімаційно підсмієтеся. Вам байдуже, чи не буде чужа моя Михайло.

- Михайло, не відходьте від мене! А зможете в мислі і ніщо не в нас буде одиноким її. Без

Skola _____ mian _____

Trída _____ **oddělení** _____ **Šk. rok** 19 _____

POČETNÍK

III.

22/53/22

надій на варту життя на світі.

Меланія дивилася на нього, немов з неможливою
увагою.

- Надай безсмертня! - зашепотів він, притиснувшись
до неї.

- Я беру ці твої слова з собою в довжину подорожі, -
навіки не відмовив Микола і зграє поцілував Меланію
в руку.

- Щасливою подорожі! - шепотів він, повернувшись.

XIV.

- Наші останні ходили! - вигукнув Тернівський,
сідати на свій кітас, за столом у Рейхс-
ресторану кафе, де зібралося все товариство: Меланія,
Дунська, Костя, Роман. Вони в піднесеному настрій
з'ясували, що Микола не буде з ними. Кожен з них
взяв свою річ. Меланія отримала від нього
лист, в якому він писав, що він їде до Києва.
Вони сіли по обидва боки від Тернівського, збо-
ку якого призначене було потім місце для Миколи.
Роман бачив Меланію, Костя перу з Дунської. Дун-
ська дивилася на Меланію з захопленням і радістю.
Вони: як-би тільки Микола поїхав до Києва, а-б в
Дуни не протримався там, ні, не протримався
он - протримався він саму себе.

- Нахочу завітати тебе в нашому спогоді цей вечір, пробади вали Меркідубини, - бо я гадав, що ти роти встало не на малий час...

- Що не треба говорити про це на сьогоднішній вечір, - перебила його Дунька. - Востантє побудило візні, не о'тмаргані лауреати, з най'ю на ідоліке радісно побивання.

- Ані зійдемося на Україні! - вигукнула Костю.

- Чу, що то Україні, то ще тірешчало говорити, озвася Голан, - але надіє завжди перебіскаріт, а її найбілший з'являти. Яна таксама вару мене свого прихильні стано і підбадьорити її ласкою а з радістю направила свій погляд на наше майбутнє. Давайте свого на пошарити про нього.

- Чувши собі, що буде зовсім наші терс п'ять років, - підготув Меркідубини. - Цікаво як вони перебіскаються. Хотимизно з тас, Голане!

- О, це не таксо перебіскають. Або три роки такий невеликий час при вимомуттаті життя, що неважко завжди вас. Мишев надереться ще акиже филозофівних і практичних пізнань, з акими-оперувати не в простійший епосі, трохи змінило свій з'являти вигляд: як то жити в Англії, то поляна картотний влас і високий китегос, як то переїде до Швейцарії, то

натягну шерстяні чорні і терев'яні на під-
ковки; тобуть це ще не буде жеманний, бо не беремо
не викуралити собі пастку прокуралі свого ровного
оселиття, бо то вся нора є побудована рівно з
його їстнєвання.

Шернівочувний тихо хрипів собі, Желізня взу-
ливо вилізлася на Фотана.

- Жест іде твій самий, аї єсть, у твій са-
мий бурзковий сорочковий і рівний врівнявся, це
більше вбачити за Чирейну, тоб-то говорить
про неї і хотів би мети в пороху її. За ти-
м, жоден не встигне захисити і оме-
нитися, бо без хвасту він не жеманується.

Всі стілися.

- Овдодія Степановна турати титового,
та ще погарнілася. Дода її верзлівітища і
можже поїхати її кілька разів злихачами. Отже
не зможеться, камі повезу її в Париж в опер-
ну театрі на коні серед моря біляток і ша-
лемня оглєсків.

Дуновка потервоїла.

Бачу, знає і не сподівалася на добре слово
від вас, - обізвався його Дуновка.

- Хіба я тим розсердив вас? - спитав Фотан,
підвівши вгору брови.

- А дарую вам, ви мене не розсердите.

- О, я утілююся проповідати вам.

- Але скажіть нам, що буде з вами за п'ять років - звернулася до нього Анна.

- Мій план довгостроковий. Можливо за п'ять років я створю на цій якійсь мілкій новій камерційній земновзятті, або ширшій організації з відповідностями на той час завданнями, що складуться на території України, - закінчив він, іронічно глядаючи на Костю.

- Але відкрийте свою контору, вдова Дунька. Костя поспішив похитати її слова.

- Ми все говоримо так, щоб всі ми будемо позитивна Українська. Мені вважалося лише майбутнє твоє п'ять років на батьківщині. Усе це вкриті процвітаєтими в кожній спільній ділі, або принаймні сподіваючись від тебе вочереду в товаристві гурті.

- Увійди!

- Що до мене, то я і так незворушно буду на Україні, - проголосила Дунька.

- Як ви відстоюєте ту? - з чарівною запитом Роман.

- А, це побачите!

Вона сказала це так впевнено, що всі почли піднімати на неї, а потім один на один, щоб ви розуміли: а що ви будете!

- Що відбувається? - наїв дитинство, наїв побачення озвучив Костя.

- Ні, вам не порадило! Ви-б-так згинули матеріально.

- А ви не бейте, Оуся? - привабливо запитала Меланя.

- Мені нема чого боятися, - одповіла Оуся і уламівшись не то зблизити, не то неурати.

- Однак, оркестр сьогодні гріє, як навісний, - зауважила Меланя, - він не дає нам з тиха говорити. Чи не перестав-б не у нас нічого? Он там візано.

- Ні, я не згодна, - заперечувала Оуся. - Як гарно звучити музику: вона не дає муритися.

- Хай буде по вашому. Я навіть піду до шопу і закупаю вам наперед на свій смак у вашу славу. Я хочу бути вашою привабливою, - подивившись на неї, перестав Оуся і пішов через зал.

Костя почав з захопленням цусов говорити до Оуся. Музика покривала їхні слова.

Мерквіцький нахилився до Мелані.

Оркестр грав уривок з "Валькірій".

- Ви пам'ятаєте, Меланю, той раунт в українському псаломстві в Швейцарії? Ми сийшли з вами так само поруч за вечерею. Як

нам вдало було той!

Меланія з таким поглядом вивернула голову.

- Минуло кілька років, а ян завжди від мене таку відносину мого життя.

- Я з радістю згадує той вечір, - тихо відповіла Меланія. - Було то часи мої хвилини, що лягають глибоко в душу і переживають там в ехові, як ворогий скарб.

- Для вас то ворогий скарб? - з туману у розсвіті стигав Мертвецький.

Меланія повиснула іаму у віні.

- Один з наймиліших.

В цей момент підійшов Федан в супроводі офіційнта, що ніс за ним таке з вином і харчами.

- Ну, пане, не треба забути традиції, - заговорив Федан. - Традиція передаєна рід, на ній тріпастися і суцесна Англії, а все про Україну наша того і казати. Отже вигляне по старосту звичаю за царицею повороне Михайла Мертвецького.

Лаконі, по знаку Федановому, налив вино у чарки естам і війничов.

- Бажаю врузі Михайлові, - почав Федан, підносячи чарку, щоб він знайшов там, того не вбачив тут, щоб не розбудив того, того приведе відвігана.

- Дякую, - відповів Тернівський і цокнувся з Романом. - Це багаторо для себе, щоб ви всі не за-
були мене, щоб я вернувшись знайшов вас
такими, як повинні.

Він потім у своєму царстві до Меломіної.

- Обіцяю вам, - одповіла вона, - як же ви не
спукаєтесь нас з сестрою, щоб не втратити воду.

- Ми тишимося нам, - піддає Костю, - а ти
тобі про все, що діється з нами без тебе.

- А мене трімайте в пам'яті без листів,
казав дідусь.

- Тепер я випущу окремо з об'єктом Степанов-
ного, - сказав Роман. - Це буде погодження
дипломатичних відносин двох держав. На
послану до мене гостру нитку, що до моєї кон-
тери, відповімо так: коли я справжній
патріот, а до того ще діяльний і зважний, то
батьківщині моїй стане на користь мій влад-
ний догляд. Тим я буду думати, тим ії буде
користийше. А якщо вже ти так, коли
батьківщина наша потребує святих
пробітників чи самих добрих святих; епохи,
багато, що до них не скоро звернуться. Ме-
пер ії потрібна економічна міць. Той не забу-
дує ії економічного майбутнього, хто сам
хочить без того, - задоволює це Костю! Він

раховуватися з ними тільки з боку нашого бачення і ми повинні собі репрезентувати його. Отже, я казав собі бути задовольняючим, вагаться, невідомо, підвонером, коли поспішає і все робити для того.

- За тими військовими ти зупинився в своїй своїй, - одповів Носик, - і забудеш про служіння своїй правді.

- Побачим, хто більше зробить для кого: ти ти своїми працями і намірами, чи я своєю реальною діяльністю.

- Я казав, що циркий нещиро більше надається до добра, як нещирістю своїм баченням баченням, - промовив Азубов.

- А я вірю, що Роман може більше за всіх нас бути користним патріотом, - одповів Мертвецький, - він економить свої енергії і працятність. Навіть, уявляюся, через браку цього досі. Тора економити на світовий цинк.

- А ви що скажете, Маланю? - звернувся Роман.

- Я скажу, що в програмі своїй більше нещастя, ви бачили, бачили практичність: щоб ви не робили бачили складається існує на користь А. ному за Романа.

Всі пригнідалися до неї, щоб дозволити закінчити останні аспекти перед розлученням з Мертвецьким.

себецьким.

XV.

Серце української еміграції в Рідні з березня 1922 року, - день до дня ставало порожнішим. Її покинувся розбігалася до нових країн, головним чином до Чехії, де закріплювалася вже Українська Імперська Академія, про яку тільки тріали Іван Паничків і Крицький.

Крицького одного з найперших запрошено було до професорської екадрі і то дуже волюно його, тому вже вичащав і візу, але він був прикутий: пані Крицька лежала зовсім хвора. Ні везти її, ні покинати на самоті Марію не було змоги. Так минуло в бездіяльності, безнадійності, серце тяжким матеріальним улов. Постійні заробітки стималися, залишався тільки випадковий. Все-місний обмелування видатки, та справляючи одна по одній, що тільки було можливо. В думку зазирали спраччана трівога. Крицькому припинилася робота. Він здебільшого сидів дома при матері, баявся і на короткий час залишити її самоту.

Марія вилася від заробітку до заробіт-

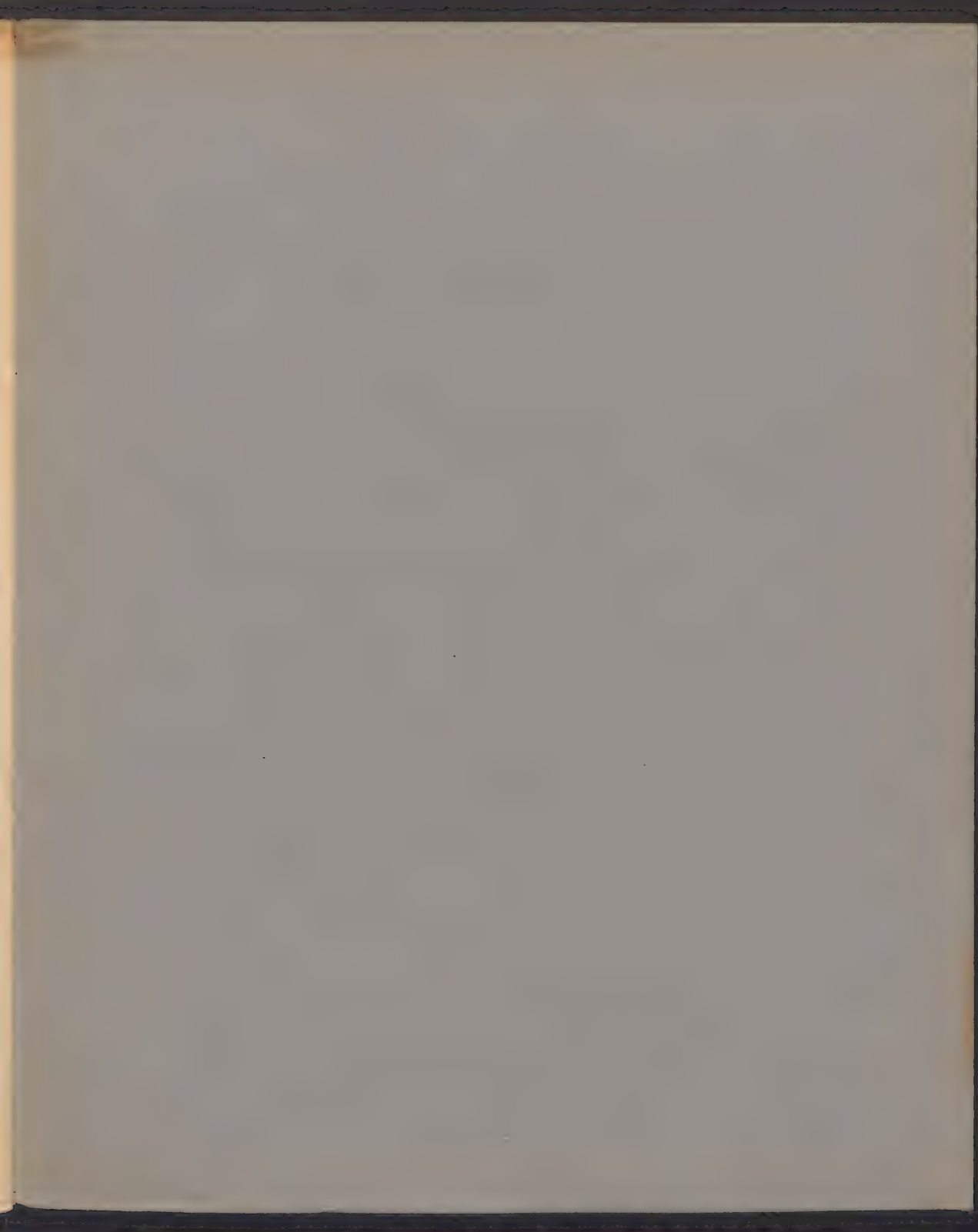
ку, де тілоби можна знайти. Вона вернулася до покинутаго кафе і знову скаротала вазу тосту текарові, від якого їй да втікати. Мотер текарові показався з нею білий стіпа, а не вважати його сучасно-жовтого. Але заробіток в кафе був не чудовий, доводилося шукати ще роботи.

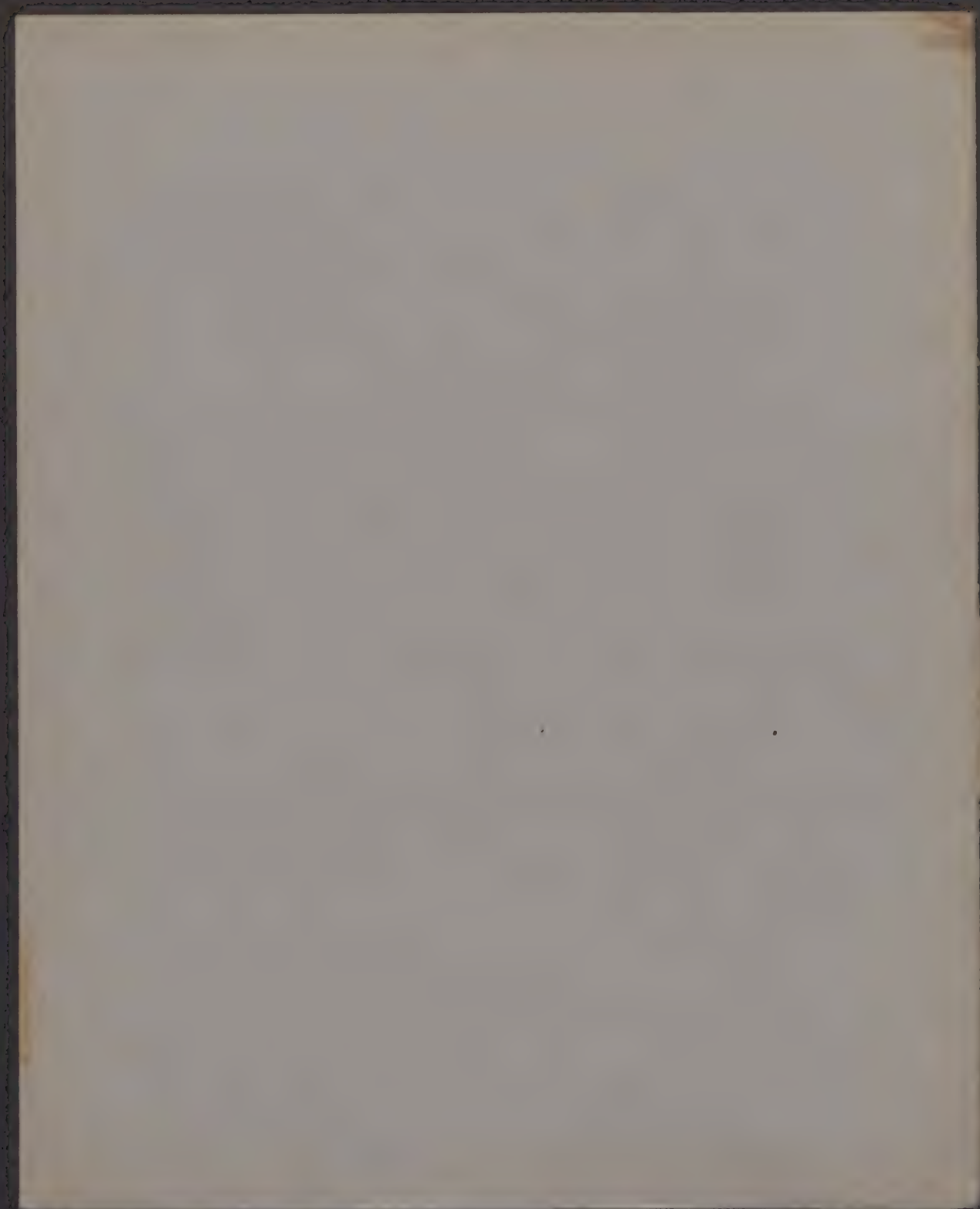
Одного разу вона вернулася до дому знесилена, знервована. Весь день думала тільки в будинку неспокійно. Доводилося стирати на підвіконнику, високо витягати вгору руки і відхиляти голову. Боліла спина і коліна. Замість вона робила заробіток на поштових: двадцять тисяч франків. Ма вертаючись до дому, займала купити кілограмів буханець хліба і вранішнього булочки несподіванкою, що з передодні на сьогодні ціна зменшилася вгору ^{на} ~~на~~ тості з половиною тисяч на шість до тостів хлібця. Трохи збігли, як терези вито вода. Ще сила було боротися з ціною ворожнечі. Що робити далі? Як жити?

Вона вона виступала таланти таланти таланти. Батько зустріч її бідний, стрівожеский. Діти Кришка ледь-ледь без сну і коротко змучено дихала.

Матер таланти таланти до неї і взяла її за руку. Батько приймає її бідно і похилився

Škola..... třídní v .....

Třída..... oddělení..... Šk. rok 192 .....

B. O'Keefe - Polovina

POČETNÍK

III.

На ми грації
роман.

Томма А.

301. - 308.

Objem 12 listů.

22/53/22

на її згорбленій напруженій руці.

- Що ти робила? - спитали вона тини, але в-
разно.

Малюна знала, що бабуні забрався треба ка-
зати правду.

- Ах ти вікна в псаломстві, - відповіла вона.

Але ж Крицький планує ще на її лице, і сласки
потекли її з очей.

Але ж Крицький спав поруч з дочкою.

- Нащо відчиняла заборони зреші на подя-
чунні! - сказала старі пані до сина. - Це
як мене, через мене!

Криво браз ударив її в лице, вона зжовсир-
лася, замилася похмуро.

Крицький і Малюна перахиталися, потім
заспокоїлися її.

- Бабуничко, - казала Малюна, припадючи
до неї, - то завжди не так було, запевняю вас.

Але у хворобі почало колотитися серце. Вона
притиснула руки до грудей, їй стадало все щирше.

- А пиймоу до лікарів, - шепотнула Малюна до
батька.

- Не хочу, - з усім тим відповіла хвора, - Не ро-
бити того, просю вас.

Крицький подідав їй, аби заспокоїлася.
Він догадувався чим їм не сподобалося вони.

- Меланіє, та й не чого, моя дитино, і лачай
спати. Я розкладатиму байки.

- Хвора вдячно ганула на сина, а Меланія не
сперескачувала виконавши батьків наказ і як під-
тята відійшла вгору на ліжко, бо вже отам-
лася до краю.

Хризовий так не був знесиленний, не ставши
поперітою ноти. За годину, або дві хвора стала
затихати. А син Олексій сів у фателе і поклав
голову на спинку. Він не спав, як задрімав.

А син Хризова не спав. Його свідний був
старої епохи, що завжди напирало в стрі-
ху в її куті, що біломе життя її. Її було
тяжко, ануї, пригноблено. Столо не спун-
тивши, коли вона побачила, що син задрімав.
Почулася безповна самота і отрута.

- Ах, як-би Лексі сидів тут, біля мене, виві-
ря на мене, трімав-би мене за руку, а не бо-
лає-би так. Але-не він знесилюва. Вона не
наміляється збудити його. Чому себодійний
той син. Бідний Лексі, бідна Меланія. Як вона
впалає і без того тяжко життя. Боже
мій! Невже вони почуваеть той тяжко від
неї? А як-же її не побудати? До того дожила
вона! Боже мій, прийми мене!

Усеї знати ватріпотице серце, вона могла

цього незвичайно, невідомо.

Крижківі раптом розгрозився сі, мов уся
штovanja його.

- Лекаї! - ледве скрикнула пані Крижківка.

Він кинувся до неї. В очах її стояв такий
вираз, що він схватив її руку і притиснув до
своїх вусів.

- Благослов... ..

Хрип перервав те слово. Пані Крижківка
умерла.

XVI.

День був жаркуватий, але ладний, світлий.

Похорон урочисто Віденський Францевський Комітет.
Пані Крижківку поховали поруч з Кавалером Сабієнським.
Цим заправляв Роман, а тим часом Гостюєнко
зотував би із Крижківих і епіт'ю до їхів.

Меланія вказала, що вже не переносить в сводку
паненкиною, що в той самий день виїдує з бать-
ком з Відня.

В сумному похові, за труною, їмши дати Від-
лен, кілька українців, що не встигли ще виїхати
і поза ними Бунька. Мо вона приїжджала їм і бувала
бі їхівки, аби не була вкритта труна, вона не-
памітно для всіх, через Францевський Комітет, відпа-

зрешей на похорон.

Перед розкриттям похоронної сталки Меланя поріз з батюшкою і тріма побожними азіз відвідалася, як вступилами трупину з тими кімнатками, дорожками, що брав аткало мити і резав з собою віднесено в митице ховатину її пологого життя. Вона похула себе постачалою проти передодня і турки азови похилила з її стей. Батюшко обняв її за плечі, і вона прищипнула до нього голову.

Ще вкисе вдруге стала вона над бачевою її душі мочилою. А кімнати вкисе зацідено з тих дорожках перлів, що складалаи кресу її родинного життя.

От вона вкисе цілком доросла і тілом і душою.

- Подунишко! - заголосила вона в душі. - Що тепер турбують мене, коли буде так, що вбачаю мені всієї провини і неадамі?

На трупину похилила сизати закони.

- Ми навівли неба в твої душі! - скрикнула собі Меланя, вивахисе у думу і несподівано заридала.

XVII.

Того самого дня, четвертого жовтня, о дев'ятій годині вечора, на двірці Корвінської приїзди вкисе Нридокі, Костю, Роман, Дунька.

Всі стояли задержані. Навіть Роман стояв мурен

задуманий серце своїм товаришів, що поклали його незвідомо як на добо. Крижаний переїжджав з рідом. Румка пішла геть від своїх.

Він стиснув Костеві руку і тихо мовив йому:

- Мовчав за раба Костя, Роман.

Костя глянув на нього.

- Море лежить соке... а замкнулося найсвітліший з усіх вас... згляньте на мене, Меланьо!

- А ви берешіть в свої спородах нашу сиротину дружбу.

- Берешіть, як змигнє зігнє.

- Мої ми не розуміємо в лежачому морі....

- З ким це говорить вдовка Степановна? - здивувався Костя.

Всі глянули в той бік.

- А, це Скубенко, - вигоросив Роман. - Він такий не сподоба, на Україну. А його бачиває з ним.

Молоді Меланя заувважила оградити постати бачив-випустила в мурманії Куртці і Румку в асептичному зростанні, з паленими садовими в руні.

- Ох, що!

Румка побачила, що на неї дивляться і хутко пішла на зустріч, а поза нею, коло Скубенка, з'явилася помина Оксана.

- А на кого? - здивувався Костя.

- Покине їде на Україну, - одповів трохи ніяково Ро-

ман. - І з тим самим Євдженком, - додав він з іронічним усміхом.

- Як на Україну? - спитав у неї Маша. - А вона-ж була агітаторкою від Центрального Рад.

- Це з того, що в огні не горить і в воді не тонить, - вимовив Роман.

- Ніхто з нас не знає!

- Чого-б вона вам не сказала, бо їй все віривши гнали до нас.

- Чим зацікавила тієї ж ночі до нас побутує прав, - казала підходячи Євгена. - Маша буде завжди легитимі відати в ринкові потахи.

- Як то в ринкові потахи? - запитав у неї сам Роман.

- А так: ви в один бік, а я в інший. І так же й у сьогодні.

- Ідете? На Україну? Таки правда!

- Таки правда.

- Десьто хвилює! - спитав у неї Маша. - По побудові-ж в нашому тілесному житті. А де-ж там?

- А підуть знайдуть його, - озвався Роман.

Він хитко пішов.

- Дуже неке, мовби наша, твоя, - звернувшись Маша до Євгена, - а щезає, що спіткає нас і подорож. Мова з вами. Таких чужих людей, як ви, мало, щоб пережити у морі. А рада за Україну, що ви йдете туди, аби вам не було безпечно і тяжко.

Костю став тервотий, збентежений, лупав очима.

- Прислухайте там місце і для нас, - виповив він

- Де же банко? - заклопоталася Мелана. - Треба знайти їх.

Вона пішла.

- Евдзія Степановно! - хутко змоворив Костю, - ви забудете мене там?

- Ніколи не забуду.

- Нам і метуватися не можна буде.

- Чому не можна? Я писати му вам, не турбуйтеся. Аби ви всі тут не забули своєї вигадкової селанської знайомої.

- Щоб ми забули вас! - Костю вигукнув це з таким чуттям, що Душка з лжекавим усміхом глянула на нього і взяла його за руку.

- Не забувайте. Це може доведеться побачитися.

- Аби ви хотіли того! Письки з'являються мені.

До них найближчим часом Кривовий з Романом.

- Треба закордонну марку, казав Романові пан Кривовий.

- Кому-ж ти писав цього листа? - питалася Мелана.

Пан Олексій трохи зніяковівав.

- Це до нас Кліфорт.

- Ми-ж поспішили їй повідомлення про бабуніну смерть.

- Так, Але треба було сповістити її, що ти виїжджаєш з Відня до Лехів.

- А!...

- Яков! - сказав Роман. - Прощаймося. Я все на-
совсім зацирююся.

В цей мент підбіг послуга.

Почалася спілку, гараже прощання.

- Згадуйте на мене, Меланя, - з цим тунтом ви-
мовив Роман.

За кілька хвилин Меланя сиділа біля батька в
вагоні і дивилася в вікно на віденський двір, який
мала покинути.

Варато залишила вона в Відні своїй дурни: Павли-
ця, бабуню, своє товариство. Нуди тепер потесе її доля?

За своїми дурками, вона не ступала, як рушив потяг
і повернувся її до невідомого майбутнього.

А дурний потяг біг з подивом, прямує на Україну.

Подєбради, 23 квітня 1927р.

